

نومبر	ناو سے ھوندر	نومبر	ناو سے ھوندر
۱	مہ لارہ لہ دھان	۱	مہ لارہ لہ دھان
۱+	مہ لارہ لہ دھان	۱+	مہ لارہ لہ دھان
۵	مہ لارہ لہ دھان	۵	مہ لارہ لہ دھان
۶	مہ لارہ لہ دھان	۶	مہ لارہ لہ دھان
۶+	مہ لارہ لہ دھان	۶+	مہ لارہ لہ دھان
۸	مہ لارہ لہ دھان	۸	مہ لارہ لہ دھان
۸+	مہ لارہ لہ دھان	۸+	مہ لارہ لہ دھان
۹	مہ لارہ لہ دھان	۹	مہ لارہ لہ دھان
۹+	مہ لارہ لہ دھان	۹+	مہ لارہ لہ دھان
۱۰	مہ لارہ لہ دھان	۱۰	مہ لارہ لہ دھان
۱۰+	مہ لارہ لہ دھان	۱۰+	مہ لارہ لہ دھان
۱۰+	مہ لارہ لہ دھان	۱۰+	مہ لارہ لہ دھان
۱۱	مہ لارہ لہ دھان	۱۱	مہ لارہ لہ دھان
۱۱+	مہ لارہ لہ دھان	۱۱+	مہ لارہ لہ دھان
۱۱+	مہ لارہ لہ دھان	۱۱+	مہ لارہ لہ دھان
۱۲	مہ لارہ لہ دھان	۱۲	مہ لارہ لہ دھان
۱۲+	مہ لارہ لہ دھان	۱۲+	مہ لارہ لہ دھان
۱۲+	مہ لارہ لہ دھان	۱۲+	مہ لارہ لہ دھان
۱۲+	مہ لارہ لہ دھان	۱۲+	مہ لارہ لہ دھان
۱۲+	مہ لارہ لہ دھان	۱۲+	مہ لارہ لہ دھان
۱۲+	مہ لارہ لہ دھان	۱۲+	مہ لارہ لہ دھان
۱۳	مہ لارہ لہ دھان	۱۳	مہ لارہ لہ دھان
۱۴	مہ لارہ لہ دھان	۱۴	مہ لارہ لہ دھان
۱۵	مہ لارہ لہ دھان	۱۵	مہ لارہ لہ دھان
۱۹	مہ لارہ لہ دھان	۱۹	مہ لارہ لہ دھان
۱۹+	مہ لارہ لہ دھان	۱۹+	مہ لارہ لہ دھان
۱۹+	مہ لارہ لہ دھان	۱۹+	مہ لارہ لہ دھان
۲۰	مہ لارہ لہ دھان	۲۰	مہ لارہ لہ دھان
۲۰+	مہ لارہ لہ دھان	۲۰+	مہ لارہ لہ دھان
۲۰+	مہ لارہ لہ دھان	۲۰+	مہ لارہ لہ دھان

۳۹۶۳۱
۵۲
۵۴
۵۶
۵۶+
۵۵
۵۶
۵۷
۵۷
۵۷+
۵۹
۶۳
۶۴
۶۵
۶۶
۶۷

۸۱

میرزا غه نور

۶۷

سید عبد الله حاجی سید حسن

۸۶

بینجینی ن جم له سر احمد مختار

۶۸

ره خوری

=

احمد مختار

۶۸+

شکری فاضلی (لهی)

۹۰

همه کن که نوش ، مه دهنوش

۶۹

بخم الدین مه لاله مه لاله پتی بخود

۹۱

ولی دیوانه

۷۰

صبری

۹۹

سالم

۷۰+

ره زاجی

۱۰۴

هارون برشید ، محمد علی نوری

۷۰+

جای

=

بیده میرد ، خادرم

۷۱

میرزا غه ربیب

۱۰۵

خانگی ، شکری فاضلی

۷۱+

شیخ حسینی قازی

۱۰۶

شکری فاضلی (لهی)

۷۱+

بخود

بینجینی بخود له سر زین

نه تی

کوشکلی

مه لاله

فانی (کون)

بی که س

صا بر

شیخ سلام

فتح

مه استور

زه لیل

یوسف به گی نیما

رزی

احمد به گی کوماسی

نه نایی

ن جم

احمد موختار جان

سلمان به گ

که بی ، مه لاله

مه ولانا

شیرمی

کوردی

institutul kurde de paris

ملا باقنا وین رنه که ی نه مرتباً ملاکی هاورری ی نه و بهتری لو
نوسنوه

هلا باقر هلا باقور به لهر دودسی به سردا کا

له مولک تانه به دانی سوری بی سوو به سردا دا

لوتون گوس فرنی ویزی به است
نگفی به من که زیر جامی ترا جاست

institute kurde de paris

جبراً دلی (هم می) به خمی کاکولی به ندره

هو سنی که بی زیب و زور و زبور و زهور

به رزانی بندگی رین

ررتا باش

نه که شکلهی که به ختی کاک نوشیروان فتفا نوسر و نه وه
کاتیک سه نوسری گو قاری زرگاری لیو نه که شکلهی به دریاری
دایمن واسینی بیگدی بنده که تانی نه کم به هوای پاراستنی
له لم ناوچوت . هه ندی شهری کاک نوشیروان هوشی تیان
که ره مزی (ن م) ی له سر راناوه هه ندی تیان سر و وه هوشی نوسر و

د

بهدی همکول

۱۹۱۱ | ۱۵ | ۱۹

insitut kurde de paris

22

ناوه رول

شماره های چهره

ناوی تصویر

شماره های پشت

ناوی تصویر

ملاوه لادخان

تهدولای که سی جان

شیخ شهابی سنه ای

شما صی، -

ناری

شیخ سلام

حرفه ای سنوی

کلیچیم سنه ای

عیرزا غفور

مه ولادی

سه لادخوری پردای

سیریکه وردای

فایر تی تاپر

پی سوس

هولادی

یه کسره خانم

ده منزه ملامان

ای تصویر

تصویر

سه منزه ملامان

عامه ملامان سنه ای دلیزه بی

محمد کورده ای طالب - محمد مصطفی کورده

تصویر

سه منزه ملامان

یوسف بگی ایماص

هنوی (که سوزان کورده)

تصویر

شیخ پره

نوه تن

بیمار

سه منزه ملامان

حاجه منزه ملامان سنه ای دلیزه بی

سه منزه ملامان

ناری

تصویر

مصطفی بگی کورده

نوه تن

مه ولادی

مه ولادی، کورده ای، جامع، شیخ

عبدی بایر تانقا

مه ولادی

تصویر

شیخ ایماص کورده

تصویر

تصویر

مه ولادی

سه منزه ملامان

تصویر

تصویر

مه ولادی

سید احمد نقیب

تصویر

شیخ پره

تصویر

ملاوه ملامان کورده

تصویر

شیخ کورده شیخ

تصویر

instituit Kurde de paris

نادره نامی

پژوهی	+ ۷۷
احمد بیگی کرمانی	- ۷۸
فیه ناهی	+ ۷۸
ن. ق.	=
احمد مختار حاف	۷۹
سلمان پورگ	+ ۷۸
کلیفی، مولوی	- ۸۰
مولانا خالید	+ ۸۰
سیرا غفور	- ۸۱
بینی بنده (ن. ق.)	- ۸۶
احمد مختار	=
دهک دراف	+ ۹۰
سید محمد (عبد الرحمن)	- ۹۹

هارون الرشید و محمد علی لوری
 برده - ۱۰۴۶
 خالی - ۱۰۴۵
 خالی - ۱۰۴۴

نادره نامی

بغورد	+ ۵۷
محمد رضا کور	+ ۵۸
خه خه	=
گوردی	- ۵۹
ن. ق.	+ ۵۹
میرزا سورا	- ۶۲
بیار	+ ۶۲
فیکری	+ ۶۴
موسسه	+ ۶۵
کاهی	- ۶۶
خالصی	- ۶۷
بینی بنده سید عبدالرحمان	+ ۶۷
پره بخوری	- ۶۸
شوگری فیه زلی (کوهی)	+ ۶۸
بینی بنده نجم الدین	+ ۶۹
صیری	- ۷۰
ره واهی	=
جاسی	+ ۷۰
سیرا غوریا	- ۷۱
یعنی مین تازی	=
بغورد	+ ۷۱
بینی بنده بخورد	- ۷۲
فیه تکی	- ۷۴
مولایه	+ ۷۴
فانی (گور)	=
نیکم	=
صابر	۷۵
خالی	+ ۷۵
صفی	۷۶
موسسه	+ ۷۶
زه لیل	۷۷
نورینه	+ ۷۷

۱۹۱۴ و ۱۹۱۵

insitut kurde de paris

هولا وه لودخان

گول و زبان کتبه الیه سانه وه

ساقی سادهی پیور به هار هات وه

زاده راستا به هاره

تبلای جلالی دل، چیرای گه سینه

لقای دل گوشای نوردی به کعبه سینه

بلبل بانگی را به گوئی بولبول را

شم و غم غمائی کرد به سر و سول را

چیمون فوره رشی ووز به ریخی دلزاره

زاده ی باده ی ناب ویری به هاره

فصلی زرده ی زلی دانده درده وه

دهمی نووانوش، بوی قه رقه وه

ده نگی ته پای تیب ده رده دایانه

زده مزه مهی جوئی دلگوشه نگارانه

چلوهی جه مائی دل فرشته وه

شوره، شورش، داوایه، سوره

له گوئی ده نگی (صباح الخیره)

گولته، تبلایه، به کهاره، به سیره

سه ای جاوی مرت به یاله که تبه

مهیه، مسوقه، نگاهیه، مه یله

نوروز به نوروز به هر ای پای کاره

دره چکان ووز به سنوی ستاره

فیتنه گیدو دار داری منصوره

له صبر وادی بی تبه به لالی توره

بی پیر واده لیلین (انی انا الله)

فمنانی اللایه مرتی دل کاکا

وهک زکری ده رویش انا الحق خزانان

ره زندانی به مرت، جان فیلای جانان

دامان گیریم لی به لایه وه

هری ساقی ره خیل من به هم زامه وه

مایه ی ره هاریم له قه پیر به نیک سینه

جانانیم به ری پیوم سورمه ندی

به وده می لول ره نیک وه کت یا قور خوزی

مه یایی که به ناز به سینه وه

به و سینه سیمین زه رخی زه ره وه

به و باده ی گولنابا به و ی بنبره وه

طرب تویش به و چهنگ دل نه وازه وه

به و سوزی به مقور س دای سازه وه

به و سوزیقه ی ما عشق به د قانونه وه

به و سوزی پرر عشق به ر غم نونه وه

له گل مرستی دای به زمی خوشه وان

له گل ل همه ستی دای که یینه زوران

به زمی وه ک عشق به همین به کام بی

گام مدتی عشق گام باسی جام بی

گام مجلس مخور دیده ی ساقی بی

گام ست وه مهر کوشن باری باقی بی

گام کس وه گرگ جانی هو کامی

ده زمانی ده رد و مهر ره می زامی

دینا و فنا و مستی به رنگی لی ده من
عبار و ناموسی همه ستی فری ده من
خه لک که ر با بلان م لا هولده ست
بو به کام لیس م ستانی الت

ششبعی (نه ولای هه سه تی جانی)
ده ر باره ی شیوه تی (سید زو ستم) سر و کتی
کاکه بی به کان

یاران نه فقه من

قه و مان گشت نه فیکر به راره و خرم من

ماتمی مجلس شوی به هم جهن

یعنی تفزیوی سید زو ستم من

ارواح ناکام شیخ اکابر

دو ساخن نه بین وه لی وز مهر بر

گناه نه لهای ناگر عذاب کبیر

گناه محتاج و طهوف سیدی نه مهر بر

جهنم ساوه سید به دنیا شای من

داخل و قهر به هم بی بین

خوگان گشت به لان بیستی به کهن

زیره شان یاوان وه به رخی افلاک

یار کوله‌ی ره‌نگین نازدار خانان

چو ند که لبه‌ی خوگان شیکو به‌کانه

لهر خانی پوی شین بیو نه دردا

تاغای سیدروستم و سیتش کرده‌ن

که در سید نه‌وردای نه سیدر سیرته‌رون

به شرط و عهردی او به‌بوی خفته‌بی

سیتنه نه نه و زهوق لهرده‌ی خاران

یاران پیری روضت صومع تل سیره

نیشاندی نه گبه ت فام لیسان سیره

هر باقی پیدن مه‌گریو پوی ویش

تاریک بو خاص ندیویش را

گوران کرن قوم سجاوی

وه خدمت تاغای سید عرض یانه

وهک ته‌گه وهران گشت الی سیان

به شرتی فرقی جوان و پیر نه بو

گاه بزره‌ن پیره‌ن گاه ده سببازی بو

لایق بویش بی پرای آلتان

وه نه‌سیر مه‌نزه‌ن نه‌ده‌رگای بانان

وه بی نازمه‌نزه‌ن نه‌ده‌ور یانه

مه‌ر سرحس خوگان بکاوه‌س‌دردا

ترومان شفره‌ی شوگ بکه‌ن نه‌گه‌ردن

نه‌وابه‌ش نه‌طول داود فیتنه‌رون

وه نه‌روار که لبه‌ی خوگان که فته‌بی

له‌راو ته‌دیر جمع یارانن

کوانتاغای سید سینه‌ش نه‌ده‌نزه‌ن

نه‌نگل نه‌والیان همان نه‌که‌نزه‌ن

کون تاغای سید فوی که رویش

خاص به‌رو و کوم الی ویش را

رایم همان نه‌فکر به‌زم به‌رناوی

واده‌ی مرقوهورر که له‌له‌ه‌رزانه

واچر رخصت بوارا ویش یان

با شهبان له‌قه‌وم ویش دگر نه‌بو

با شهبان نه‌ده‌ست قرومان‌نری بو

بلیو پیری ویش نه‌نگل خاص‌ن‌ده‌ن

X

وقتی سبیل قازاخ توله

رادار راده بن قه وم گورانه

هاوقه ول شیمان له خوابی باکه

به رسمیل وه سوبه راز له نویاییک

له روهک سامیری له خوانه ترسا

نه ویس نایا که نه بیسه وهک وهک نه

شیمان له دینی فارغ کس روی

گاه گاه طول سوز وه یار مه کردش

قه وم قوبادی فره دان سزای

مه ر داود نه سای دوکان خوفته بی

یا خول هول سوز مه رما برده بی

خوانکی جد برزگوارای

بو کوپار وصل که لله زله وه

وهک یا بوی عجم مه رکه شویهای

کوتابوتیطان له له ت وگویی

نه عریق مه کوم که زافی نوی

تازه له گیزر اغیز کرده بی

وهک توک مردار بن کلک توله

له جنت بری دوزه خ مه کانه

وامه ندهی توجاف سیر برکه

هنس خوانکی به تیم گهل کایک

قه ومی بهری کرد له دینی سوسا

به توگو ساله پرسته وهک نه

سجه وه دوکان داود برده وهی

وه دایه ریزوار سوکه ند مه وه روش

زنگاله رد داود نره سای وه لای

یا ریزوار به گوی کوانک کوفته بی

زنگل و شوی پای به رگهل کرده بی

هنزه لهیج نه وی نامادکاری

نیریهی لهات وایش زام کوله وه

ره نلین بی وهون که لاه ی مارتای

نه ماله که لبهی کوسی سگ درری

بیکری وانزوله له لهیج لهوردی

فرعه ی زماویه کهر ورده بی

چونند وقت مگانن کورده بی نزهل بی
بن وده ماسای روضارته لئی

واره می وده سن بی گراجل بی
کرای کیزی بی کانی به لئی

دیر ناپه بند تالی میا تار

به رفاخ هون دوکش ده رگای مویری

لوت وده کورده روزنای سفه ی عمار

نه بیته نه قصر بیخ زروری

به رسمیل هون یال یا لوی عجمی

قوشنه بی کاله دور دهی

چاو وده کورده دان به رده زکای دوی

ده می بیته بی له کونای کوی

بیخ قه لانی قه لا زبیری دوی

اجل اورده سن یوکه تقدیری دوی

اسم منوری سیدروسته می

بیرکار نهانی شه وی بهم جم بی

وه پزند واته ی روزگار ان بی

وه ستای سه رده ته ی جمع یاران بی

فامیده ی گوران صاحب که حال بی

داوانی تقیم کورگای شه وال بی

پزند تقیبت کرد شه والی دهنگ رهنگ

پزند شه وی کورده شه وه زهنگ

تقصیر نه کرد به بیگان و هوش

له دایک دله دوت له هاوشیره ووش

کهر چه وه قیامت نه که وته بهری

لوی ده چه وه سه ر مذهبی گری

وه چه سفه ی زل سوری سه ر خوری

چه نر کوز وه قنای ویکدا دردی

بیسته فریته ی اقبال چه قه ن

قلمه سن نه زید کیرن دور که قه ن

دوره له مکان شو و سیریل

رای سه رت و شروت دینه شه کورده وین

کون که یف و سه فای چار چارانی

په زن کورده پهن جمع یاران

کوانی موهره شی باوه یادگاری

شیمان شرمندهن له کردگاری

کوانی شحم و لحم چه می زمکانی

کیمی بردو کیمی خوار حتی شستوانی

کوا که لاهی خورگان خه صیره پوته

توفیری نه بو له گه ل گوی قوته

وهک قالو له ده ور که لاک بی قران

به شش خوی له دم سه گل افران

مردنا قولای مال له بیوه نیش

دهم له سول گم کله گمال ریش

کلبه ت خه یائی که سینه هانه له واری

وه جا باوه رن نه داو نه طواری

سلطان سه رتیب خانگه ل که رن

گشت شیمان پیر رست و خوداروشمن

گشت سه وال کوگر کورر کورره یی

شان وصل زیرین سه روها و کولکن

ساقه و سه هم قهوی و بینه ی له نده لهور

روها و ریش پان به زناخ برر له مور

بیتجه ی نجیس نصیردایه ریزوارن

طایفه ی کولک کونه له و شان

کفته ن چه یانه هون فوگ نه هیس

له دین و تاس نایرین سه رگیز

له قایهای سه میل نه داران خه بهر

روشنه ن وه لهورن وه ستای قه هس گهر

خه بر له که مانجه و که رده نا و نه مور

نه بانیاک چه زبیر خودا و نه دوره

بی به رودا، بی روژ و نماز

وهک سهک پیت یهین بو گوشت بهراز

وه ختای نه وینی میان وریوه

گشت توژ کوره ی جهنم سه یوه

بانگ نه که ن قه و سان باین وهی با سه وه

وهی جهنازه ی سهین خوا نه تا سه وه

مرد به شیمان اصل نصیری

لازمه شتی هت بکه سین وه نصیری

پارکوله ساوا شیکه ی یوک ساله
 نه جیس هه گهل نه جای برنوتی
 خابه و خوگ کوره بکران نه دم
 به لکه نه گورداسه ره فرانس بو
 ئینه گت مال کرده دهی وئین
 عاقدهی نه بروه ^{لهج} سروده ی
 خارجه مذهب عاقبه ت ^{لهج} بری
 خیری پروپوچ قنگ هه ل دررا و بو
 نه و ضره که له خوگان کررینه
 چونکه سه ره شه و دینی نایاکه
 وهک که لاک خوگ کورت نه مزاردا
 ایمانی نوی و قه د زررکی
 مرئید شاپاز شیخ کرندی
 وه رنه نایات و قانون روم
 بو مالور اقبال به ختی هم و اش
 چونکه وقوسی آله ی بیستان
 و برایش هه ل مشهوری

نه رای گه ره گورد غه یائی هه لاله
 لازمه فه رزه بکله یین له لوتی
 بیارهن وه خاک ناغا سیدروشم
 چه نی ههگ و خوگ هه ردهم بازیش بو
 مفری خوار و جهرنم جین
 دورمن بی وه دین گت ئینه بهری
 سیواکی که لاک به کانه ی ده ربی
 له گت مذهبئی به شی برراو بو
 رتوله له ردهم هه گهل فررینه
 روی داله لوس سید براله
 ریا و لوس داله بریزواردا
 گیرکوله کنای کوم خوانگی
 ده م بناله کوم کطب روشمینی
 هه قی فه و نیاکه وهک تری بن کوم
 سه گل گردبون له ده وورلاش
 هم رومالیان دروغ منه کرد لیسان
 وه بی اوسه لاله او جانیش کوربی

دایم بو سگله ره حی تازه بو

برای هاویتی بژره و بازه بو

همان دله بور پی نرانی بو

نهریک شیروه حیته ونانی بو

وتوکه نوکه وه کن دله بوری

صاحب هه لهن بر زان و زوری

تیکانی گوشور که لاله یانیکه

دایمی سر سبب گشت گورانیکه

لغات و حه جی دلور له گواره وه

برای گرا بو نبو و دباره وه

نازیز مرده بی که فته وهی کوسای

فاحس خامس ده م ولوتا برای هوی لی سی

که زانی گیانی نه طالبو تی را

بو دفعی گونا گوی نه کرد پی را

سوریل و درک و شتر غوار زانی

بومه دله بور ریاله بانی

له حیاتی مینجک گدر گول بانی

بو ی سیر سی سگله دی له به رنای

له وه وقت شیوه ن زا به له گی بی سو

نالکان له دور و سوبای بو

فاحس سوبای سن ماکه له جیدا

سگله بو سونه ت کوی بمانیدا

شیخ قه لسانی زوان هه فتا له کن

راخل بی و قهر اسفل ده ره کن

وه جمع یاران صومعه به شه وه

شی وه قیامه ت وه روی ره شه وه

میونکه بی نیمان له غوانه ترسا

بو عذاب سرفخت جهرنم فاحس

یا سید عبدالله عمر بن بو جهرنو

نوی تاز بهوی شیخ نصیری مه زو

جای شاهی نیسان پر به زهوق و زلوه ری

نیرنگی سبزی زومر در ساقی عالی تاجدار

بهی سوپه لاری گولها و عجب توستی نوزده ری

نولفی زنجیری چنوری سه وزی سه در زانی کوه

عمرتری ره بیان وره یا حین بوی قنجه ک پر ووه ری

بو توب و نه غنه ع و بوستان فرورد گول حراج

گول عه ناو لاولاو وره بیان سه ست پیررو گول جعفری

کدره وز

بیدی شک و گول گولای قمری گول ناته شای

غونجه بی دوره نگی ره عنا احمی و اصفری

نه رخوان و سه وسن و نه سرین و سونول با به من

کماز بو و نه و بو و نه ف و غونجه بی گول عه نیه ری

بوی برمه غزه شش شوره کوه های سارا و هر دو کوه

بوی مورا که ده که بون بو ماده ران بو ماده ری

نیم بی به ن چه برانی دارو نیم بی بین چه برانی خار

نیم برمان نه ک طاف سه نگی خار موره ری

زولف عروس تاج خروس وزه عفه ران و گول وه هار

روپ دست و ریده مه ست و لاله های احمی

جمع گول سه ر فایده سه ن نه و در کاوان کوه

ده سه ده سه چه م پر نه سرین به سه سه جوی چه نیه ری

گشت ده رون بر چه سه ت و غم نا هو واوه بیلا خیزی

دیده گریان جا بیابان پیشه قه سی عامری

در سه زاران ره ننگ شکوفه سه ری په عفه ی خوار و زوار

لهه رجایی که دره ن به سه درا چه نذ گولی چون سه ف ری

تیب به تیب ، ته وق ته وق لهک لهک چه م به چه م جان دا وه هار

صنف به صنف ، صنف صنف ، سه فاصف ، سه فدور رانی عه مکه ری

زومره زومره گول به تو به ن بورر به ریش نه و بورچی کوه

شاهی نادر نه و وه هاران نیسته ته غنی اصفری

روسته مانش بورر عه لهم تو بورچی که وان

تاج خروس به ربه رینا ، شیروان کولاهی فاحری

چه که چه هوی بولبول به باغ ، کهه و کهه وهی لهود لهود به باغ

قه لکته هوی بولبول که بجان به باغ دل به سه و جوش ناوه ری

عبد لیب و بلیل و قوسری که زار داستانی باغ

فاخته و توتی و ته زه روو طاروس و که بکی ده ری

ته غزول و سقارو بازو شاصنی جنگ نا کهنن
 نه سری تاپر صید شاتن نه ونه چه رخنی مه نه بری
 باقی عزنقاو و عیقاب و تاووس و ته پرو و هوش
 هه ره کی دهنگی بهرهنگی وه شنه وا الخان گهری
 بوی گیسوی قه ره نفلان مه ره هوی دهردی دلاب
 دوش پهرشان زولف دارد عاقانرا خون خوری
 هه ره کی با سازورازو به رلبوت و چه نگ و غزل
 نیدمه و انان یه یه به زنی نه و به هاری داوه ری
 فدرشی زرد ته خای کاووس گول به تاووس تا جدار
 پرر طهور و پرر چه حور و پرر خریته پرر پرر ری

سه روی بوستان، به زمی مه ستان، حور به رستان سه دهم هزار
 نار بوستان گول به ده ستان ده ست پرر نه گوشته ری (هوشیله)
 فصل هوش و فصل گوش و فصل نویش و غم غم هوش
 ده ست نه دوش و دورر نه گوش و ناز فروشانی به ری
 فصل ساز و فصل راز و فصل غم مزه و فصل ناز
 غم سازی تو به بازی به زفرازی یاوه ری
 فصل ههنگ و فصل دهنگ و فصل رهنگ و فصل بهی
 فصل بهی و فصل نهی و فصل مهی و مهی خوری
 فصلی قرب و فصلی بعد و فصلی شاهد و فصلی شرب
 مهم به بیما، روح به بیما، له ب عقیقه ای حری
 فصلی وصال که ره که اهلان کعبه کوشش کوشی من
 وه قتی به وقه ن، عیش و زه وقه ن مانع و موسی یاوه ری
 اصغرانی، نهی چه کانی، نه رنه وانی نای ونه ی
 وه ش نه وازی، موفته سازی، رازی شیرین به که ری
 نمازیزم توویت گولی خاکس چه گولهای وه هار
 به و منه وه ربین به دینت مهم چه میهای خاوه ری
 نامه زوی بلبل وه هاران رهنگی گول دشو وه مهم
 نامه زوی من تونی دویلبر توچه بیضات بهر ته ری
 بو شربابت بوسه رایای فیدایه ت گول به ده ن
 فصلی به بزی نه ووه هاران توچه گول ها خاکس ته ری
 نه ر گولاهن، نه ر لولبوله ن، بهی تو ده رون پرر غزل غزلان
 مدعی تونی که گول گول ده سته روی مه هوشی ری

آنس و جن و وحش و صرگت بولبولی گولزاری تون
خاس پارسن تو بر جنت تیره گشت دل شادگه ری
صالح تیره نیک (ناهی)

نه و جوز نه که وا اشرفی اعضا به تی چاوه
صیادی دلانه به ده سوله خطه له بر اوه

زاری که ده لاشن ممکنه صدومه شیری
عه نقایه که وا مصبری شوهرت و ناوه

عومر یکی ده وی حلقه ی زولفی بزم
به و سه رته مؤید بی به توفیقی خوداوه

محبوبه فیدای بزم بی بلیم ده صیفی جمالی
لوتی له بی چه ند خوش ده لئی شه که ری خواوه

القصه به نیار و به نیار به نیار
رو انور و صوغبر و چه در عه ر و لاوه

تا روی عه ره ق ناصری به دل را گوزه ری کرد
دل شه صفت صافی بری عه تر و گولواوه

عاشق که به خاکه ری غم قلبی به لارا
به و ده قته و هک ناوینه قه ساواقی نه ماوه

بهم دیره پرابو

مه لا کاله عه مه ی بیلو (ناری)

مه تا غونجه ی ده می گول بی له لاله ی نه و به کلام چی
له له ل شادی بالاکه ی له به رو هویا بزم چی

که یاری ده ست بد بو سن له به رینه ی به جوتی به ی
له بازی و به ری مؤره ی نه ردی به رینه ی قوما بزم چی

بگرم له ده ست به کده م تورنجی غه بنه بی کالی
له لیموی زه ردو سویی ناک و ناز بخ و له و یارم چی

آبد شیری ری رو و شو به زولف و روطه تی ناکم
له و صیفی دوو (صونانی) که ره کو (لیل و نهار) م چی

له لوما چی ده می وه ک جاوی مه سی تو به نه شکینم
غولامی برر کی محمود له شخ و تو به کارم چی

بهم دیره پرابو

نه و سه رته مؤید بی به توفیقی خوداوه
به جانونی غولامی که رقبولم کاله قاپی را

له چه تری عه ئی و ته ختی نازو تاچی اعتبارم چی
 گریبانی صبوری یاره کردم تیری مورگانی
 ده بارو له له عراکم له نارام وقه دارم چی
 له ترسی جاوی مورغی دل له سه ره هدی له بی لاجو
 که به عنی سن له ره چی همه له بی بازی شکارم چی
 غیانه ت تا نه بهد [ناری] به ته جیدی موژهی ناکم
 له بهندو کووت و زنجیر و فولا قوی ته ختی یارم چی
 هرجه تی گولزارمی هوسنی خه ت و خالی و رووی تی
 صوره تی ایضا و سوری نه قسی مهلقهی مووی تی
 روومه ته یا چینی به یاله وحی صفا یا به دهف
 با به ناھی هردی عا جتی تا وه غو به سترووی تی
 به رجه می، جزی کی کردم له بو شوغله ی روحی
 ره صبری تا ته سن به عتی تورره بی جا و رووی تی
 به سیری غه ندهی لئوه که ی بژ دل نه وازی چی نه کا
 به زر فروشی که رچی شو ی بیگسی به ره رووی تی
 مه نصی ته ت ناکم له خوشواری که بی یوهی جاوی به
 کوشن و قنای به ناله ق کارو بی بی زووی تی
 نه شه ری غه مزهی له به رگم راه گریه م بی که تی
 غوخته شکوون به سنم عا ره تی بی و رووی تی
 جاوی مه سی (قابض الارواح) ه لئوی وه ک مه سی
 کوشن و آحیا به جاو و لئوی هه ره و بووی تی
 ریبله بی به یای شرو شام هه دی یا یانی تی به
 شاهیدی تی غایه تی لینه و قورری بی کووی تی
 قامه تی ناری به کوئی میخه تت و انهم بووه
 ته ختی بیانی هه بیته له وحی به زانووی تی
 ظرفی مینا شاهی من مظهر فی الماسی ده وی «
 وه ک کوئی مالینه ده رزی ترو ره قاصی ده وی
 قطعی رنگه ی دو له سور و کانی که رچی به روحانی
 غیره تی جالبوک سواری قه وحی بلجاسی ده وی
 به عری قه لزم ته هرجه بی قوئی به هه ره له سن نالری
 امانی بیخی ده ریایچی شخیصی خواصی ده وی
 جاوی میرو صرکیه تشخیصی ده بی زه دره بیانی
 ماهی نه و دو زنه تی که نه و زیاده اشاعی ده وی

له لکونی نوری و ناروونه
 به شکر و بره و ناکم

ده بارو

۷

تغیبات

وصفی بی نظری له بو توئیسی بی نظری بی به
بو ج که شتری وجه و کهر محفوظی خاصه دهوی

ختصر نظری نظری ش معانی و ک کبور
سعی کافوری مثالی بی گری و رانی دهوی
که تا روئیوت نه کم شیره لهلانی نه وحی مورگان

بیدم من له افطاری سروری عیدی قوربان
به سه رما فلک کهوری غمی به و نه رزه کیشاوه
مساله نبی (بدرمی روحی ره خسانی تابانت
له عرصه زلله تا نانی نه جاتی دل له دهس غم بی
به بی امدادی چه و لانی غمی جلالی چه و طانت

موقعی تا ستانی ره فقه تم و ک جهم نه که ره ک دم
ببینم صوره تی علی له صفتی جامی نه توانت
به مراضی طبیعت بی حکم و امانه بیدوزم
مالکینه نه تا خوانی غم زهل بو فقه رشی نه توانت

له شاری کله دل دار الامانه بو غمی لهجرت
به حکمت دار الامانه اساسی بیت الاخران
گریبانی صبوریم حاله و ک جبل له به و تی گول
عرونی حاله نه م حاله به باری عالی دمانت

ملوک خانی ایرانی غم بالکیم پورشان
به ته رزی نظمی مه شروطه ره هفتدهی ده دردو لهجرت
دلی [ناری] غمدهی به سانی غمدهی ته نگ له زنه کاباری
نه سیمی گول نه وازی غم گوزارو باری دمانت

دستبدا شیخ محمودی حنیله نه ادبوه ذاب هزاره دینار نه دردوه نایلم غمدهی له بوناردوده
بو غم زهل نه سررو به من چاوم به نا حق که در نه که ی
من به گزطل را احتیاج و تو به لیجوشه در نه که ی

من له بیلودا به بی تا و به بی به رزه که و نوم
توله به غدا که صبه سیری به هر و به در نه که ی
که صدهی بازی تو بو ناری له بو سه پروسه فا
راوه که و بو صی عه زری من به واسه ی له در نه که ی

دل له غم دا و وشکه کهوره ک لیوشه و شکی شاره زور
توله من تکلیفی سیری شوخ و تازه و نه در نه که ی
موصته ری چونکه نه ماوه بو مه تاغی نظمی من
چوله بازار ری غمیالی [ناری] که رباوه در نه که ی

شروع ہلام سالی ۱۹۷۱ م
دہ گئی بہ زم و سارہ نہ سرور تہم کہ تی تن ہی بوہ
وا تجار و نوکہ رو ناغا دہ ماغیان گرتوہ

کا تہانی رائے مامور ہکانی (زی سرف)

زور بہ کہ یف فریمان کہ بینم، خہ لکہ عیمان بی توہ

تی عہ با شان راچہ کار عمل ہزہ کانی حملت

لہر دہ روون و دین و نازام عیمان لی و ن بوہ؟

تہنہ فلم خواجہ موشتی غوی و اجماعان بہ کہ یف

راتبہ و بیہوتی تہ کرہم، دہ سی بہ کتان گرتوہ

فایہ تی تاپو، ہمہ دہ گ، بامدیرک تانچہ رو (صدیق قادر پٹا)

مہ ز بہ تہی خابووی غویان بوخلوومہ ت ناروہ

ہامی صلاح، غفور ناغا و جہ نابی بابلی

فریہ تہ ہاوار تہ لہن و ایانی عیزی دہ رھوہ

ناگہ ہان جارر ہی نیدی کرد تہی تہ ہالی سوختہ ہر

تہنہ وہ وا موڈہ بیکی تانچہ تر بہیدا بوہ

ہمہ سوہ تہہ کہ سی لای باشہ قای قہ عیبہ خانہ ناخوہ

بوہہ سوکہ سن نہک فصوصی قازی فتوی تہ رسوہ

بیہوتی تہ کرہم: مہ رامی حاجی سعید ناغا لورہ مارف ناغا تہ ہایہ

بابلی: لورہ ہای غفوری حاجی عبداللہ بولہ سلطان

قازہ احمد ختار کورہ شیخ عبداللہ لہولڈ

تہم سیرہ بہ بوہی (لام باشہ) د (لام باشہ نی بہ) ای سینٹیزہ دہ و تراہ

.....

تہم سیرہ ہی رہن ^{سنوپی} بوہتی تہینہ و تروہ

مہ لای من لہ سہرتوئی بہ سہ دنازو بہ سہ د عنوان

فہ تی تہینہ سوونام، لہ دووری تو بہ سہ د قورمان

لہ باقی جھمی گو فتارم، فہ تی تہینہ کردارم

بہ شہین ناگری عہ شقت، تہ واچہ رگم بوہ بریات

خہ مالی من فہ و تہنہ، قہی دوڑ من مہ خویشہ

تہ لیبی تہ تہ مہ کینہ، فہ زینہ کی خوت مہ کہ تالان

فیدای دوو ہاوی جوانت ہم، فیدای تہ برتو کہ مانت ہم

فیدای غویہی رہ ہاننت ہم، عہ قیہی تہ ہر دہ و نڈان

فیدای ماچی که نارت بهم، فیدای عهد و قه رارت بهم
فیدای ره فزاری بارت بهم، گولی سه ره شهی رضوان
(حن) بو ت بو ت دتوانه، فیدای بهم یاری جانانه
له زنجیری مه پخانه، نه وانه و قسم له ده ستا تورکان
له جیگایک غه ریک ماوم، به غه بره ز ناسمان جاوم
به زیر و حه ناکه وی جاوم، به غه بره ز تو مه مک فغان
نه که راکم غوره به به بجرم، غه نالت والهدل نه گرم
مه لایک بخینه سه رقه بهم، جو آبیان وانه ده م توربان
نه لکم نامینه ناغاهه، نه لکم ناهینه له نلاسه
نه لکم ناهینه مه دلامه، له نه سی گورچی گورجه مان
فیدای نه و صدری صافتا بهم، فیدای نه و نه غتی نافت بهم
فیدای چه خماچی کافت بهم، نه وگه بخینه که ی به نطان

له (نه) سهره

به نه و غتی کر

سه لای من له سه ر تو بی، به سه ر نه و ع و به سه ر عینوان
نه قی ناهینه سو و ماوم، له دووی تو به سه ر قورمان
نه غوراک و نه غه و ماوه، لاکن من لوری بینا بهم
له تاوی فرقه ت و وه صلیقا، به دایم کارمه لریان
وه کو دتوانه سه بر ا بوم، له داخی تو نه قی و ه لک
ده نالتم به واره یلا، نی به بو ده ردی غوم ده رمان
ده وای لوقمان و نه فلا تون، به فائیده بو من مه جنون
ده وای ده ردم نی به له رگیز، به غه بره ز تو مه مک فغان
فیدای ره فزاری بارت بهم، فیدای بو مس و که نارت بهم
فیدای عهد و قه رارت بهم، له به عه قیگی گو که ردونان
فیدای نه بروی که مانت بهم، فیدای پخو نه ی ده هانت بهم
فیدای دو حای جوانتا بهم، گولی سه ره شهی رضوان
فیدای دو حای بازتا بهم، فیدای ورده نارت بهم
فیدای نازی گارت بهم، نه جیبی هورمه ت زان
فیدای صدری صافتا بهم، فیدای ته غتی نافت بهم
فیدای چه خماچی کافت بهم، تاوه که بخینه ی لوقمان
ته لسی که نه خمه سینه، غه یالی من مه نه و تنه
فه قی دو تون مه حورینه، غه زینه ی غوت مه که تالان

لهی جَنگه داخه ریک مادم، به غه بره ز ناسمان چادم
 به زیر روخ ناکه وی جاوم، نه و اعه و قسم له ده ست تورکان
 خه ریک تورکی غه دارم، به گه منی که من نالری چادم
 وه له ر الله بجا چارم، نه چارم له ده ست تورکان
 نه گه ر له م غور به ته بجرم، غه یالی تو له دل بکرم
 وه لاییک بنه به رقه بزم، جوابیان وانه پدم فوربان
 نه لکم نه مینه له بلایه، نه لکم نه مینه ناغامه
 نه لکم نه مینه وه و لایه، له نه سالی گورچی گورجهستان
 نه م چار خسته کی به کھی ز توره

نه ی خانم خوله ی نه لموره ی نه رسولی قول رووت
 لکم مه گره که لیوم بنه مه مه رده م وه رووت
 بی تو وه شیوعیتا و منیش نیته کهه نام
 طایرینی ساواته من و تو که بین جهوت

(هجری) نه ی

چاومه رههی زه غمانه، ده رعای برینانه
 نه جزای طیبیانه، غه خزاری غورینانه
 که ره سیت له بهر چایه، ته عمری فی له لام وایه
 شرس و سر ره ناک و چایه، نه زهت ده ری روخانه
 شرینه نه گه ر ناله، روحی کهه سووئینانه
 بووم تنکه ده سا سوورجا له عالی له بی یاراسا
 جهوتیکه له بووم دهی سا روح ها تووه جه ولانه
 مه نزلگه هت سه چرابی، چاوت که له له یلای
 مجلس که له گه ل چایی، دیوانی وه زرانه
 که قل و کونه رو کوشه، فرهم و بهر و گوشت
 بی وهی دلی پر جهوشه، بی وهی سه ری چه برانه
 هجری که بریندازه، ده ننگ زه درو خه خوت باره
 بی چایی به بی چاره، سینه و دلی بریانه

شیرین و لیمو
 و غیره

نه زه ل تقیعی و اگر دووم له تا هوه سه تا بجم (۱۹)
به هره نه و عیاده بی خوشه دلی صحنه زه ده م به سه

ارادهی حق تعالی به که دو و چاری مصیبت بجوم
مه تی من بی که جم آمد زان خورا خوی بی که سه که سه
به مژدهی صحنه جانان که وه نه شادمانیم کرد
که تصویریه بیات و عومری تازه و جاویدانیم کرد
له احوالم ده بر سن من له سایه ی لوطنی مه دلاوه
به محمد الله له دنیا را به مه ردی زینده لکانیم کرد

به غمزه ز فرقه تی دیداری بارانم اطم نانیم
زه ماتیکش به سه به سنی له شرده رهو کمرانیم کرد
له که ل که که س که که مدهم بجوم به یک ره نامی
که مستاکه که خوش ره یانیم که قنایم کامه رانیم کرد
موره قه نام که ت بوم بو به سایه ی افتخاراتی
که تی بیم خوش بو نه ام حاله بو عنزه ت میره بانیم کرد
لوتیدیم وایه که صواره لوتیه صبریات قصور تاکه ی ؟
که عالم بیم ره لاین ل مین که به خامه ی زه رفشانی کرد
که هم دین

به هاره مه و سیمی عیشونه شاد و باره لوتینه
دلی صحنه ت زه ده ی من که ره ره ریگی زایه له و چینه
له عکسی به رخمی دوون به روه دلی ره ندان عه زاپوش
بانی حوقی که به که ردوون که وای باکه رووی شینه
ته ماشای حاله تی بلبلای به لوتیدی قه تره تا ویکه
سه دور ژور ناله و شوژی قریبی ماهو به روینه

هریکه ی بلبل و قوسری له پای سه رووسه من دانین
دلی صحنه زه ده ی من که ره له فیکر و ماته می شینه
نه سیم سو بجه ام نه فشانی کرد به رده ی گول و سونبول
له به ره ی بونی مه همزون به که ارم لی به که اوینه
له شه و تی سه بزه زار خوشای مه ه روان دلی ماشی
به دایم گول گوله و سه دباره ی غه رقا و ه غول شینه
حی به تقیعی عاشقی؟ دایما که ره سه سهوت و داغه
نه که ره جلوه ی به ری روانی تابانی بوی به غه مکنه
وه ره ماشی ده خیلن بهم که هم بیخ و دوو زوتی من
له ره هنی مه ی وه ری بگره له من هم عومره شیرینه

سیری فایده طایر

دل که یای غم را بیم له ده دردی مینه ن و غور بهت
کسیلا بی قهری زوغاله، زه عیفا و زار و بر عیلا ن
کو سندهی ده رده کاشم نیم دروژاون به خه شم و کین
خفا م ناده ن به غم روز بووی استقلال و هریتا
کف ناک و توپ بو با بی توان و عا هزن مطلق
له برده ام غم ز می کوزد و بر می رعد و فکری طیه ن

خود ایا به سیه کینه ز طیت و تحضو و نه سهری
م لول و دل شسته ن قومی کرد غم خوار و بی هورمه ن
هه بود که من صاهبی ملک و ولات و ده ولاتن نه سرور
له ر کینه ی قومه به سر صاومی چه هاین خوار و بی هیمه ن
سیری (بی که من)

داری نازاری به خون نیا و نه دردی قوت به ر ناگری
سر به خوی بی فیدا کای که به در سر ناگری
بیا و نه بی بو س نذنی هه ق له کوشن چل نه کا
هه بر روز غمی به سی بی به، تا کور نه سهری نازاری

کرد نه گره می صوره نیکه ریل و را حا و به نام
باوه رت بی رومی صلاک هه نه صنی نامری
تو نه گره را هلاهی قوم و ستمانی خوت نه دردی
لنت محقق بی به بی سوزش هه حاله ناکری

سیری سر به ستمی حیرانی گرت نه وه تو خوابه به
نیم نیرامه کورنه تا که ی هیمه تی که ن لایری
قوت مه لانی دور من به هزاره تو پیا و ته باره ی هه به
کشتیقا و تان گه ره بی زور زه هه ته خوی را گرت
نیم عیراقه خورش و ستمی ظالمی گولگون بویه خون
تا هه تی ده س گرت نه بی له م خوتنه ده ست هه ل نا گرت

نرومی هه در دو به به جوده بو و نه تن هه ولی نازاری
دوره ده ره جودی له دیای مه ل به بالی نافرستی
هه ولی هه در دو لایه بالی کاری طلله ن ساز نه کا
چونکه به یله هه ره به نیش ده ست دیاره قوت لی نازاری

وا کلو له ی که و ته لیری باوی استعمار نه چا
هه ی که کسی کینه به زور و نا و ته بالی نه و هه لایه به بری

دوستی کورد و عرب زور کونه تاریخ شاهده
ناچه زی رو ورهش له داخا بایه خه ی غوی دآدری
سینج قادری سنه بی کاتیکا ختی بیکی غوی کهندی مهلهی زانسی له غوی ئه دزی و شیکا
به لهی غوی وندی با بوسنج قادریه پاک لهی کا : نه ویشی ئه کی
ئیر گیکئی بدزی و طماکی لهل باچی
له ده ست خاوه ن حال هرگز ده رناچی
شیری (معدوم - مولوی)

چل که سئی که بن هر چل نه سامن
ئو چل بنیون م جلیس تمامن

به لکه به سایی ئه و چل که سه وه

جایی بنیون به وه وه سه وه

بادا خلاص بین نی سزی به خنه

نی بیوی حال نی شوی به خنه

دیان

دیان هم خدک که لک به سته وه

پیر تور دام دوری کرد وه ده سته وه

ئاغوز روی دوری کیش طمانی را

ترسم من بیه وه روی چه مورا

مه علومن اساس بی سن مه سازو

وه بالام کالای خمان مه وارو

به هجده خانم خدای والی کردستان و توی تی

له دکاتی زانای چه م را وه له م را

باله خانیه چه م را و روی چه م را

وه لای مولوی

فاست فرماوان ئه ربا په کی خدم

ساکن نه گوشتی باله خانیه چه م

(ده غوی ملامارفا)

وه دن کوردنه باده سن ده سته ویشی یه ک بگرین

که به لکو زوو له ئه تر ئه م باری زولم و زوره دا ده رهین

بیزوری تیغی چه و هر داری عیالم و لهزی یه ک که وین

ده ساری چه هل وری ئه م نیفاقی به نی یه ک بگرین

له یزلی مکتبه بی سه که و سنا پی وسته ئه وه له چار

له مکتبه بی سینه نه قشای کینه سه ره شقی غره ز بگرین

(۱۰)

له تجا رنگی بی انصافی بازاری سیاست را
 متاعی که نند گو تا کی به نقدی حال و سب برگرزین
 به تهرکی نیم و نه و تاوه کرو کی هم روه کو حجام
 ره گی به کتر به نه شتر که لورزین و خونین یک بخرین
 له ندرخاند و زندان زولم و زبلا تا کی
 له نر زبیری دیای و سوتی خرمین کار با بخرین
 م هوی نه لی :-

بو دوو کانی مو شتری که له ول ندا کالافروژین
 دینی و ارنیسته قیمت خواجانه عزای بطا

له سه رده می عوسمانی را (جلیسک اداری) که برو هفته دو چهار کونته برونه له لم ک زمانه
 کاورنگی تا برو (که می نه که) برو له جو له کانا (بیتوبی چه دریا) (ملا خیزی ضعی) جلی
 بخورد له که ل به کتای ترا خیزی فوسمانه کانا برون که چهار بار (مصرف) نمایا برای (ملا خیزی)
 کتوبه پاره کتای (مصرف) نه مکتوبه (م هوی) زیدی (ملا خیزی)
 بخودین له به راجه م هوی له ل : مکتوبه

کودیه که بیته ، دوو موه ، سینک سفه ت ، دینار پارت
 به کتل مل ، م سرب کور خلا ، کاری پایایی نه کا

ده خزی ملامارف

کورده نیمرو روژی نی کوشان و هول و هیته
 کانی خورده رضایتی مردانی خاوه ن خیره نه
 نه و هلی تا خفت نه کول بو که کتای او خقی خوی
 نیسته واکه و توت به بر خفت ده ساره ی فرسته
 له لم را وینی چه وان م دینا به لادا که و بررو
 بهره نی و رییری که واکه توت بر رینی زه عه نه

نرو بهره ی دامال تهوتی زبلی و دیای و رای بهره
 بهره زبیری نه ساره ت ده که به رلم زبلا نه

قوم کانی تر که و ایسته به به سستی نه زین
 کی له می وودا و کورتو کورده خاوه ن سوره نه

کوائی وهی دوینی که واکه و ت لاری میلای بی تا
 حال و رفی و به رفید کردن نیانی خرمه نه
 بی ی بلین شیدان بابی و به کوی و هلم ت به ری
 له ن گری به یراخی کوردستان و لی دان خرمه نه

بو که له و موزکی و این سالی بی دای و هین
 تا هوه به ت کتیم دلی بر کتیم نیم صلا نه

جا ده خیلت بزم شریقی تی لعل ندهی هر دو کله پروو
لم هله کی که کو تو و ده دوباره ده سیم صیلا ته

قهت نکدی بوزاره باره و به سنده نوئی که نوه تی
دای بیئی سیم گوهری سیه هواری نازا دای بیته

یاره چونکی قییمتی نارا به پای و موقت

خزم سیکلی کهوزه که تی جیئی فخره بو تو هوورمه

توکی خامی شاعری حقی بزی سیه عبی ده مزیا

سهر جو مانی فکری صیلا ته ره که بری به همیه ته

حاجی ملا احمدی دیلیره بی

سه دنه خای که ناسم سوری بو تو و جی فکرت چوو

بی تالمی بو لم سه ده قوت که جی به پردی ؟

سیم زانی سیم که گر جیلر خوی تالمه کهونی

بو تو جهره سیم که کما که بزافم به خیردی

شیری علی کورری ابن طالب

سینان کوریک الدحار علیهما

عینای عقی تو ذنا بذهاب

لم تبلفا المشار من حقهما

فقد الشبان وفرقه الأعبان

صمد مصطفی کورری : کرد و بی تی به کورری

له به رد و وقت له چاو که ر خون بیاری

سبی و تاریک بیئی که هر دو به جاری

به جی نا که نیی که تدا و آجی خوی

نه مانی که جی و دوری له یاری

به یاری چاران

له شیری (دیخول)

دای چهن گرفتاری تووم

جگه ر بر نیداری تووم

دل به ستهی زه ناری تووم

سوخنی و جوانی و لاوی توو

بو تو یانم برون به هو

دینا توو تیا نه بیتم

ناجم ده ره ستهی تر بیتم

له ناو باغ و گونزارا
له مێژگ و مێر غوزارا
له ههوارین و به ههزارا

گه رام ، روانین ههوار و زور
له نزیکی چه له دور

نه م دی وهك توو بالا به ز
وهك توو شووش و عه عه رته ز

قاسیدی که وانی سه رکه
ئاوازه ی قومی و مه ل
له سه رده م هیل و مه رکه

ئه به بییم نه م له سووره نگه
له ره ره ی یهك نای و چه گه
له لای مانی ره به خه رو
ناگاته (ئا) یهکی توو

گولاله ی سووره و بوو
وه نه وشه ی سه رله ئه توو
فیدی ره ی ئاسو

دیم و نه م دی له مانه
وهك توو رازاوه گیانه

شین و سووره رده و ئمال :
چه و و گه رده ن کو لم و نهال

جوانین کرده چه یهکی گول
گولئی رازاوه به دل
لیم برارد دررک و هقل

هه شه م بومه بهك بیل
پهیا روانی گول و گول

که چه له و چه گه جوانه
تاسه ی توو شه م کا گیانه

دہم دنیا یہ وسامانی
لہرزہ کاری یہ و جوانی

تو خوا و درہ تا جوانین
دیر کی پیری نازانین

بابی بیٹن بی زاری
تاجی عشق و دلداری

۷
رہ صریح لاماری

۶
بگم روڑی بی گول غونچہ کی باغت بہ دہ سن بگم
بہ رہی دہم زاری نہ کراوی بہ یہ بچی کمارہ نہ و بدرم
بہ زانی کم بہ بچاری بی و پایی داوئی پیرہہ رحان
دوڑ و یا قوتی دو دیدی بہ گول سوورہ ہی نظر بدرم بسرم

لہم دیس

۵
لہ قسری وک بہ لہ شقی پرو لہ عشق و عوشہ تا کہ ڈیام
بہ ناہق بو لہ وصلی شور و ثاوی کہ و شرت کردم

۴
فلک دہک لال و کہ رری لہم روہ کو لال و کہ ررت کردم
دہ رہ بی تاخرت نہ رہی و ہلو کما خرت نہ ررت کردم

۳
لہ بی عیزہ تی نہ فس و قارا شاہ بازی بووم
کہ چھی ٹیمرو بہ لہم بہ روازی دال و نہ ررت کردم (سیدانہ کہ چہ لہ بہ)

دورری یہ کتا ہی سر رو کانی سر رافیکہ بانا بووم

۲
کہ لہم بازارہ را ٹیمرو بہ سوور و ساہری کردم (۱) لہ ناوت بردم و خرو شتم

دہ بہری پیری بی لہم تہای خا و ن شان و شہ و کہت بووم

کہ چھی لہ و شانی کہم فامیکی کہ و چھی بی خرت کردم

۱
(نہہ جنگی بہ بیہ کی لہرہ سرہ وہی) لہ قسری وک بہ لہ شقی پیر لہ عیشی و عوشہ تا کہ
بہ ناہق بو لہ وہ سانی شور و ثاوی کہ و شرت کردم

بہ ناہق بو چھی و افتمہ بہ رہہ و رای تیضی غم

بہ نہ سووہ و گونہ لہ بو تووشی سر دہ رہی سررت کردم

۰
کہ کہ رتو جنہی نہ لکہی رووی مشہوریت و سن داکت

کہ بو تا شینی سر ٹیمرو لہ والہی بہ رہرت کردم (۱) کہ لہتہ نہ لکہی رووم

دہ رہ بی داوہ شانی بی پیرخی بی شتا و بہری بہ دھوو کہ خرم اندازن کردوہ یہ کہم

وہ کو مہ محبوبی رووی شایخ و بہرگ و ناغالہ ررت کردم کہ ررت داکتہی خوں نارووتہ لہ

(بہ رہرت = دہ لاک) بہ رہرتا شہوہ!

په وینه یی تا سکی کیوی لمن بولا تریکی په ست (ل)
 که مان هم پرو نگاری تا بائی غوی شوخ و چاوی مه ست
 مگر زانویر گر بی و چاوی سه زخوشی لمن ده رخا
 کوتوپر فیینه بیای وائ قومی نه کری پی ی پرر ست
 له ناری شاره بان ویرته قالی خان فیتم چی
 همگر نه و جوت له یوی با خلی بگرم په لهر روده ست
 په تاچی خه سره و ته غای کی دپه ختی همی ناره
 له باغی وه صلیا ده ستم کوئی گره جلیه بیکی په ست
 نه زانم هرنگ چه ند شیرنه روکی و بوی وائیتا
 م رایی وقتوز که شی گه ه بوئی کم گه ه ماستاوی خه ست
 خورا هم کا په گره بورتیای گره بنیدی له کاتیکا
 که و تا کو بائی سر سره ستی باده ی شرم ون سره ست
 له عقی لارو له بی نون مای پرو که واره صزی
 په سر ریگاره هم چه نوره نه جیلا نیی له ل په ست
 هم دیس

هم معروضه وهک چه ننه ته یا چه ننه ته وهک هم
 هم غوشه یا لهر وهک نه لائن خوشتره هم ولیم
 نایاکل وهک ولیم را لهر به مه و جوره له ویشا
 نه نرای گول و وینه کور و کوری سیا هم
 یا وهک که له و اجائزه مه شروع له میا
 باوه شی به کا کردن ودهم نان نه نا ودهم
 هم سر و سه فانه غش و نظاره که له ده ما بم
 بهم بی له و امکانه بوم بیته ده به رهم
 واعیز وده له لیم لاده که من چوینی به قه طی
 هم خازره جنگ که وتوه به و غایبه ناره
 قه ت قابله بو خاری قه زماکی که هم و کور
 من راضی هم نقد به جنگ که وتوه به ردهم
 هی دل له سر هم ری به وده و ولاده به گوری
 له با سر ندوی چاکه نه گر زور و نه گر کم
 گر خاوه نی نیایی ، موسلمانان و دینی
 هیت داده له مه وزوی وه ها پر لته گری دهام
 وده رگیزه به رده و بیره وه سر لهر بی ره صزی
 نهک بیبه به که م جتهدی ده وری چه ده تنام

دهس هه لبره بو قاي يزدان و لفر و رو
ياره بي له پنهان تري سالاري مظم

نيم كورده كه گير و دهی نمازاري نيفاقه
ره هي بگه بو مرهم و رزگاري له دهس غم
يوسف بگي نيماي برايكي بووه پلنگ خوار و و پي نيميش پلنگه كه نيم كوزي
ميرزام كرده وه ميرزام كرده وه
روي دل له هوای كل كو كرده وه

له دهس دا ستيز دل له پنهان وه
لا قيد بيم جه له و من فيكر مرده وه
صورت گرتيم ماردم تيره تم شهرور
مه نزل بي قياس مور پيك نه دور

ساخته ي قامه ت و ش، ناله ي پلنگه رنگ
سهم سامو تگر . پانجه ده روون رنگ
باقی مصالح روی شكار ضرور
قه تار و نفاش شه رينه ي خور

پيكاله كه مهر به كيك له قارشت
چه ني نير و چه پ غا نيم راسته وقت
چه ني دوو ساي نوردن و ره سیده ي كو
سه رووه ش غه نزه ران روو كه دره ن و كو
بكو جا سوسان يو كيك رابن نه و ره
هات هات پيا بي آجل داغه بهر

روحم داغه بهر چه له هيات دهنگ
صياران ناساو تم كه ردهم وه سهنگ
دم پونه ي موغار تاش تاو تری
په پيا بي پلنگ به لایك شدي
تاوم را بي خوف بازم دایي غوم
شكار تاو تری مه گيلنا هم

تاومس دام نصرت كينه سیره تهن
نه ره ره شو چه ده ست به هي غيره تهن
سه كه پلنگه ن مو لاه ت نه دارو
پلي روزگار سه رزه نت دارو

دهك نامه ردت كه ن فرسه ن كارو
كه ي پلنگ تاشت شير پوه به دارو

خولا که لای و تم طیار که مردم
 مد نای قدیم سر نه تا سوب مردم
 هور کیم چه غماخ نارین دام نه ورو
 چه م دام نه و جا سوس سه رله سه ربه سو
 که مردم و نه نیشان ییانی بنگ
 سه پول دام نه و پول پای ماشه ی تفهنگ
 بی هرکه و گریه کتیا له غماش
 چه ته قوی ماردم رو بی چه دانه
 کاویان لوده نگ کاوان موفاران
 وائم هوی وه هول سای میر شکاران
 پیرا چه و پیر جمن یا شیا کتون
 ته خفته تا ویران گل گل بی چه کتون
 به و برینه ده تا و هه لاله را
 ره عدای سای به هار نرکا و غرره را
 نرانا نه ده شس کاری بین
 چه رگ شس یاره ی شه بت ناداری بین
 تا اهل مژده ی مه و نه شس دانگوش
 یا کتیا و به س که و توشی نه هوش
 زیرانی زه محبت راه نه روی زه مین
 وات اهل صدق توهای نه مین
 با من بنالم ده ی گشت کیم وه
 یوستم بوینان وه در رویت وه
 (یوسف) مده رلاف فلک خدی
 گا یوست یوی بنگ گا یوی ده رویت
 وه ی دنیای خانی مه به نده که مهر
 توش روی به و انیت به و شوش
 (جنونی)

زولفی لول نه بو
 زولفی که بو شس خاو لول نه بو
 گا گرر گا گرر نه گماه فتول نه بو
 شتان وه بالای ته غرای تول نه بو
 وه ده ست بجالی جهلا بده ی ییش
 هاشا نه و زولفه من بترام لیش

زولفی که ده بار سر در سوپه شرف
چون لول مه فتول نه بیکو شرف

بهر خشی نه بو نه ده ورگونای زه ردوه رهق
نه بووه سه ره شق ره شقی لبقای مهق
مرست نه بو چه عه تر گلا ویا مئی وئیس
ها شائ و زولفه من بترارم لئیس

زولفی که بویش ندم وهاون بو
مرتای عه تر ناصر بو گول و نه بو
گاه هم گاه ده سته گاه بلا و نه بو
بستان به نوتول چون لاولون بو

ره ونه ق نه بیکو چه کار فانی وئیس
ها شائ و زولفه من بترارم لئیس
زولفی که ره سته لال نه بو
وه یانی دلان سیاحال نه بو

تاویران و هبان خه ت و خال نه بو
گاه گاه و ه میوان لهوی کال نه بو
چون توکی قاقوم نه دره و ستر بوئیس
ها شائ و زولفه من بترارم لئیس
زولفی که نه ده ورگونای گول نه بو
نه سکینی دلان بیس حاصل نه بو

گا گاه ده ره هم زامی دل نه بو
هو کم هه لیمان لاش خه جلی نه بو
نرانو به حال چه فایر دهی وئیس
ها شائ و زولفه من بترارم لئیس
زولفی که شیوه ش سوره نه بکتر نه بو
ره شقی طبعیت عه تر ناصر نه بو

وه بان بهی دا بهر تاویر نه بو
میوان ه خالان، خورده رتر نه بو
لوی مشک عه نه بهر دایم نه بو بیس
ها شائ و زولفه من بترارم لئیس

صورت به ندی خانای قوبادی

صوت به ندی خانای قوبادی
قدیمی مطلق ، قدیمی مطلق
یا قائم به ذات قدیمی مطلق

حجّ بی زه وال ، حکیمی به رحه ق
نگارندهی چه رخ نو تاقی به زره ق
لاصوت بی شریک به نای بی مانند
به کفای بی نظیر بی مثل و به یوه ند

واجب الوجود لا اخصی ثناء
صوت زه که چه عیب ، عاری چه فناء
منشی ره قلم سنج انشای شادی وزه وق
بی به روا چه شان به شای تحت و فیه وق

به خشندهی بزورگ بی پاک چه تانه
نازکیشی زومره ک خویش و بیگان
بو به حق زانت بی حد بی نظائر
باعیسی ایچار کله به وجود آید

تو عوی سید ختم المرسلین
شای قاب قوسین رب العالمین
به عهتی به رباب شهب زینده داران
به اخلصی پاک طاعت گوزاران

[خانای قوبادی] معصیت برون
فریفته ی شریکان شومی به کازان
به فتنه ی شریکان شریته نت به
چه شومی شری نفس دور به ندی

تا یوم الحشر نیگارارشی که
عیلا ج ده رحمان شرم ساری که
بهی چینی نافرمان شیت و به غرورم
چون بی ده ولتان نه طاعت دورم

به که هم به لطف چون توره همی
عظیم الا حمان عطا ی عظیمی
بجو به اصلا ج گونه لکاری شو
شمی که م طاعتی و شرم ساری شو

وه رنه به زانت چه لای زانی تو
به که روم روی هو شرم من شکاتی تو

بندی دووہم

یا حق کہس چون تو پیری کہس نی بین
کہس چون تو بہار مومہ رہس نی بین

کہس چون تو غفور لہم غفار نی بین
کہس چون تو کریم کریم دار نی بین
لطفنا بی شومار عفت عظیمہ ن
رہ عفت بی بیان عطیات عظیمہ ن

جہ قاف تاہ قاف معنی شکاروان
کہس عظیمہش بہ گونہ "زاتق نہاوان

"حقیقت

تو بی شریک و تاک و نہ نیانی

نقشہ بندہ و راقعہ دور دنیا نی

مخوری و بہ خورشید خورشید بہ ناعت
سرخا من عالم شاہان جہ سات

قاصدان دور جہ قہ لہر توحان
زات عظیمہ ن بی عہد سفاہ ن

عفت جای لویہ، بیگانہ خویش
لطف دل نواز گراوہ رویش

بہ جذبہ ای انفا س بدی توفیق
جہ عرس محشر کن لہر بقیم

کہ تاکہ زندہم قدمی مطاق
قہ یومی قائم قدمی بہر حوق

زبانم جہ زبیر ویتا مکہ فاموش

با جہ لام نہ بو ناعت فراموش

بہمان نافرین بہ فشدہی کبیر

[خانای بی چارہ فریاد وہ ریگہ

وہ رنہ بہ زانت جہ لای زاتی تو

مہ کر دم روی عشمہ شکاری تو

بہندک سنی یرم

یادہ با من بہندہی مافرمانی تو

بی بہر جہ شوم عصیان بی شوم

الا لا شریک فردی فریاد رہس

کہ کریم کار ساز پی بی کہ سان کہس

چون من گون هکار منیت بکوی
چو تو یارشا که ره هم بیستوی

چون من نافرمان نه طاعت دوری
چون تو یارشای فردی غصوری

چون من گون هکار عطا عطا

چون تو صاحب رحم عطا عطا

سوگند به زانت به کنای به گانه

نی بین چه عمری ده در زه مان

معلوم بی بهلات عتی به وانا

چه توئی قائم قدری دانا

چونک بری عصیان دلیرم که ردهن

تقصیرم چه حد حساب ویردهن

فدای نام بام نامت عم فارهن

به خنده گلی و عمر فوت بی حوارهن

یا عظم المضول اخصی نه نا

چو تو به طاعت به خشی گونا

بمرت مطاعن عمر دیری تون

به لا فیدات بم ساعتای تو کون

توصیف بیدن چه طوری کوبرا

چه آن لطافی ویتا بی بیع و شیرا

خانای خوم نه بال فاختر شادگری

چه عور سهی مشر سه روزارگری

وه در نه به زانت به لای ذاتی تو

به که روم روی مشر من شکای تو

به بی چواره م

یا حق تیر بر دغوم تیر یا کینه خوم

گلونای من چینی نام زیدتی نوم

ساک کیشانت به نای بالاره مت

خومن صنهی نوم تیر نه اسم تیر که مت

تو لهم عالم ویت لهم به رب قازی

که جس به صنهی ویش چون فی بین رازی

صنع ویت به ده ست تو تا فریده

تیر نه بو به صد کتی به چه ند دیده

بویں تا صغیر چه توئی که رو
به ده سوری ته عریض کن که رو

میر بهل یو وه ده جن من اختیاری
چه وه وقت واده مه که رو کم کاری

دنیا بی وه فا تو ندیام وه چه هم
وهی ته ور نه که فنام وه کیجاو چه هم

میر ته که هون تو علم و دانا
بی ته علمیم عیلم دانا و ته وانا

ناره زای بهی اعضای ته که لیمیم
کادابی دنیا ته کرد وه نصیبیم

بو به حق باکی پیری ته رقیقت
ناعه ز نه حکام کل ته رقیقت

به قیوم ویت یا قاتم پیر
خانان چه دیوان عرسه یی عرسه یی

نیکویت نه فضل فضل ویت محروم
نه ویس نه اهل خیر دلان محروم

وه نه به زانت جه لای زانی تو
مه که رو کم روی شیر من شکا ته تو
به ندی به پیجه هم

پادشای شاهان اقلیمی لهی
نقاشی نقوش بلندی و بهی

معمار ته رتیب ده دوران دل که جس
ده فته به نه نوع لهفت و بهار و شهر جس

چه به زده ای عاجز سیت و دلوان
به هیچ باوه تی مه گره وه نه هانه

پیری لا یزال بی سیه و مانند
مونه زه له چه عیب هون و چه مانند

غیر چه زانی تو نه داروم نه ندیش
هیچ خبری بی یمن که من به ده ساتی خویش

میر سانی کو برآ، نه رسوئی سافن
میر دانا و نادان نه رسو و شکافن

به چه زهی توفیق توفی فریاد ره من
له گز نه بوده من ای مقصد که من

هیچ کس چه بسبب ساقی تیر نبی
 چون به زبانی توفیق تویش یاوه رندی
 به عیبش به رده اش چه فایز برده اش
 توفیق چه له عنوت شو نه گرده اش
 به سعی کوشش تاریخی و نجوم
 به ریاضی عابدگی نم بی ماه حرم
 [خانانای خاتره تنگ چه عمر سببی به مهر
 بگر نه پختی ده که زده راوه
 ده نه زانت به لای زانی تو
 به که روم روی چه شرم نکانی تو
 به ندی به نام
 که ری کار به ده که زده راوه
 به رونق به غنای طبع به وراقی به اش ده
 بی گوناوی خطه بی شکوی سیم
 بی غنای سون به بی ده ستاو تعلیم
 بی فضل و بی رنگ بی خامه شکر بی تبر
 بی محضی به سرار شایسته ی دووهه رف
 بیما گون سلف نه سوره لهری به رز
 طبعی به رزه طای بی ترتیب و تاز
 بهمان نام رسن به صاحب دارای فرد
 به واده ی شرفش روزه نام بریده ت کرد
 بنازه م به صنف پیری به همان ساریت
 به به خشنده گی و چه لهره به رازیت
 تعالی انی بین کس به صفات
 عاری بین چه عیب بوزرگی زانت
 بزورگی و به غشش غم به نامت
 عالم به له رزو چه زور سامت
 به لی ها علم ناگاه سوری غیب
 گوای کلیم بورطانی لا ریب
 [خانانای چه کردار زانی بی زه وال
 به روی گوستاخی به بر شو نه سوال
 به چه به زده گان کس تقصیرش کن
 کی صاحب تمنا کی ته قدره اش کن

کری نفس شیمان سوم شهره گذر
مکری پیمان تو برده ست ناوتر

فی بین نه گردن چه نرسن گونا
به ناوری دوزخه عهده می نراشین

له رهی ره زانن مکری ته قدر
گشت کرده می وینه ن کلان صاحب نصیر

چونکه بهم توره کوسیدیم که نیت
به خشم به عه شق بی پروای ویت
وه رنه به زانت جه لای زانی تو
مه که روم روی هرمن شکاتی تو

به نری عه و تم
یا قائم به رات قدیم قه یوم
له رهی نه که به رده فکاره لهوم بی نا بر دم
که به هم به زانت یا گری کوسیدین
به ریکوی وه سنگ راسته شت مرئیدین

له رهی بگریو به برارده می کون
که سنی چه کاران صاحب وجود لای
نه زهره می گونا نفسی ناماره ن
نه فتنه می شیمان سوم به دکاره ن
له رهی نه دای عه رفته به ناراب دوره ن
نارهی رای شرح اهلای سورده ن

سوگند به زانت گشت کرده می وینه ن
گونای که بس فی بین به نیاده ام شتین
چونکه بی تور صاحب شو که تن
شردید الصقاب صاحب ره عه نه ن

بو به شقی ره حول سیدی سروده
جه زه لوله می سخت هاتیلدی به به
روف بی شریک فریار ره میم که
ره می یاره همان وه بی که میم که
وه رنه به زانت جه لای زانی تو
مه که روم روی هرمن شکاتی تو

۱۱۱۱۱۱

سیدی (ببخود)

له دولبه ر گفناو نیام ندری نی سینه نه فغانی
له لیوی پی که نی نیام ندری نی دینه گریانی

ده سم ناگانه شوی گم رنی میانی، نی سانی
ده سم ناگانه جوی نی نه روق خورینه فغانی
پیر نیام له روی نی و شوخه لاهوتی نی به رحیم
دلیم به نیگله زور تاریکه نی به و ما لهی تابانی

پیر نیام له روی نی و شوخه لاهوتی نی به رحیم
دلیم به نیگله زور تاریکه نی به و ما لهی تابانی
به تار لهات له نیگله نیام سال به ر شوخه لاهوتی نی دل
میثالی زوری شاری سینه، نی به جنون بیابانی

به تار لهات له نیگله نیام سال به ر شوخه لاهوتی نی دل
میثالی زوری شاری سینه، نی به جنون بیابانی
نه لایم بگره نه سم، که و تووم توبی خواه نی به
له نام، نامیرانم، نی نام، نی منضم امانی

له نام، نامیرانم، نی نام، نی منضم امانی
وه کو (ببخود) له مه ولا باره بوغوت ریگی نی پی
له مه ولا غوت لوی، تووش به نی نی نی ده ست دامانی

ظاهر : نادی راسته قینهی «مه لاهین» ه سالی ۱۲۰۱ کوی می مردوه
برای حاجی ملا احمد دی لیره بی به

حالی حالت شش هه لود، هر شش به شش به شش زالم
نوبه تی انصافه گه ردون چه نده زالم به روه ری ؟
نه غله بوغوش و عمل بوغوش و گه خت دابه مار
باره بوغوش غبار و گول بوغوش و بوغوش یه ری

تا که [ظاهر] نوکی نامه ی گرتنه ده ست
نامه ی خاقانی و فیرده و سالی و جمدی و نی لوه ری

پیره میارد نیام شیوهی له سه ر شیوهی مه لاهه له رغان دتوه
صوار تی به ری

پیره میارد نیام شیوهی له سه ر شیوهی مه لاهه له رغان دتوه
صوار تی به ری
به اره ت صبری له نه ر تووم بری
تا کاهی مه رگه جواناوم سرری
فراقت فیرتی کرد به کوی مه فریق
تو بوی بووتیه وه وکیان جوی لبوده وه
دووری بالاکه ت، له مه دتی به ری
له لاهه نی دل شه و تی دل فریق
له شس و الهه نی دابه سار و سرری
دل به شقی خنوم وه کن به بقا بو شقی
روژی رونام تاریکه شوه

تو خوار غنوت جان من خون مای تو
مردن جانی که زود بر رسته ده
ره که چه سته ی من شوستی یزولانی
هر رخی چه بگرد و اختوصیه سر ما
نا بیانی سانی بسره دم بوخوم
باش روی ل لالت ده مردم که ل ریزم
نیشا بیسمم هیچ باکم با بی به
نیشا له دانها صیحم بی ناخوری

بزارم له من لام غنوت سر مگم
مردن غنوت ره یا خور دوری تو
د دوریت ده در دگر تم تخته ده
کهنید بی ره نیشا کهنیتا هر ما بی
وه ک به مردم دانی لم شوستی سر ما
تیه مه سالیکه من باوه روی تو م
تاجی شکر روی رازت بیزم
گله ره گورده مه نان و کم باقی
نوسن هون به رگی برستی نه گری

دو هفته رنگی رنگاری من بی
یا بار کھی من بی ، یا بار کھی من بی

یاران فرهادم
صدم مه جنونیم له صوم نازدم
دوو عاشقی کون هر دو دلو دارن
کهر دو کیدان ناویان که وتوت هیمان
هر چی شاعیره بوئه فانی تم شتی
تا صیر چن بی تی ، یاران فرهادم
وه کی دیوانه شتی بی تم جنونم
نیشا جنون یا خور فرهاده
بی کیدان مه جنون قبیعی عامری
فرهاد کوردیک ده وری سستون
مه جنون هیچ نه بی لیل دلخوازی بو
فرهاد به تیره شیری بی دنار
نیشا ناسیره ره و دو که و بگو
به سیاهتی ره قایت کهنیای
حسرو له شکر بی صنفه هانی بو
فرهاد نه زانی که بو ره قایت
به شقی شیرین ت شوی بی ده شانده
شیرین و خمره بو نه به یار
غنوم عاشقه نیم به شقی نه ماوه
به لام سر له به عاشقانی بی سوم
خبره وی کتوب بیستون کون کم کم
تا خن بیسمم له گم که به رونیای خورا

به و نیشا فرهاد کهر ره نه به بادم
کوردیای بیتم بوئه ناشادم
کهر دو کیدان کوشته ی تم شتی دلدارن
بونه بیتم وای بیبی عاشقان
بیشی بی و انیان کردوت سر مه شتی
جهانی کینی خا من قومی فرهادم
دیوانه رایت قه وی مه جنونم
ترانه ی عاشقی را دوی داره
بی وی تر فرهاد له دنیا به ری
له عاشقیبا شیت تر له مه جنون
له دنیا لیل لیل ها و رازی بو
هر له غنوت ره بی ی غوی خنده دار
وه ک که به نگرور کیدان گرتبو
فرهادی کرده دوستی جانقیدی
شیرینشین رکوت فرهادی بو بو
بی تی تم که و نیشا راوی سیاهت
به زوری باز و کتوبی بی رو فاند
فرهاد قولنگک فوی بی کوه کار
له ناودل خوازا بی شیری باوه
تم شوی سیاهت بووه به تو شوم
به زبانی شیرین شوینی غنوم ون کم کم
کوردیه قاله ی دهام زوته فزه نه خوا

۰۰۰

همه‌ی سرریختی که‌های جوان که بود لاهی می‌بود شوینگی به‌یست لاهی له
 تا بخردی بی‌لین (چاله ره‌ش) که لاهی باوکی بود و بوی به جی ماوه
 و ستوویتی سانی بکانه و له به ره‌وه ملاکی جوانی که بود به‌کام همه‌ی
 جوانی فرودستوه کم (چاله ره‌ش) ی بی‌سایغ بکانه و به‌لام بوی
 ساغ نه‌کرایوه، بیخ ره‌زا که نه‌می بیست و تو بی
 سرریختی خوی بی‌تی کرد تا جوانی نایه بهر
 چاله ره‌ش هندی گوی تا نای بی‌سایه ده

فایق زبوره :

مؤزی سانی شمه ۷۰ کالونی به‌کمی ۱۹۰۲ م ۱۲ ی ربیع الثانی ۱۲۷۲ هـ
 له ایمانی مردوه

فوتی : ناوی (ملا عبدالرحمان) به‌بؤزی که لفری دانستوه وه که له ویش مردوده
 مؤزی ما بجای جلا علی فانه قابوه

ده فغان بین ده غیلان بم فله لاسم که ن به به کباره قه‌ده‌ک عه‌ره‌ده و یوفغ مین مه‌ده و دیره بیله کلا
 به تیری ناوکی که بؤز که کانی دل برضاره به‌یکل نه‌نجانگهای به‌دک خاره ده‌کا یاره
 ده هان توتی، سوغه‌ن سه‌کر، نگا نا سو و نه‌ده و برقه‌ده
 به‌هون کاکول و خوت موشلین، به‌هنگال که بوک بروفناره

له که رکوه و سواقیکاده بیسی به‌می خاس و عام

به تیری ناوکی مورگانی و سه‌ره‌هم که فکاره (به‌بغه مزه‌ی ناوکی مورگانی نه‌ده و تیره همه‌ی فکاره)

له به‌ر ترسی ره‌قیب اجسی به‌ریفت به‌زبان ناهله
 ده‌کم بؤخانی ته‌کلیبی دل‌مخام نه‌خفته اظکاره

خویاته بؤ درون چاک حاکی دل به‌سه‌ره‌کلا

به‌جوت به‌قیه به‌ره‌دزی ناوکی مورگانی خوتواره

له بؤ [فوتی] دلی یاران نه‌میش نه‌وه سرورکه

وه‌که‌رنه من له‌کوی بودم لایه‌تی تم تیره گو فکاره

له شقی ناته‌سی روخاری یارم

وه‌کو به‌روان دایم بی قرامم

له هجری تو ده‌روغم وان سوئی

له هیتم وه‌ک ته‌نوری پرد له‌نارم

له تاویشی بگر هاداره شیم

له به‌ر ده‌ردی دلم گر یانه‌کام

له به‌ردی به‌یای سمبولانه شیم

نه‌عیف وزه‌رده واره‌شلی به‌هفام

له نه‌شکی حاری زولنی تو غم‌زیم

ده لای زه لهره همیشه نامی زارم
 عجب بی لهره همرو داده زارم
 که مستی میاوی تویم که روا فرودارم
 ده ها سوتاوی عقی گول روخانم
 فصلی داغ بو شمی من زارم
 له بو (نه تخی) که لای دل واپه تاوهات
 خوا محفوظی که می میا بوک سوام
 بیمار : ناوی (صیرز اموسنی) :

دهک دور رو عقیق نه غشه دونان ول بی نالت
 مای بره زنا به غشه بی گریه له به حالت
 نارنجی زول بی کوی میا صی زه تخی دانت
 روحی مای شیرینه یا وانو فرر حالت
 به خ پیخ له قدری هم روت بهند دولبه روحه وزونه
 به سیریکه می شیرینه کس و گولی ده حالت
 به خنوت له به نارنگه له سوریکه ته نخ ره که
 غوینی دلی من بو ^{ناله} به غوهی شمالت
 گم بیت و نیقاب لادهی من جمله ده بناده درم
 مجزوبی به ه به شمان، مجزوبی دیدهی حالت
 [بیمار کای غولای غنوت لطف بی قبولیکه
 بو ره صمی عبور دیت، سا بکیره گوی نالت
 ره مزی لامارن : له بابت ^{صیرز} که خنی و پیری بده

ساتی که پیری ساتی جوانیم که کم که کم :-
 سه دغونز که م به وزه مان وده صهی نه ونه ودهم که دی
 نیسته کس که سیری صوی سرور لیم که کم که کم :-
 غونز که م بدهی نه رو رهش می بینی، نه رو سبی
 چاریک فوخی یکی حاجی سه لاره سولی دی لزه بی لای حاجی مالا کئی :-
 دووستی به ناباتم بده ری بو شه کروچا، می ویش دوو پنهانانی به رانی و کئی :-
 هوا ناردم له بو تو، دوو به نابات^(۱)
 کئی بوچا می تر بو پنهان، بات

۱۱۱ ناله پاره بی موسمانی بوو روانی به (۶) فکاهی عیداتی بیستاه کئی

که بجئی جالوی روخی والایه نه سرور
سوله یمانی نه لیم ناوایه نه سرور

میجا ز ناسا له قطعه ی خاکي رو ما
مه قیقه ت شازوبی له عتایه نه سرور

له سایه ی کوره واره ونه ق سکتی
شکوهای په صره و بنه عتایه نه سرور

له بنو فغانی دل دا خوئی به رگم
نه لئی قی قاده ی به من ناسایه نه سرور

نگر جو یای می عوالی عه به امی

سرایا شورخی ونه و عتایه نه سرور

له هر جیکه و مه قام و داسانی

له طیفی عکای احمد شایه نه سرور

شوکه ت بی نگه ر نه سبک شاهی

پورینم شاهی ته غت نارا یه نه سرور

مه شایه ع که رده و ای دایه سالار

له هر شایه دل به ریایه نه سرور

نه نه موری بی کونر ناخره تو ای

نه لا بو کومه کی نازایه نه سرور

له تاسای به هم سایه ی کوما بو

کوما وهک سینه ی بی سایه و ابو

ته رازوی زولفی زوری هوسنی کینا

ته قاتو هر له فرزند تاسه ما بو

بگریم بی که نی دل که ونه نه غه نده

که به عانی غوغده ی مو شکل گوشا بو

نه نه تی تورده ی سکتی بو به اول بو

له شه ورا کولی بی شیم شه و هیرا بو

به عتایه ی به عتایه لایه ی را

شکر غه نده ی به رده ی مه ی که ما بو

نه گه که و به هر له کافر مه نه بو ای

سری زولفی به لیبی ناسا بو

نه نه کماله ی بو من راوی تورده کت

نه نه زولفی که نه نه ی نه ولیا بو

وتم زه ضحی صوزهی ده رماتی مه رگه
که بی نه روزهی ده ردی بی ده والبو

مه که رعووم له بو وه سانی به باده
که شانوی به رجهی بادی به بالبو

که نه وئی غم نه زه له قسحت کراویم
که وی نه وئی له حل دانی مه لا بو

له کونجی ده وله تی نظم و غه زه له دا
وه کونجی نالی غه تی ناری گه دابو

غهی شتی و فیراتی تو که باری سانی بیرجه
به سروه هونکی به ربه غتی و هریفه و ره سانی بیرجه

نه ماره سانی غه زه له سروه له بازارری غه بالانا

له نایبهی به هفت و سوزی دل مه قای به سروه

که مه خا کردنی ناری به بانی وه صانی تو بو من

له خا تر مایه ، نازانم ، که سانی باله تر بیرجه

له وه غتی به با عه کی جوانی تو به له هم رانم

به سا سوره تی له گه رروش را اساسی ده سانی بیرجه

به ره سانی یاوه ری ممکن نه بو به سوهی جوانی کم

به بی بی تازه فیکرو غایلهی روتبهی سوهی بیرجه

تم زابو دل له بو قائم مه قای وه بهی تو ، له بخت

وئی نه رجه به نه رماتی به زانوبه تو به سوهی بیرجه

به سه بی نه بخت و دلوانی نه عیانی سوله بیانی

له صفری له بخت و خاری مه که رته غتی نه سوهی بیرجه

له سه ر صفری فیراقت مائیلی تعدادی نه بخت

نه له ام جا ، قاره مینهت ، کفته غم ، له هم نانی سوهی بیرجه

مهی کم تاقهت و بی دوری به [ناری] له به غتی دا

له گه ل له بختی تو ، سانی ، نیشانهی بی نه سوهی بیرجه

زیره : نه سوهی بو شیخ مه محمود و توه کاتی له کویت بووه سانی ۱۹۱۹

به به به ختم ، به به به ختم ، له دوری تو که وامام

به لای بیون ماده نازانم له دوری تو ایماوی تو ایماوی !

به بی ره نگم ، به دل ته نگم ، له ناز و جمعی ته لایق دا

وه که خونهی نه شکر تو له گولبه ن دور دامام

به خا موشم ، به بی له کوشم ، له بارهی سانی ده دوران

له مه بلیس دا ، له مه به به صدا به قیای به ری بی نام

ده رویگی بی بیوم ، عه بدیگی بی بیوم
 وه کو که الله ده فیکای بی زرنزه و ناوه ن و خادم
 عه سالیکه ، عه عالیکه ، سه ره قیم بوته مه عاوسی
 غه عم سه دقانه ، شادم حاته ، که ره شو مانگی گبردم
 عه بی عادم عه غه دارم ، وه ظام غه توتوه ژرزی تان
 وه هام ثابت قه ده م خادم ، نه لئی حواته هه نگادم
 له کوینه لژرزه که نیم ده رده ، حکیمی لوطفی مه ولایه
 بی بیان دیم ، ده عجم ، ده بزوم ، نه لئی چه بدیگی ناودادم
 شیره بی بوته سردنی شیخ احمدی کوری شیخ سعید که هر دو کبیان لموسل کوزان
 ناخونی چهوری خله که ده سنی به فانی روزگار
 دای درری ناله ه ، گریسانی که هر سوئی لهای و بقار
 غه چهوری خوشن مژزی ده وران به رگی راسلی برری
 تنفی ده سنی موسی بو ، کافری کرد شه رمه زار
 روژی لطفانی و بیایرت که حقه یادی نه های دین
 واقیبه ی که های سوسن و کوهی روژی شمار
 غه م ده کو توفانی نروغی بنا فاتی به که رگرتنه هر
 که سنی عدله و سیاست لدا تیابگرن قه رار
 غه تونی ثالی مصطفی سهرای گلگون کوردوه
 داروخانه سری مرده ت گرم بو مایه ای ارفان
 نه سانی کاک احمد شه هیدی ده سنی مه کوان بی بی
 ماتی کردم نیم غه م نه م ما قه رار و شینتیا
 که دکه سه عری بی هوشی له عالم بی غه به و
 لهاته بهر رده ی غه باطم سوره سکی نازدار
 آتی فکریم غه تینین کفن شیره سوغه ن زار و زه عیف
 بی تی دتم زقر عاجز و مه مزونم و خاتر فگار
 که که سنی بوچه زره تی شیخ مه رسیه ی دانا به دل
 بوچی من بی بهش بی کون ، بی شاعیری شوهرت شیار
 توبه غه تینی دل بنوسه بی چه ره ناهوق شه هید
 نامرار و نه و جوان و نه و گونی ثالی کبیار
 قاتانی بهد ، کوفه یی بود ، قاتانی من موسی
 کوفه یی که و بو به زید لهنی من به زیدی نابه کار
 کوفه یی ده ک مه که یی وانه له شیه ت موسی
 ده دیران بی به باری فیتنه و ته سیری نار

۴۸

صلواتی و توشای زلزله ت بن له دنیا و ناخیرت
 بوبه ده سئی که ره به لا (باب السرا) بوز انکار
 مملکت کار و شه یا طین خبه صلوات و پهلایین خود
 کافر و عبود مع شره بن بی مه زه بن هم نابه کار
 عمری خوئی عمران به ند له که ولادی علی
 دهک خه بحالته ت بن له مه شه دراله خزمه ت کردگار
 من علی اکبر ره فقیه بی مع باکم کوشسته
 کیره بو کتیره شه هارت ، عیزه تکله خاله سار
 غم مه خون بوم سنج شه تاته کخانه بی لهم خود به ته
 من له خزمه ت باکم بم خزمه ت که کم لیل و کفار
 (ز لیره آک خود رای ده عظیم سار سنی است و صومعه به ر
 ۱۲۷۱ غده سار بوک سالی قه تالم بنیو سه بو یادگار
 شهری مصطفی بی کوردی

روموت دهک دور زنه ن و دهک ایم وله بن دهک له علی رومانی
 نه حی یا خونیظام یا غولای ده هون دهک فندق و غه بنه بن وه کونار بنی گدیانی
 کیش خزمه تی سالی

دورری مولای سله کانی ، مستوفی نیلی جافانی

به حوجن یوسف ناسا ، تو به خلق و طبع شه زیبا
 هرانی به زخی خود سه و فوری دیده ی ما لهی کم نطانی
 به ظاهر ساده له وحی و دهک روخت وه عشی و ده کوریده

له دل دا بو شه که میو عاقان کور تادی لوتجانی

عمره بن کم ندام یوسف س که لام و تورک بیرامی : چه زن ، نمایی

نگاه ناله سو ، پروشن که کبی ، زبان توتی خوشن

کم که ره بی قادری بو قه نای من فیکری بکه قوربان

له به ر صفتی روخت وه خفته عیان بی خه تی ره جا

وه کو بولبول فوغان که دایما (کوردی) له دوری گول

وه کو قورک بنالینه له تا و سه روی شه رامانی

سه لوری به خشی عمری ناسه که کیم

له یار و زه دید و مه سکه ن بی نسیم

فیراری شه وری کم عیار و ره قسیم

که قائل بویمه راع و حبیبیم

له به خشی شه جن ده رو یاری عه قسیم

که دیده ت بویم کورستان و کوریم

عزیزم ، لوری عه نیه نام ، چه بیم

وه ره ره صحنی به عالم که غه ریم

ره که ندهی ده سئی له من نیم خواده زانی !

کوییدی زنده گیم ناره به لاره

رو شه من بو ، داوی نه کبته که در لاری دا

عه بول و وه عه من نارا و وقتینه خود بولیم

بہ مہی دئی لیم نگہر بیخافہ [گوردی]

شہیدی دہ سائی مہ سہن قورزی بم

۴

۷

۶۶۶

کہ خوشی دہ دئی لہ دیدہ ہی تم شکبارم
وہ کو پہلے داما نی تم توہ ندہ کہ نارم
بہ کولی کورہ دیدہ ہی انتظام
بہ مہرگی توہ ، بہ مہرگت تو میدہ وارم
کہ من بوزج واعہ جول و بی قہ رارم
بہ دہ سائی عہ شقہ لڑمائی اختیارم
لہ تو جس عہ تا بہ کولای بہر کہ نارم
(أنا القادر) دہ لئی گہ مرد و خوبارم

عزیزم ، والہ دوریت دل قطارم
وہ ہا فریقہ کی خوشین دئی لہ ہارم
لہ گہ ردی تا سیدی یہ سہی وصالتم
کہ تو سیدی وصالتم تو ہم نہ مادہ
لہ ہاوی خوت بہرہ ہروردہ زانی
مہ لہ ہی مہ نظم کہ سرگردان و ونام
لہ گہ ل عہ شقت وہ ہا یار و نہ نیستم
وہ کو مہ نور نگہر بیستم سوسن

تم گہر تالیج بیٹی [گوردی] کے جزیابہ

بہ شوخہ دور و گم و صبر کہ ن نظام

تا کہ ہی بکیشتم ہی (صدا) گاہی دہ رزناک

۶

۶۶۶

(مرد و بونگہ دینی)

وہ غنہ نہ نم کہ لہجری فداقت بیٹی بہ خاک

نہ شہی فداقتی توہ گورہی سوخہ قورزی

والی و بہ پارم و رہ ناک نہ درد و سینہ ہاک

ہارم نگہر ہی نظرہ بو گولی طلعتی

واللہ ما نظرت بقلبی إلا حواک

دہ ستم لہ تو نہ شست و نہ رویم کہ تاوہ کو

خوشیم کہ باندہ قہ نامی سر و مہر کہ نہ ہلاک

غور بہت عزیزم کہر تم دہی ہاکہ بی ترہ قیب

ناوت دہ ہم ہمیشہ بہ ترس و غم و فناک

عوسم تم وہ ندہ کافہ سائی بہ بی ترہ قیب

انظر الی جلالک بروحی کن فداک

شہری فداقتی (گوردی) بہر کہ من نالتم شہتہ کہ

اروی جمیع حالتہ میں ما تر اک

۷

دل لہ بہر تہ غنہی رہ قیبان خوشی دہ بار نی بہ تاو

چونکہ مہ عاروہ کہ مہی را ناگر ہی شہی شکاو

عہ کسی روضارت لہ ہارم دا دہ ریزی بہ پای نہ شک

باوجودا باعیسی و شک و تر رہ عہ کسی لہ تاو

قیسوتی چہ رفا کہ داویانہ بہ تو ہم نہ و کہ تہ

تم ہلا لہ ، ہم جہ حالہ ، تم کہ حالہ واتہ واو

داویتی به منی هم از روی قورر به سر چه ندرستی و ک

تا هی به درد رنگی زه در دوتون به در دودل سوتاو

چاره گریان، سینه بریان، دل به فغان، بی غم به ر

لغو به بار و خاکه چارو جامه به رتبه ن داد در راو

چاره له بهر ناله و له ساقی غم وی لی ناله وی

بوئی واخوئی دلیت ده ریزی و ک لساو

تیری مورگانی به سوز و لفسی سیای و اهات به تلو ده کوو

له چکری ز فوخی [به روی تم شکسته دانی به و له ناو

هاتو جزوئش دل دیاره مه یای جانانی هه

گر دوشی به روانه ناخر مه یای سوتانی هه

دل له سینه م دانه ماده من که زاری و چین ده له

نه ی ده روون خالی به بوئی له که فغانی هه

دل له به ریشی موی کور روی سوجایی من هه

(صید) که (ده عشی) بو تو به من به بکامه تاوانی هه

من له ز غمی تیری مورگانت که نیم غازی ده له

(صید) ی مفضل عاده به افتائی غزائی هه

دل له لای من بی زه تی ز ما تر هه با بینه لای

و ک له به ندره تاله (مجرم) دانی سوزانی هه

«عبداللہی داغی»

تا کلین به غشی ده در دناغی داغ نه دل

دامان وه لکوناو ریشی موی گول گول

به کپرو هم نه هم که زور برده بی

به یلی هم یا نه هم ویران کرده بی

نشته بیم چون تهر دور و اما نده ی گولا

به سوتو حال، نه هم ناک، چون سازده ی مول " شربان

ناگا ده وای ده در ده روون بر خازان

نوشدار وهی زافت زافت نه و کاران

یا نه ناطله ی غامه ی غوم ره قه

منظوم ی م معدوم چه لی غوم له آده

یاوا وه سردار ده روون بر خازان

به روانه ی یای هم سیاتو تاغان

بیز سرد شرباره ی ناره ی دوری

تاو تا هن تا و کوره ی م لکجوری

گله رچی تاوی تو ده ردی تینا بییم
برده بی یکه ر سوهای بنیا بییم

سانام چه قاصید ساکنی ده ردی
به دیدی بی نور سوتالاش کردی

نخ چورخ چوپ، چه وایچه ای چوپ کرد
پری ده ردی سر نگاریم که کرد

وه رنه سوباه هفت وانای نامه که ت
گیان که ردای وه فیدی ره شعی خامه که ت
نه جهل رووش چون به هفت سیم سبب
ناما چه و دم گیان چه تهن سبب
همدیان

خه یال ره کفون راگهی نه جانم
فام ره لیل صوبه، روئی عمره سالم
نه کله ای دوری دلای نام دارم
نه فکاهی نام خسته نه و کارم

یه ک برؤ دل نه به هر پاران کای بییم
خه ربیک ته دبیر راگهی نه هات سیم

خه یال گونای که رده ای چه به رده
فکر عصیانان گوناگون که رده
به و نه ور رای نه جات مه سرد که رده
هر واوه بلام بی پوی روو سیای ویم

چورب چور

به دلونم بی که نه خرنه گوی ده

ناگلا ره کفون راگهی نه سیدارت
نه کله ای گوش پیر به نهوی غه فله ت
یا نه نامه که ی نه سیه ت نامه ت
مه نظومه ی سیرین مه قوده ی خامه ت

باواو نشان را رای سیدایه تم
به گوش مالان که رد به نهوی غه فله تم
نه بر بدو نه وفیق، به خنده ی نه وفیق
یاوه ربؤ نه لطف مه عتوقه ی مه قیق

ها ایمان وه عه شق مه قیق ناوردی
نیقتیدا وه تو وه کو به ت که ردی
ناتایه هه هت پیشانی نوری
کانه ی وهی سفته ی روزه خ دوری

دوریت عزابی سازد ای پوریم
عزابی ترا نماط و لوات پیم

نمای لهنی چه ده ردکی ده رمان سازو
وه صام سایه ی هگ کام ده رمال نازو
پوم وه کرد رای کئی رو سنا بو
لوب وه یا لگی پای کئی کتا سنا بو

روئی وه صلت کئی رسد زه ور نه فامه ن
مه زانام فوله ک چه پگرده سخن نامه ن
فوله ک راد چه ده رد پی ده واکه ی تو
موفنی فریاد کئی ونه واکه ی تو

بلند کرمه قام دل سوزی رای
نه نزله سخن فرد گله ل خالوی کو ماسی
تافوله ک نه دورو نه ان داره ن پیم
نمای سر یا لگی گبر نا و ده ی ویم
نیم چار کئی تاقه ت دوری تو دارو
وکل بهر ق نه زهو وه به خاتم وارو

مرد لوی
« وه صیفه کتا هر وی جل یا جان وه سخن »
توف تو خوا مه که ی کتا جان وه سخن
حاصل چه در بگی کو ماسی

بی زه سخن ماران بهر نه سای گرده ن
عاره ن وه سه عرای مه عه روه بهر دهن

جاسی
بی زه سخن خه ده نگ موڑه ی مه ه روان
نه نگه ن وه سه عرای قیامت لووان

بی زه سخن خه ده نگ موڑه ی ناز داران
نه نگه ن چه سه عرای مه عه ر دیاران

مرد لوی
وه نه و سه سو جده ی خالنه فرز که رده ن
چه و بو نه مردام که ج که رده ن که رده ن

واپه واوه
وه سه صیف نه پروی دل یا جان وه سخن

insitut kuruparis

« راز کس »
صیفه خورنه خورنه خورنه خورنه

سه رکه شیم زاده می مویسه سه پیری نیم شاخانه کهن
چون به لجا ایچ له گه تورکو عه ره ب کیشانه کهن

سجوده قول دیتا که بوته ها و سه می غلامه کهن
قول نه کی من شاهبازم سه پیری نیم سه پیرانه کهن

(سه می به تویین غنجانان
کوردی کانی سیمالوه و کوه
سال ۱۹۷۰) -

نیمه کوردی سه جلیین ریم سه برود و عوانه
تا ده کرا باخرنه فکس به رزی و ده تن داوا نه که
مویسه ای ناموری و استقلال خویانه سه پیری نه که
دا به فویینی گه دره که دره می کوردی سه اعضا نه که

علی کمالی
۱۹۷۰/۹/۹

سه کوردی زاده ده سه پیری
سه کی بایر ناغایه

ده باره کی به دشت و خوی مدحی

« لدهم علی که مال بایر ده رگبراده که خوی لیم خویسه فکسه خوی دا رایشته »

بیا و بیا که دره می وه کور یوزباشی یا قوماندان سه نامت که گره و الوی مصرف بودیت ، لیم پیری که ل نه ستاده
سه جلیین کی نیشان داوه تیارانیشی به لایم که گره که وارنیک یا لایم نوزمیک خویسه لای ده سه پیری لیم پیری
سه پیری که کی خوی بو خویله کوردی یا ده سه کی گرتوره و ل لای خویسه و ده کی لای مان پر سیوه لیم باره
ایرانی ده لیم سه که گره لیم رخرابیت بو لایم بالرونی دا رایشی خویسه پیری ناخوشی سه وه که گره بو خوی
سه کی دن من که سه وه نه به سه کی که زانم ... به لایم کا برای که وار عادهم که ل مالی دنیای دیرا که وار پیریت
تا که سه به نام ولوی نه کا و خویسه پیری ناخوشی بی ...

سه نگیکی که سه و گدره می که بووه ، نه و نه بریانی به ده نگیکی به رز (قصیده بجزی لوردی) که لکوردی خویسه
سه لخوا به ده نگیکی به رز خوی خویسه و سه پیریسه

سه لخوا دا زور بو خویسه خویسه بووه ، ده خوار دنیک که گره نه و نه پیرخت و جهات لای نه شراب پیری سه ی خوار
سه کی که بووه !

مهولهوی

سر پریم دایم هم به ستان که لک
 به لام یک چار دایم تو سه دهن فولهک
 مهتای ناگاو چه نیوی ارا
 نگای ناره زوو و سه مه نارا
 کام سر شام به مای تا ج که یه نه که رد
 سو بدم ده تا ج سره ی نه یه نه که رد
 کئی بی و که ی مه جلیس شادی نه باوه
 یوس که لاه ش و ده دف تو رهنگ نه داوه
 (مه عدم) نه ز زه رده ی نیوی فامان
 بزبان قهر نیوی لوات فامان
 کوی را ای نه هر راو یاران
 ضیده ش غویار که لاهی یاران
 بر که ش های دیدی بر لکن اول
 مه یی بالای بی گیان و اعه ندای خجل
 ها صف یو یگان یوس که لاهی هم ده مان
 که لاه به ری یوس که لاه مان ته مان
 لهور ده ریخنی سوز ، ده رون پریش
 فریاد بی وسای ، داد نه سی و ده رویش
 به دای ده ف ونه ی با بی نه کورست
 نه نه ی مه ی به نفس و عیات و کورست
 بویر چه سای ترز ، ده ف ونه به وه
 وه زات مه سی نه نه ی مه به وه
 تا که ی که تو ده ست چه رخ به ی نه ندیش
 یوس که لاهت ناگاو به ی یوس که لاهی ویش
 یاوا وه سه و هفت نه هسه ده رده که ت
 مه لاهم را نه زام دوری گم رده که ت
 من کیلان خاموت وه یارم که رده ن
 هوسنت زیاد بو به ی دلان به رده ن
 بولبولی گوشه ن بی نام ونه نای
 نه زه روو به سه روی باخوی بی ره نای
 نوقه ی شینتیا های داسره ی شام
 نه ی ده ست نه سی ، توتی ده های جام

یا نهی دل و نه فیض رای مولی ناوا
یا یوت بلند بوی سایه ت فراوان
ره که رود و هر در او دیاوه و نه مهبت
په ریش که ر ، سایه و کلک همیوت و نه یا تاخ
چوزهی سه روزهی هر در فیض تو و هر و
نه و ای سه بر نیفتادهی دل ریش
تا یاران نکای نمانشان بو

په

شاه باز ترلان لان مولان ناوا
پوی کرد که ی ره م دیده سیوان
پوی که در بارگی تو تو که مده و نه مهبت
نه که رده شس سر دی که ملاحی ده صالح
که در نه پای کاو لطف تو که رو
تیه چونی مهیل ناز نیاغم هیش
مه شیو پیران توفی جوانیشان بو

پوی هیش مهیل لهیل په ریش مه حاله ن
سندی بالفیس سه در هزار ساله ن

هر چه نه صبرانت یه نه زور ناوردن
بلام در دیو تر جاگره ن نه دل
دا خوم چه نه تنوای دیو نه سه که ی ویت
بیموتی بالای سوزنای بالا که ت
پای چون منبای دیده م و نه دیده م
وکل چون و نه سل بالات تمام بو

نذر ائیل چه ره نخ سه نازاد که رده ن
نکل چون جوان در در دل پشس مه دو چل
چهلش به و سه یوان سه و تار و په ریتا
چهلشون پوی جا روی که در بالا که ت
نازار په ریش موته ی نه صدم
په یوی نازار یو مه شیو پشس کام بو
نه سای دیای هم دل فیکره نه شس که در
پشس بو که در نه بو نکاتش بدارو
و نه نه که ی دل سه منفقه بیت
هر کوره ی جور تاو که رمی در در من
هر نه و عا دو مه صرت رو برائی نه و
سه ره حق مه نه ت بی ساران مه نزل

یا نه ویرانی هر و نه من نامان
نه عا و سکرته ی گسیو تر دامان

بالا خانه ی هم ، دیوانه که ی تو ن
یا نه ناو و نه گل نا خانه که ی تو ن

نکه ش عاجز که در نه یالت تیش دا
نازیر بو جاری پاندر پشس دا

وه دیای بر کل بر زونفاوم دا
وه که ناسه ی سه در ته و نه تاوم دا

چه به در نه های من و نه نه شس وارو سه رنگ
ز انام بی شهرتی بلام نکل و نه ی ره نگ
من دل و نه تیر تو یسا یا و
سه به و او مه نه ت تو م کیسا یا و

مه و نیم و سه که در باللات کردی ای و
مه و نیم فیضی خاک باللات کردی ای و
مه هیچ بر کله ناره حوالم ما بر حس
قطعه هیچ کهن چه خورا بد حس

خالتو در دل بی نیجه به تن

میگایه تن بنین به میگایه تن

تاوای بی بوی غمیر و بران ماله و نیم
سیرین کام خه لقی مه زاق تاله و نیم

ناوه حس بوی مه لال و ه حس مه راعه و نیم

شادی بوی نوقان ، فغم آه صامه و نیم
(هلوزده لهی تر سیالای و نیم)

در و بو را حس بو هوه سیالای و نیم

چه وه سخت تاوای سینه ای خردت بی

بج داده ای داوای ده وای به ردت بی

نگلار او در در میله و جو له مه ن

خالتو ته به بری ، ده خیل بو که مه ن

سالم : عبد الرحمن بک له (عله) بی و یک نه صینه ماله عاره بیک

تاخ و داخ ، دل غافل و نازانی قیامت چه نه کا

نه مر و والیرم به لام تاخو به یانی کو نیم به با

شازی نه مر و والیرم به قدر که بیس که وقت راته کیشی و تو نیم در و بی

کاتی ده یزانی که واخستووته ناو داوای به لا

حله خورما به و منیش میثانی سیرینی به ربت

نه فی به که حس رو و له خورمای گورد کوزه ای سیرین نه کا

ده هبه ری قیامت ، جمله و کیش بر دمی به ماتی عاره بی

کاشکی له رگز نه خورما به ، به لام جارم نه ما

خوبه بیام که و ته ده ست و که و تخا ناوی وه ک قه قهر

وه ک که وی تورر دل له بر سانا له سینه م به رنه دا

مه چه یونم راه به رما ، نه صیه له م سکو لی بگرد

تازه مان کرد که رد و ولا سینی شه هیری که ره بلا

نه های کوفه تاویان ری به ست له صیوانی چه ریز

خانه خوئی من مه نصی نان و تاو وری و بیتم لی نه کا

خانه خوئییم صیوان نه وازه ، ده رنه مه وری بیاده بی

دو مکی خوم خاک و غول بر ران خه ری نه بیتم

شیخی سوور بئینی وهرن خالیگه مان داغ که ن به جوت
چونکوو اناخان کرد من و نه سیم له به ر سوردی که و
نه من و بارگیری کویت که دو و بنوین به شکم به نه و
من بئینم روی خوراک و نه و بئینی روی با
تا خورری نه سیم که و نه، خوانی خوراکم نه یال
هر دو برسی ماینه و و اچا که رو بکله نه که و
تا اسی خوم بونانی جوه، سکاوتی نه سیم بئیمه شیخی
نه وگه بئیمه شیخی ماهی، نه ام که بئیمه روی به ما
جاوی قوجان نه بکله ام، با قل نه و لای که و نه یار
دل له سینم مانه ره که یاری بئیمه نه و بکا
لوتی دانه ندنه بکله ام، خوم ده بئیمه نه لوتی خورری مل
مه له خلی حاللی نه و نه و شیخی حاللی من ده کا
نه من و نه سیم هر دو به جوت، لوساد و شاگردین به نه صوری نه یال
نه و نه قشای تووره که و من بوچه سیری بوریا
شاقه موغنا تیکه لوتی بونانی که بابی سرگوزده را
لوتی نه سیم جازبه لوتی بوش به صیانی که که با
بئیمه رکن یاران له برسانا ددانی نه بکله ام
بئیمه بزاره ی بوشی ناوخت کاری دیوار بر بکا
نه نگ کروژ که له برسانا ددانی بگرده کویت
هر ده لوتی می بازی ناوشاره و نه یاری لوتی نه نه و
وا ده زانی زینه که ی بالانی بوشه، گرده کویت
و نه قشای جار جار له لوه لوج له لای بکله ی ده فنا
با خوا تووشم نه بی بئیمه عه رب تا حاللی مه رگ
تا و نه کبی جهلا مو یفه له فنا کته رکا
گم ر عه رب به نه و عه رب با شیری خوستر بی ته ناو
وه شیب تبین هزاران مه ر عه با، اهدا سه فا
له یاری بوکری روی
له ده ست ره نگرتری ده و ران ره نه یی مه هر مه نه عه رب انیکه
مه دیکه ی دل له به ر بارانی غم و نه نه عه رب انیکه
له طبی ماهی که درون و لو بخاری به هری نه ندو لهم
مه تا عی سینه بی چاکم و نه لوتی جامه ی که تا انیکه
که مانداری فوله ک بوبه غنی من صیادی نهوشن رتیره
له دلا خاری مینه ت به ره به ره وینه ی سنانیکه (بئیمه و کوم)

بدل جوڑی فہ لک کثیر ہر سوتوی دہ و ام ناکا
قبولی ما رہمی ہون بی کہ زہ خنی من کھانیکہ

دل نازام نمایان بہ کھانم وہ زنی کہ ردونہ
فوغانی خود دل یاران لہ دہ ست پیر و جوانیکہ

کہ لہ بی کہ لک کاتب خوبہ خود ما خودی نو سینہ
لہ لہ سفی سرری و کھانا عہ جابب دوزر بانیکہ

جوان پورم کہ لہ غم پیر و جوان پیر ہم چہ نہ زدیکہ
لہ دہ ست وہ زنی قوماریان دادوش کرام داستانیکہ

لہ باقی شوغل و تہ سبب و نماز و ہاتو پھوی سبب
لہ بہ عہی نہ رد و تاس و گہ چہ نہ لہ ہر دہم بہ بانیکہ

لہ نہ رری (بٹنہ دوشہ جس) یان لہ چوار لاش جس چہ نہ پیر
لہ نہ لگی (مورہ ہا دہی زو کہ لہا) ناخزہ مانیکہ

گوشادی را ، فلان خود ، مہینہ با بدور رینی
لہ ریف تو بٹنہ دہی داستان و تہ نیا ہور لہ خانیکہ

قرانی بہ سہ (کہو ، پیرنو) ہای سارہی لہ ریف زو کہ
ج خود مورہ لہ بٹنی !! لہ رتی شہج و سہ بانیکہ

عہ ریفی نہ و جوان نہ سبب پیری چہ نہ لہ نزان کرد
نگین و کہوش و شانہ و غہ چہ رری رہ لہی قرانیکہ

عہ کیمیں والہ غزمت لوتی یا جو یا بہ لوتی (بی بی)
لہ صفی لہی گہ چہ نہ و تاسا ہولہی لہ و عہ خو انیکہ

لہ ترسی لہ پھتی روستہم و کہو تورانیان پیر ہم
تولایہ داری ری حاجی گلہ نیس دیدہ بانیکہ

فلانیس لرح خوانہ والہ بہ ہلوویان تہ ما کالہ ن
لہ بہر تصویر تاسا نہ قسی لوتی تیرہ شانیکہ

وہرہ ق چہ نہ رہ و نہ تی سافہ کہ عہ کی چہ لہرہ تہ لوتی
لہ قطعہ قوقزی لوتی تہ لوتی لوتی بہ رانیکہ

پہ کی خت خت و امہ کیم تہ و راق و لوتی غافلہ یاران
سی تاسی والہ کتابہ و دو شاہی تہ بانیکہ

کہ واو تمارہ ق من و قسی کہ مہلا قہ بلا بہ لوشایی
قہ مہ و قہ می و تہ ساسی کلک لوتی تانیکہ

تنبیه نمانای گه لائی له ده ورو پیری سالانی ۱۹۱۴ - ۱۹۱۵ له مولان ناوای نیران مرده

له ده مانای عوسمانی دا له کفری له به ندیانه دا هم شصانه ی پار دوه بوچه نای مینج
عوسری بپاره : دیوانی صیره کانی لای توفیقه نمانای گه لائی هه به له نیران دا نه نیتی
سه مالی سو بخت ، ...

مه عه جی که سزار شیرین و پیر و پیر
بووی جامه ی یوسف بردی پیری که تغان
بووی عه تروعه به به سازاده ی هین
ترکی نمانا که رد غافل بی چه دوس
زه زه به بووی عه تره مانای له یایی
هه یی ده هینان بی وه هم نمان
نه قشای گه له نمان بردی پیری به هرام
بی و غدیوشی نه شاری هین دا
هه نمانا هه ی یاران برده نی برده و
نه سیرم ، عالم ، به کس جار به شیوه
له ده ورو یاوه به نه ره و قی نه خیرم
سه و یاله که نینان روی ساپه نان
ده ستم و امانت مودار اعه که ره
راجه عه پیره که ی عه له نه گه گشت
نه کفری شادا زه لیلی کافر
خاس نی به پیری ی سرردانی رای دین
عوسر تریاتی فاروقیت عه کون
په ی هین نمانوشی پیری ی تو عاره
برده هس وه هانا هس نه عهاله هس نه گه
پیره نه چاه هس بار سگهار بو

مه ره ستمی باده ی جاسی وه عه ده تی
مه ده کوشی لیقای نوری قودره تی

له نمانان ده ستمی نه گوت صدم
له خیر به هوس نه ک به ده درش
له ستمی نه لای نه مانای ده ده تی نه ناکری
له نه ده له ستمی ده ده ده ستمی نه نه
له ده ده گه نمانا گه نمان له نه ده نمانی نه

(۱۹۲۷)

شیری (ملائی سعادی مه عوی)

م رخصتاری چا ده کاغخ شیره ی گول ناره
غورمه نی سو تادی چه رگم شاصیری غه آ باره
دل له ده ردی نیستمانی کوره بیکی ناره

کوانه سی تو ده تن بنیره ده ردم کاری به
مه بنیره روژی مه جر، توبی غوا هم زاری به

بو ده تن فوتاوه دل، توربان شین بو مه کله ن
من که مردم تو غوا ناله و نه بنین بو مه کله ن
ماجه تی ده عزم نی به، نه لقصی دینم بو مه کله ن
واله ری می کوردا نه روم و باسی دینم بو مه کله ن
نه و دانی غه رچی توبی مایه ی لکوشیاری به

پر دو داری شاخه کات و نی و نه ی گول ناره
بی نه سیت نه ن له جان صبان له تن بنیره
بوئی سیری تو به دایم سینی و لیره و زارمه
غوی نی تاوانی لاوت باعیسی نما زارمه
له رکه بو تو قورده هم به م دله ی غه آ باره

نه ی ده تن کوا قاره مانی شاخه کورده ستانکت
کوا دلری مه بیره ریت و رو لایی مه ستانکت
کوانی شای بابان و نه ند و سیری جه ستانکت
بو نه ماره ده نیک و باس و سره یی لکستانکت
غوابی غه فله تی به سیه، نه آجا توبی بی داوه

نه ی ده تن مه عاوی ده سی زالمی هم شاره غوت
نی ده تن فوتاوی ده سی قومه که ی بی کاره غوت
بو به فوتبوئی شه قینی صیله تی به تیاره غوت
ده سته پارچه و رووت و قووت و بی که سن دبی چاره غوت
بوینه سکر دبی مه یاست سه سیری نه م غه داری به

له وری نه گبه تایی نیضاتی کورری بی چه گلین نه یی
به عنی بوئی نی نه ساره ت باری بی چه گلین نه یی
غوی نی مانی لاوه کانی یکن به یه ک ره گلین نه یی
قومی نوسه تو نه یی ده تن که رجه و کورده گلین نه یی
بو به ناله ی زاری من زاری له من بنیره به

چه رنی قوربان سبه نیی کورده روژی جوزمه
چه رنه پرورزی له گله ل تو ناله ی جهن جوزمه

هم جلی والایه (عمر سعد) ناگری دل سوزمه
 بئوگولاله ای روژی کورره حیوه نی نوروزمه
 هم های عرفان (عمر سعد) امه های به سین وزاری به
 شربت قی صرگم نه وی، ناوی مه یاتم ناوی
 برگره فو قرم فو خیره لا، تا بجی نه لایم ناوی
 من که مه علومه له لام هم فوله که بی عهده
 نیکله بی مه رخی ده نی عهده و فایم ناوی
 له خیره بی عاقیبه ت و نه وی غوت سه سری بکه
 بی نه گه ای صیوه زه مان بئو به راتم ناوی
 گوی و نه چو فو لبه فو و عه قای له بیانی قدیم
 بی عه یانه فو به بی سینه مه ماتم ناوی
 چون نه مانه و لجه دل کولفه بی لایم
 (عمر سعد) ای بی بی بی و مه یاتم ناوی

نالی

به راهی سه ورا که ده لایم زولفی و و قایه
 کهر بیجین و تاییکی سه د نای خوبی سینه
 بیده به دلم شیفته بئو شیفته چاکه
 بیخه مانم نه و قه بده به دیوانه ره وایه
 نه و خاکی دهره مه که نی سه د ساله مه شایه
 چارگی له زبانت بی بی م سگ به وده قایه
 زولفت سه به به دل به عوزارت که ده جونی
 سوچی سه وده واقاتایی به روانه چرایه
 نالی که و یقاری بی بی باکه له نه لایم
 سوئی که سکونایی سه به عه به ب وریایه

له دوری تو نه و نه زارم هم سه و
 له عمرور زبیده گیم بزارم هم سه و
 نه تو هائی و نه من هاتم، نه، مردم
 بئو به کهر هاتو عونه کارم هم سه و
 من به عقوبه که یوسف نه دیده
 من به صومعه که ی دیارم هم سه و
 کوا و نه عه کونون خانم بسوئی
 له تا و شتی سه راره ی نارم هم سه و

ده خولینه وه سهراو ده رو ده ست و بیابان
 وه ک غولی بیابانی و جه لوانی جه رنده
 قهیلی وه کوو عه قره بوه وه ک مارو روئیه
 مه یای به گه زینه وه کوو ده عبایی گه زنده
 باغیسه که مه به! بی که حرد در دارو ره ئین
 لهر بویه شه کهم ئیسه که گه ندیده و گه نده
 گه ر بیکه وه بی ده ست برده ئی نه ی که نه قه لپی
 یه ک هتزی ده بی ویت ده بی ئیم به ندو که مه نده
 توفیق له خودا وه نده ، له سه ره ئیوه شه کوئیت
 یه ک ده سه و به ریک ، فرسه ته وه ک هتزی درنده
 نه و له نه ئی ئنازادی و هوری یه تی نه قه
 سه ده ته به حه سه تره له م سه کر و قه نده

~~کتابخانه~~

~~کتابخانه~~

گیانه ، له دوری بالآت ، وه نجه جه ئیم بینه وه ،
 له تا وانا ، توئی ی دلم ، نه ریکه بویه وه !
 له خن ولاری که سیره و کفای دارکاری مه نده
 شه و به ئنازاری کوو و تا به یان شه تلیته وه ،
 ده ستی ته مه نام ، لهر ده م ، بلند کردو ته وه
 به لکو ته می دل پره قییت ، بیوات ... بیره وینه وه !
 بیول به پروموی پره مه زان ، سه وان چاوه پیی مانان ،
 و ا چاوه پروانی پروم ، تا کوو لیم که هل دسه وه !
 نه سینی خوی نانی و سرور که پارینه ده ستی ئین
 تا باخی به نسیا ریم ، سه ره لوی که پروینه وه !
 دره نخی لعیوام پروان به ریکه سینی بدان ،
 نه ک که زری خاری مه نته ت به قه دیا خور بینه وه !
 نه خن و نسیا ریک پروم له سه ریکا به ریکه خه یال
 پره نگی که له که ندوده ، قه تی لعی نه ی سرینه وه .

سه ده رسل که زری ناسریم

سه ده رسل که زری ناسریم

کوئی کھوڑاوی (ببخود)

بی سامہ تی درجہ نجات دہ شئی عہ رہہ بتانت
نایدہم بہ لہزار گونہن یہ کفاری موغہ لانت

بو لالہ بی نوعمانت داغزارہ دل و جہرگم
داغزارہ دل و جہرگم بو لالہ بی نوعمانت

« حیرا: جانوہرگم بہ بی ہی لہ نادو »
« گورئی »

بی پروردہ وی رودخارت تارکے دلی (حوربام) ❀
بہم زہرہ بی بنوینہ خورجیدی درہ خانت

بی درودی خہ رآمانت وہ ک قومی نہ نالینم
وہ ک قومی نہ نالینم بو سہ رودی خہ رآمانت

نہ قل و خیرہ دی بردم نہ شئی قہ دہ می جاوت
پی وہ ندی لہر دای کردم تالی زولفی پور تانت

میرابی دل و جانہ ، صغری دہ سالی شیمانہ
عاسای خہ طیبانہ ، شیری خور آمانت

بہ و قبیلہ ی نہ روہ ، روح گہ لہ قہ زای کوہ
دل خادمی لای کوہ ، سہ رگوہ لہ مہ دیدانت

خاقانہ گرسک لی دہرہ ، بو خادمی بہ رقاہیت
خہ دداعہ بہ روح قہ بہرہ ، بو بان گورئی سر بان

کئی سریدی مہ مخلوقات ، نکالآت لہ شمانی بی
نہ وساتہ کہ بو قوربان ہم عہ بدع بہ قور بان

تو (دردہ نشان) بازی ، حاجیبی سہ دہ عجازی
پیغہ جہری موصتازی ، دہ سالی من ود امانت

قور تانی نصوتی تو خہ نمی بہ بہرہ نالی
(بی بخود) ہی بہ یا مہ جان؟! جو برلہ سہ ناخوانت

« بسم الله الرحمن الرحيم »

— شہ فیضان حاجیبی بیجا زہ —

(طوبی لمن) کہ روھی فیدای نہ ونیظارہ کرد

خوی بارہ تو شئی نہ شئی نہ و جا و خومارہ کرد

(طوبی لمن) کہ او سررو عالی بہ راستی

شبابی عالی نہ و بہر و بودم ودیارہ کرد

(طوبی لمن) کہ او بہ تو میدی قدر و می یار

بر شانگی گہ سکی جادہ ی نہ و سہ لہ سوارہ کرد

خوزگم بہ وہی کہ پوری دلی خوی بہ دنیاز

نجدی نہ و (عوقابی مہ لایک) شکارہ کرد

خونگرم به ودهی که موده تی عومری به نه قری جان
باخی نغوتی شاهی مه دینهی شجاره کرد

خونگرم به ودهی که واله به نای نه و شه فیعه را
قازانچی له و نه حام و لول و لاله زاره کرد

قوربانی نه و چه ناپ که بریانی نیکی به رح
ایطاری زه لهری نهوی و نه لو بو به و قراره کرد

(۱۱) روز

بیضا به نه صری نه و بو که ده ستا ده قیقه تی
ده وله ت به ده ستی نه و بو که مانگی شجاره کرد

نه و بو که ده ک مه له ک نهوی نه سراله ناسمان
به زدان نه وانی مه قدیمی به و مه و ستاره کرد

نه و بو که یه ک چوتد و مه تی بو له خه نده قا
روزی غه زا کیضا به تی به و یه ک لهر زاره کرد

نه بیج و ناله ی نه و بو که کردی به دارو پررد
نه و بو قوی به ناسک و نه و سوره حاره کرد

نه عجازی نه و بو ساره بیستی قوی عومه
صومنازی نه و بو ره فیعه تی به و غناره کرد

بوئی بود به نه هرو شیری شفا به نشی جاودیدان
سوردیکی وای له چه شتی نه و زه لهری حاره کرد

بوچی نه تی به ساهی بی (نورین) ی نه شین
عوسمان که بوئی دو و لول له و نه و به حاره کرد

یاری بروی ره سوولی خودا بو به یاده ری

مه پیده ر که فه شوی خه به ری به و (زو الفقار) کرد

بر روانه بیون به روتبه یی (منا) خه لانت کرا

سلمان که هات و به یعه تی به و تا جداره کرد

شافیع که نه وی نه هلی که با کیر به باکی به ؟

باله بلین که تیغی گونه ه به رگی یاره کرد

شوگری خودا که رستی نه جانی له مل کرا

بزیاسی نه و که نهوی به سگی نه و هه واره کرد

که عبهی نه جاهی که ردود ساری لهات به پیده وه

له که سن که چه شتی را بیعه رودی له و نه لاره کرد

(بخود) به قیعی غرق دنی و الایه مه قردی

هاچی نه گره به زاری له سر کردی یاره کرد

(۱) غرق در خستیم له م دینه له گورستانا نی روی سن و هکو داره رهنروانی ایمانی

عروفي معجمي نم نمونه شيرهي كرده نه گرنخي
(جوان مهردى له اشرفي نهكي امرو وفاتي كرد)

۱۲۵۲ هـ

ده ضيقت بم نيره بخيلى دلى نه ولادى پي غه مبه ر
له دنيا و قيامت نه خوت نهكي ر سوايي پي غه مبه ر
رسول الله و عاجز كردني نه ولادى نه چو كه كهات
معاذ الله له گري خاى مينايي پي غه مبه ر
زبان بگره نايالورى نمانت نه لاهت نه پي
به نابه غواله گيرى حيدده ني ده ربايي پي غه مبه ر
كه نه مررو كونده بووى نه حلاك و خانووى نه شره ني نه پي
صهي ميون نه هي به تر سايه ي صوما ناسايي پي غه مبه ر
له تاكي كه رجه ركي صوي ساداتي كه ناسايي
له نه كهري مه يده رو كوره ي دلي زه كه ربايي پي غه مبه ر
به شاره ت ني جه نه نهام بيگه نه نه ي باغضي سادات
به نوباي قامه ت و روى (بجنه الماوا) ي پي غه مبه ر
به زاهير بووني ، تاغي كيره وي نه ت دي كه هي پي كهات
نه مه ، نازاني ميون نه ق بوو به بهك نه هاي پي غه مبه ر ؟!
به سميدي نضوي خوي و نال و صعب و نه ولادى
نه پي نه قيان بكرم تا نه ق بيرن اعدايي پي غه مبه ر
له مو روژي به باب و با پير و خوم و كه نه مه ده نه ده
له نه رتا يايي سن قورباني نه رتا يايي پي غه مبه ر
بجوليني نه با تا نه رو نه شادي جه مه ن (ببخود)
نه لاوان ني له نه دو قامه تي نه عبايي پي غه مبه ر
بخود نه نم شيرهي نه شكمش به نه قيدي نه ده ب دو ست مخور على كوردى كردوه
بوگوه نه نه خيلى بازارى مه عاني نه پي نه
سوجه تي نه كيره خوي نه لاسه نه عبايي نه نه

وهك نهائي گوته كهينه نه تا بارو روو پره شم
وهك نه پره مي به شانه نه كردو و نه وه شم
كه نه سینه نهكي غه مزه يي خوباني ني وه قام
گا كهني كه تاني پر نه وي رو و خاري مه كه وه شم
واسارو كه رمي زوه و گونا هم كه ني نه گم
مه عروفي نه وي كه وه روه نه كلومي نه اته نه شم

من حیون نما نه کم که ده کو و گیکه کی که یارن
 هادشانی گورگی دیو و سانی نه سانی به که هم
 بی ناخوابی به حری که هم ده نهانی ره صحه نه هم
 که سانی که و حرو و شکاوم و دریا له باوه هم
 من سانی شاعون و تو سانی مه قام
 له و خوانی نیصمه نه تیده سالی و لومعه بی به هم
 من ده رده داری هه ده رری مه عا هم و تو طویب
 ده ردم ده واکم توبی خوا داوه سالی له هم
 من ادا نه هم به صه ره عه تی که یابی تو
 بوونی به زه ره مهاله سی قه لای بررغه هم
 که ریم نده که کم فیه یالی نه سانی شاعون
 وه ک فونیه بی کراوه سه رایا وه هاگه هم
 سالی نکایی تو به سینی بو به وابه نه وق
 سازنده سانی سالی ره و عه بدایی جاوه هم
 (ببخورد) به کرده و هوقه خالم به سر و هه هام
 هر وه ک ده م و جنوی تان نیم و هه هم
 له روزه نامی [بانگ کردستان] شماره ۶ / ۱۸ - مه لولی ۱۹۷۷ م ری گوی
 ۷/۷۶ / هم سالی ۱۹۶۱ م بخورد فرمودی او کاتدا که شیخ محمودی نمر (ملک کردستان)
 له ساره تی کندستان گشته نه ماره تی کویتا و روه به سانی
 عومر که سیه ک روزه به ریشانی کویتم
 نا شوقه و هکو توره ی خرابانی کویتم
 عومر که که روزه به مه سل و هک سیه ده زه ک
 هه سره ت زه ده ی سانی غریبانی کویتم
 عومر که له زندانی جهنونا که وه کو سیت
 یا به زدی غزالانی یه سیرانی کویتم
 عومر که له کوشی قه فزی فردی گول را
 وه ک بولبولی دلخه سته غه زه ل خوانی کویتم
 عومر که له دروی مچه لی له بلا وه کومه جهنون
 هموم کیره و دل و پایی بیابانی کویتم
 عومر که له بو کوشتی ده جانی مه سودان
 که مونه زری عیای ده درانی کویتم
 عومر که ده ناظم به غمی تو وه له کر کوک
 رایم وه کونه ی سینه پر نه فضانی کویتم

بی وینہ دہ کو قومی کماوارہ گلوٹن
 سرگشتہ دلی سرودی فرامانی کوٹم
 یہ روانہ سفوت (مضطرب) ام گوللی سر و ناھو
 کئی برتو ویداسی شہستانی کوٹم
 کئی بی کلم (افقی) عرہ بستان وہ روئی
 کھ لئی گولی خورشیدی دورہ خسانی کوٹم
 وائی مگر دورم لوتو تھی ساھی خانی
 کھ لھودھودہ کئی بہ زمی سولہ مانی کوٹم
 خرقینہ لہ برگر وکھی تاجی سرری کورده
 قوربانی (مصلی) عرہ بستانی کوٹم

کھ رچند وہ کو بڑہ ن کہ لہ زندان فراقا
 بنلا بہ تہمای روستہ می دانسانی کوٹم
 عاجزہ بہ (بخود) کئی لہ لادہ کو بہ عیوب
 نزدیکی ویائی کھی کلفانی کوٹم
 یارہ فیضی شرفیم عری لاری نیھانم
 دینی فیکری عہ قلم ندی روھی رہ وانم
 کلم لہ عالم کئی کئی بہ سوگی سورہ می دوری
 کجادہ سوو شہی وہ سائم نرماوہ لوطھی زمانم
 کہ عہ عہ صبرہ کئی دہ سانی سارہ زورہ بہ بی تو
 ولاخ کئی خانی عہ لہ کادی زہ ملی کئی شکی رہ وانم
 کئی وہ نیک عہ عہی غم تھی عم زری میتری بہ لانم
 دہ کانی یوسفی ثانی سفوت نرماوہ نیھانم

وہ ری گم لای کھ رہی بانگی دل بہ یاری کئی ندوہ
 درہ نگم بڑہ وہ پیر لہو بہ کھاری عومری جوانم

بہ بھی نہ مٹنی لہ کہ کوک نہ بیہ باعیسی خوتنم
 کئی گم نہ بیہ وہ (لوسہ) عہ بیہ قائلی جانم « بہ اوردی کوآن (لوسہ) »
 وہ کلیل بہ تو کہ سلامی منت گمان بہ ذمی کان « بیچہ وانہ کئی (رسول) »
 لہ یاجسی موصاف عہ عرہ زیان بلکہ کہ بہ نیک فلانم

بصرمود (بخود) کئی کلام کئی بہ کھ مودمان
 کئی گم بھی خوسرہ وی شمس غولامی لوطھی نہ وانم
 کئی کھ لہ بیہ کئی اودہ لای قادی زانی کانی کھ لہ بیہ و کئی کئی کھ لہ بیہ داوتوہ
 کئی کھ لھودھودہ کئی بادی سرہ بان لہ بہ باتان
 کئی تہ خانی سلطانی بہ تھی خاتہ کھ وانان

دوستی نه فیه سلم بود برعه تار خانه بی صیفی
 لهنای که به با نامه بی صورت کینی وه فاناتان
 لوم گولش نه گر حالی دل و رو هم بی سررس
 کی مورخی زمانم سه دور و نه غمه چه آستان
 دل رو بی وه بی تو وه نه لاسن واله مه رینه
 روح حاره که بیکه ام به فیداتان به فیداتان
 صادم که له لاگوزه به نه سلم به مه سل کتاو
 خورشیم که له لای شوم نه والیوم به به قاتان
 سر دستو کی خوا جا که وه بود نه سه کی نیره کس
 بی دافسی تیوی ره روون تو زی دو عاتان
 اینخود) که (همی ده ری بی ولادی ره سوله
 نازداره فراموشی هر کس تو بی خواتان
 هم که لبه سندی بو بیخ نه محمودی بیخ نمی الدینی قادر که هم فرموده
 کاته به زمی بیخه دوستی به و برود آسای برده : به تیری : سر
 که به ناکامی په له ی به بری دلی کردم دره و
 کات، نه مماچی کات م و کولول دم له باله بی که نین
 چو، نه مماچی چو و کولولس دو و چواری پر له خه و
 خوسره وکی و این ناز و عیوه، کهنه کری کهنه
 بووم به فرهاد ناخوری بو گفت و گوی شریفی نه و
 که که چاوی کهوت به نه بروی ده سی به چی قاری و تی
 لی بره ن سه عه ر که نه و چه نه دیمان ما له و
 گر به نه بیوی ده سی بدای بیخ نه ما کاردنی
 زو و جبل و فیه رقی نه ناره ره کهن و بیادای گره و
 تاری کاکولی که به خشان بود به لاملیا و تم
 سه (سیلادی شرف) بیچی ! وا دباره هور دووی غریبی شه و
 دل که کون کون بود نه بی جا رباره رازی ده که وی
 ده که ده که نیک و نیک که دای ده ن نیک و که و
 وه له ج خوشتر تا به بیی دم له سه رخصتی هی ده می
 من وه کولبول بنالم، نه و خوتی میای که و
 قوت به گوسته و زوون نه زانی قه رتخا غی زامی دل
 بیسه که هی لی لاده (بیخود) تی بیگی کرد و وه که و : ناصاده

تالین نه و ماهی چا و به خوماره خوی ون کردوه

طیفای دلمی تووشی بیماری سر روون کردوه (۱۱) نه خوی نه که تووشی ضال بی

سه له هلقه ی خه ی نازا ، زور هیلای غه مزه نیم

ابطه ی نه بر و هگرمی نه جن نه جن کردوه

قوت به بی دارم ندری تالم نه لئی مامانی ده هر

گوشی نه م مناله به ده هلقه ی به نووشان کردوه

تو خوا با هینه بگرم تا بزانش شاره زور

سه یای فرعیکی من ناوی زه لئی لاین کردوه

خوله (دزیایش) هم تا (نه هم در برنده) و تا (پرین)

تا (عربا به این) و ه لیم قبله بو جن کردوه

نه ی ضای ره هم و وه فاکان بم ه گرمین یوسفم

هم برای خوتانه و انا واره و وون کردوه

نیوه علم (دخی المثل) بنده یس هلا ، بی یختیا ر

خواصی بو خوانی وه سالی نیوه نه وین کردوه

نامه مان ناییتو نه سزانش که چا ورتی نه زه ل

چاوی تارکی حنی به و سر ه ووشن کردوه

گر که تان و رو ویرستی نیوه نیم بو و و و و و

روم له مانگ و رو وری (وار ما و آ) و (بی دن) کردوه

هینه بی ره من نه لئی نا سندی رو وری (یک لیم)

ده ره هنی مه له و هی دلنا بی له تان کردوه

گر نه خوون چو نه (بجو دا) درک و دالی ده سنی عم سنی

دو ور له نیوه بی ای دلشی ده رزی تان کردوه

دوه لای نامی شیخ عبدالکریم که مدرس و نیامی نه هم در برنده بوون و تووی بی

بجو که و ا به جان و دل نه ی خواجه ! به نده به

به نده ی وه فای سخته که ی نه هم در برنده به

عبدالکریم خوم که له بانخی (موصه به ت)

وه ک گول به رووی هم مو که سه وه ده م به ه نده به

رو هم له خوشی قاقه زه که ت زو و که ده به نه جو

جان به هلقه ، تیره به هلقه ، نه خام و سه ه نده به

یا سنی ع سنی دولبه ره نا گای له خوی بی به

یا وه هسه نیکی هم ده می ده عبا و در برنده به

تدیالی نامه که ت که گری (بجو دی) لیم : مار که زید

باکی له ماری نه هم نی به گرمی کو شنده به

بی دل له داخی نه و مه وه خلی به ده رده وه
بره رینه بی شکلی گرم به دهن نالهکی سر رده وه

ده ره و به به داخی عه سقه وه، روچی ره و انسان
فرهاد به بی تو ونه وه، م جنون به له رده وه

گر وه سخی گنجی رووی بی جارتی باخه وان

ویران بی کا عه مه ن به له بود دار و به رده وه

شوری به یاری بیانی نهی عه مه ی عه لو : گوینده به کی کورد بوه

بی عا به شیری مونه خه ب و به بی فرده وه

(ببخود) له بانی سورمه له به رجاوی دای بی

نالی و لاخی به له سو تو زو گ رده وه

له ستایشی (سبحانم اللین عمری) بیاره بی دا فرمود بی

سوچی فرزه ردینه " در رو بلبلی دل بی غه وه

گر له غو سیا روچی ده ره بی باخه وان هت تاله وه

له ره دل بی غیا مان و حورن نه و عود سانی عه مه ن

رووی زه مین به نانی عه دنه هتنده تازه و خورده وه

والقی لاولا و به قه در رووی به وانا که ل هوره

بو له باوه شس گرتنی بالایی جان وه ل به ره وه

گول خه ریگی ره تک و بو ، به غای به بهی روده وه

خونجه وه شغولی ته به سووم له رده بی لی ل سوورده وه

به لهجه له هی بولبول له به رگول وه کی نه وی نای ونه وه

زه مزه وه ی قوری له به ره ل راست بی لی زیرو به وه

بو له بز می گولنه نامه سانی عه ی تقورده ت نه باین

به کن نه سانی نرگس برائل سر دهنه بی جایی به وه

بانه دووین سیر له وه ستره ی سکو فخی بوجی دین

بی نینه سر بی وصفانی نجم الدین که به دری عالمه وه

خونک صیماری تر یقه ت باوک و با پیری بی دون

بو به دیواری عه ساری نه قه به ندی م حکم وه

بو له یومنی عه قدیمی سر رنان نگا ت ناسمان

جیلوه گاهی نانا بی نیمه عه ره بی بی عزمه وه

خه لقه بو نا هین له بو ره وضه ی بیاره بو طه وان

خانی وه کن خانی به قیعه و ناوی ناوی زه م زه وه

نک به ته کها قیبه ری روم خادمی ده رگای بی وح

بو سجووری حاجی قاضی چین بیقیفه وه

۱۱۱ یکم مانای به لکاره

زیلی و به مه

ننگی ءو تا طبعیم بی جاکم زه ضمہ من
بوبرہنی ظاہر و باطن ننگاھی مہ لہرہ مہ
کلیتفاتی شاھی مہ بتودوست و دور من وہ کیکہ
خزہ تی (سین) ہ گم ر بگاہہ بہ یا عہ صرہ مہ

(۱۱) یرکان: ما

کھیتا بوئیہای دلی مردو و پردی بہ بھای لہر
گاور و جوویشی پی ی لائن موسادہ سر و عیادہ مہ
نھا کہ بہر پی ی تو بہر (بختود) گم بہرہ فضہ ت نالہی
دہ سن بہ داؤن گرتی بوئی وھی عیر فان سوللہ مہ : پیرہ
سبوتہ نیکہ بوھا ہی شیخ کیمینی خالی کردو وہ
برا فوٹو لہ لای فوٹ مہ خزہ تی عہ قل و کہ مالاتی
کہ ہی تا دہ ولہ مہ ن تر بی فہ قیر و سوال گم رولاتی
بہرہ صرہ ای لہوا دی ی تودہ ہی لہر وہ ک شہ پو لی تاو
سہرا یا غرتی گرتی اوی غم و بہر ہی خہ مالاتی
ہ گم۔ ما ضیت لہ دہ سن ہو کھینہ بی حالیتی ہی غافل
لہ استقبالی فوٹ تا گات نی بہ عہ مذ بی سوبالاتی!

۱۵
❦

بہ قمری رووی زہ من تیر نا بی قہ ت چاوت وہ کرو فیر عون
خوادہ سستا نہرا، وہ سستا بی روو بو سہ ماواتی
بہ جا لھی فوٹ مہ نازہ رو سستا ہی قابیلہ ری تاہ
ہ گم ر خا قانی چینی بی کتکت کھاتہ بہر ماتی
سہ مان کوا ننگن و کنا حفا و عفریت و بہ تقیسی
کرتنہ رکوا شکوہ و تیل و بہ بدیا و موکھیا تی
برا نا پرسی جاری ہی بہرہ رھات حالی کہی خہ سرہ و
تہ میرکت نی بہ تاتی بگری لہ کوئی و میر تاتی
لہ تاکری ناگرت و ناگرت ہی بی سفت عیدہ ت
کہما ہی شیخ کیمینی حال لہ نار ارا نہ مالزاتی
بہ دوری فوٹی ہ وائیمہ ی دوو چاری روژہ ہی غم کرد
فوا روتہ ہی بلند کا روھی ہ و ساد بی بہ جہ تناتی
کہ ہل گدا بہ نازہ ی بوو بہ مہ عہر دہ سستی بہر بہر ان
لہ بہر گریان و قورر سوان و واوہ ملا عہ شاماتی
ہ گم ر بہم بہ سحابان ہی رہ فیتق و اچاکہ بی دنگیم
لہ بہر بہر غزی نظام نادوم لہ کہ کشف و خہ رتی عاداتی
لہ وی بووم ہرزہ تی پاک ہ عمردی شیخ باس کرا جاری
لہ فزلی فوٹی و مہ کتوباتی پر تہ قیر و ناماتی

۱۶

نزلکی غوس و شاهی نه قسه بندی کرده ده بیللا
بائی سید بی بی بهم نروعه بی که رقی ساداتی

که مصباحی به هکایت دین محمد عالم نثار ابو
به چه زهی عه شقه وه عمر سالی فوا تم لم بود به مو شط
که سالی رسیده ایم مور سیدم پر سالی لم پیری عم قل
به حرفی جوهری ایم نایای کردیم شری ساداتی

له سوره ی انبیاتا صالحین نایای و ادخلنا
به تارخی وفاتی مشره بی خود حروفاتی (۱)
که سالی ولادی علامه ی بو بگری موصیه نیضاتی
که عالم خوی ایم کوربانی ته عمری وضوحاتی

که سالی نایای شریع المذنبینی بی که بر رتی
به سر بنگانه شالافوی بارانی شاعراتی
که سالی تارخی ایم نایای ته بگری کوربانی
به من هیون شریعی ایم دردی حاشیه ی متهنی که امانتی

به سالی سینه ی صیاف ودلی مه سرور و مه حمزونی
بی خه ونی له مه خلوونی فوا و له خوا موخافاتی
به سالی نایا هونالی روژ و گریانی سبوحاتی
به سالی نیوه شه و یار را نه وه و سوزی مونا جاتی

فم لک بر گریه بی نایای له وری لیل و تارک
زه من بر خه نری نالی سوزی خونی باغ و بانخاتی
به سالی نه ولاد و نه عضادی ایم و بارانی لوطیفی نفوت
به خور بر رتی یا یر ب نیک وه کو جد به کله به دقاتی

(۱) و ادخلناه فی رحمتنا انه من الصالحین : حدیث نوحه داره کافی ایم کاتب : ۱۲۵ ه
ایم کسوزاده بی له وه لای نام سالی نوری ملاماری دا و لوه
که برای ره عززی و خورشید کزای بنجوده
به با دوتی له وه خای نیوه روژا قائمزی هانی

له بیستی زه رف کبی نووسر ابو بو بنجور سلیمانی
که زه رفم کرده وه هادوم به خونی بیسی نوری کهوت
وه کو بولبول خه بالم که و ته سر ته و هی غزه ل فوانی
له یا شهن شه مدو به نا و شوگر و سو با سالی هم زره بی بنجورن

له یا شهن صلواتها وه سالی شه فیعی لومه تی جانی
سورده ی چادی به هجرت) دو تم :- که بی لوی ناعه ت ، لوی جامه ی پیری که رضانی
که لای بی بیاتی تازه ت نار دبو بو من که بسینم

له ووه ل مطلقا مضمونی تاخر مطلقم زانی

له لفظا شیره کانتا گم ترواوبون و هک کدی موزون
له معنادا به لام و هک کرده وهی فووت لبون به نوقانی

له باقی شیره یه فارسی و کوردی بی جایی
خبر یکی ده رزو ده ورت بی که مندالی ده بو ستانی

ده فضیلت بم له هوسنی فوولتی و سپه قوت نکری ستی
که سببی و هوسنی فوولتی هه لقه بی سررو با عیسی نانی
که کولبهی دیده ما گم به ایی رقاصت نه مانوری
له بهرگری سینه ما گم سینه ما با سنی نه ما جانی

خودا تا که رده به ندی مه بی گم و هک دور له گوی نکری

له تا پروژی قیاصت نوری دیده م هر به شجانی
بی گم ایانی وه هه نام رو طایفه که ی قاجم
بی هاتم هه فقه بی بو باره تی به غلبه به سیوانی

رووه و به بی خوا خالت بی دایم له سهر به حال
له وه خانی یا حسی و شکی نوژی سواره و سبه نیانی
خودا وه ندا به جا هسی خوش و سیتی فووت به دوری که ی
له تا سبب و به لام بی خوش که زایم فووی و خرمانی
شوهن بو شینج عومری قه ره داخی

وهک (بیدل) بی لی هه یفه که واسا کینی باغی
بولبول له دلت ده ره که ی و تی که لی زانی

بو شینج عومری و هر روی ریاضاتی علومه
والافت تا توکم وه کوو لاله به داغی
له وروره وه هچی جه ننه ته نه و زانه که هچی تو
له م تا گره دا عینی سه مه ندر به ده مانغی

(ببخود) غمی نه و عالی بالله به نکری فانی
با هر له ده روونانی بی گم استی و سانی
له م یاغه بی گم سانی وه فانی نه و نه سانی

مجله لایره تاریخیه [ابن القره داغی] = ۱۶۰۶ هـ = ۱۶۰۶
۱۶۰۶ - ۵۰ = ۱۲۵۶ هـ میژدوی مری شیخ عمر

مرد یا فخر المرسلین ۱۲۶۰ کوچی
نعت نبوی سالی ۱۸۶۱ زاین فرموده تی

خزالی فووشی خرامی من که تورره کینستار به کا
له زار شیری شکین به روسته بی شکار به کا

به ها به غیره نت قسم ده منگد لیه لومه نت
 به ده اس عم دووی دینه وه عم جبب زه لیل لومه نت
 له خسته خانه بی غما وه لکاهه لیل لومه نت
 به چه لهره زه ردیا علی ی دووهار ی سینه لومه نت
 ده وایی رحیم و لوطنی تو که می شه سینه زار ^{کام}
 خوشی ^{کرمندی} و دده می که زو و زو و روانی ^{کام} ره واتی تو
 خوشی و دهره می که که و تبتی له کوچه و سو قاتی تو
 به تنگه تنگه بی دلی که نه ی بی سینه قاتی تو
 چه یاتی مه و سانی تو، مه مانی من فیراتی تو
 به لی پیری خرابی تو عید ای سینه و هار ^{کام}
 ده منگد یا وهری پیری که تانی دل و سانی تو
 لومه نت ^{کام} که ده کم وی له بر مه لهی جه مالی تو
^{کام} که نه ی سینه ی ^{کام} ده می نه بی سینه تو
 شکسته بی به بر دی غم به جا لهی سه جب و نالی تو
 که ناسمان و مکنوزه مین بر وان سینه زار ^{کام}
 خصوصاً غم لینه بی به کم ره سینه ی فیرقه ی سینه
 که نه و لولو لردی رو می خوی له ری ی سه دام تا سینه
 که سینه بی ی موباره که بنانه زاری ^{کام} زده ها
 له بر ره سول موجهه ره م نه وه ک که نه ی بی بی
 به قان بزانه سینه ی و له سینه یاری ^{کام} ^{کام}
 له پایش سینه ی نام و ره عومر خلیفه ی زه مین
 دره خانی معدلت سه ره عیوه مین طرازی شرع و دین
 نه که له عم سوری عم دلیا سرره و له گورگ ^{کام} بی نه مین
 له تنگه بی چه نابی ^{کام} که لولو سینه سگی له عین
 له ترسی سینه ی که سینه بی به لوره لور فیرار ^{کام}
 له وه صهی خازنی سینه ی ^{کام} ^{کام} که و لهری ^{کام}
 سینه ی مه جمعی ^{کام} زده ب غم طیبی سینه ی ^{کام}
 که هی بلیم غم حال ^{کام} له سینه ی ^{کام} ^{کام}
 که سینه که داخام ^{کام} له ری ی ^{کام} ^{کام} ^{کام}
 له زاری وه ^{کام} من و مه له ^{کام} به با سینه ^{کام} ^{کام}
 له گل که سینه ی ^{کام} خوی خوا که لوری عینه ی بی
 به یانی وه صهی ^{کام} ^{کام} له (هل ائی) ^{کام} ^{کام}
 به لی غوزه نضره ^{کام} ^{کام} ^{کام} ^{کام}

دلا

بارگہی یاران

دیت و پادہ بری و ہکوو سہروی پھوان من حج بکھا؟
 کہ بہ قوربانی نہ کہم پروچی پھوان من حج بکھا؟
 قہری تہم شوخہ و ہکوو دووخ و خہدہ نگہ تہ فسوس
 بستہ کہم کوئمہ و ہکوو مالی کہوان من حج بکھا؟
 تازہ صہنکاو شلم کوانی دہ بی بو شہو پاد
 جوانہ زور جوانہ بہ لی پھوتی کہوان من حج بکھا؟
 زہ بری ٹاوزہ نگہی برا و شل بوردہ دہستی جلدوم
 دی رہنا پرمہ بی بو و بدہ وان من حج بکھا؟
 شوانی خوشی صہرہ پتی لاوہ تی دیتہ خہونم
 مانی ٹاویلکہ دہ گول زندہ خہوان من حج بکھا؟
 شہ و ہدہا زوری کہ بہر ٹیشی لہ شلم نالہم دی
 دیتہ گوئم دہنگی کہ لو و سئوہ شہوان من حج بکھا؟
 بارگہ یان تگہ وہ پیچاو بہ پری بون یاران
 لہ دنی وابہ تہ نی یاشی تھوان من حج بکھا؟
 زبانی من تیکہ وہ کوو خوری دہ می زہرہ پیرہ
 پیم نہ ما تین و گور و ہتر و تہ وان من حج بکھا؟
 سہوہ صات و خویجہ گولی باخی تہ دہ پ سگوشن
 باخہوانی گہ نہ کہ تازہ جہوان من حج بکھا؟
 ٹاؤ نہ بود تہ و رہی اھون امہ لہ وانی کورر بود
 ٹاؤ سوتر زورہ و ہر زورہ لہ وان من حج بکھا؟*

دہ ستہ پتی ماسو سنا دھن

نه و لوتوسه ره
هه سو سالی له دایک ره جی

له ناو تیاری بیاره کانی
فلنه که ی ۳ ی کتاب ..
کابری درک ،
باشی به موشی نه تا تورک
جی شه نه
سه ری شوریه له لبریه وه ..

یه کتیا - هات

له هات نه هات !!

(لیوه) هیچ بوول

راگردوو بوول ..

ته نیار ته نیار ،

نه م هیرازه خور و لسته ی به رباخه م

مسه سه ره نه به کرده وه ..

فیلک سه ره که ی برده وه ..

X X X

له لای کوتر گم بیضای وه ک دوزخه نه عا له لای جاوساخ
 وه کو م سر و قسوری (هغه الماوا) به به رزبته
 نه وه ک له کاغی او ی عینی نه هره بیرو ته سینه
 دره ختیسی له لای ک ربابی خوی طوبابه به رزبته
 بانی روی تی نه کن فیریم ون وده جالی زه مان (بخورد)
 که چه ولان گاهی شیخ عیسا و شیخ موسایه به رزبته
 (فیریم له عیسی وده جالی موسای تر ساوه)

تیم شیعه ی فارسیه

له (مدحی «عارفی امین کیم نذی کاتب م سره فنا» و تووی
 نو یوسفی بمصر ملاحظت ظهور کرد
 بازار مشری و شش پر ز نور کرد

افقاده بر زمین ملاکی هور سیکری
 از بس شراب ناز بجا دار عاقبت
 دل داغدار لعل نمکدان عارف است
 بوی گل از نراکت دیوان ما هکند
 با همه ایزدی بد بیضا و صفایت
 سزایک گریه دیر و هور مرا قصور کرد
 چشم رقیب و محتسب شهر کور کرد
 هر جا که خنده زد جگر زخم هور کرد
 تا فلک ما گلشن عجبور کرد
 موسی ما تجلی او کوه ظهور کرد

مکان دعای ساق اگر کینفسی کند

بخورد دعای هم تو تا نفع هور کرد

وه کاتیک که حاوی بیساده و تووی

یا نبی الله چه باشد باب مهرت و اشود

پر توی در کلبه ی اهلان مه بیساده اشود

دیده لغوب روشن شد به بوی هون روایت

باغبان روضه ی نعت تو نابینا اشود

تیم هوار بندی بو (خان - کاروان سارا) ی شیخ م محمود و توه

حمد الله کامل گشت خال ها نضای نو
 برای صبا هیش که رس کند هور دم دعای نو

از ان بخود منور هم مجوهر کفایت تارخیش
 که اینجا شد تمام از کفایت نوری بنای نو

۱۴۴۰ کوچی

تو شیخ م محمودی و توه

عزل و هم بی تو که هر شایم کیم رومی روتبه به

چونکه نه مری تویی لای مه عینی عالی نورمه به

گم ردی ریت تا کیم لم بخورد مه لغو کیم بی شاهی میسر

حاوی تیم به عقوبه موعظاچی به و اصر سورمه به

«ببخود نمم هوار سندی له اتر وینه کی خوی دالو سیوه»
بخود له رووی نیازه وه کی نازه بین دلی

چار چار به چاوی لو طفه وه بر روانه صوره نم
من بوئه سوری تو دکه کم درووم له که من نی
تا آتی بگری که توی که ده فی تیری هیره نم

بکومه لی هونراوهی (زئوه)

ده ماغ کمم شرو صوعه تهر بود سه با بوی دولبه ری هینا
مه یا کم نازه بود سانی شرابی نر صهری هینا
فیدای چاوی ره شی بی دل دگر نی با به به کھانی
به قوربانی دوو دگر بهم سه باو له وع نه ری هینا
عرق که دتوت به بر رو صعت ده کوو شرو نم له هر رودی گول
فه یالی قدی توی کرد دل حواصیق عره ری هینا
لومیدی کابی وه صلح بود که وای کیرت زیاتر بود
به هر خانه ی دلی سووتاو نه مانه هر در هر ری هینا
به غه ری من که مه هر دم له ما هی لیوی شیرینی
له دنیا گره که بود مردی له چا لھی نمم ده ری هینا
لومیدی قه نای کی ی بود و امنی کتیا به خرجه ت خوی
به حمله و مه کرو عه یاری نه نام دیکه ده ری هینا
به یایی شیرینی ره نگاره نگ فه یالی نازه گی دینی
له دنیا کتی به لوستادی فه یالی زئوه ری هینا

هر فای رو و خاره که ت تا نی له یما سندی سکنه زئوه
له هی هات ته ما جای چاوی تو سینه ی له خه نجر دا
که سانی یاری نه قوی مه یالی خوی به یاری شوخی دیم دا
له سوو دیر تکی نی فکار و خه یالی له فطر دا
فری ید جویم و سوجاره سه دله قوی له سینه رد
به خنده ی دور به هر له علا و له علی ی له سه کر دا
به عینی وه که جهان به خسه له که ل تیری له دده رد

بنازم به ری همت زلالی له که لای عود و عه نجر دا
شور د فرود شای به عالم بی سه به ب د و چاوه مه ستانه
بی عومری خضر قیسمه تمه که هی عومر کو تا بی
له عریفی قدی به وزوونی شاعر که و ته وریایی
که زا هید هات سه ری قه و سانی د بروی تو به نا چاری
ده می تو خو خینی نه شکوفته به یا نوقته ی مه وهوم
به به ره له قوی به ری هم خنده نگای چاوی خجورت

به هر هم زه صحه ته زه فی دلی بی چاره نا لیری
به هر یکی بر دت و شوخه ده رد پای به زئوه رد
که تو یوی به جز نا لاندن و گریان زبان چیکا
که نا هوو ره بکا صیاد به جز نا لوه فوغان چیکا

له سایه عه سندی حور گان و تورری زلفی شه ویره نای

نگارم یادشای مونسنه له حالئ عا سمان چیکا
 ځ لایئ عا شقی بیدل نیگار ت مه لهر مو نابی
 له قای دا ع به س که و تووی ف قیره ده رگه وان چیکا
 به وه عطا و پندی دانا مه ردی نادان به لهره وه ر نابی
 که به خفت و نالهی ره ش بی گم رانی کما سمان چیکا
 له لهر لا یغنی فای بود ځ گم ر کتوه ځ درو و لهریم
 که ځ به ا تظافی بود ځ بی فیلی دمان چیکا
 به هوکی مه ق ره زانابی ځ به د مه لهرود و مه حکووی
 ځ لایئ نه فسی دوون شه بیان ځ بی غه یری زیان چیکا
 که به د غولئی ته بیوه ت بی به مه صقه ل نه حه ته لاجی
 له ده ست بو جه لعل و مه مثالی ره سولی غنس و بیان چیکا
 له دووری تو ره قیبان و لهره سوو دنیا م له لاهه هوه
 که ف سالی گول نه ما بولبول له باغ و باغ به بان چیکا
 له چتوهی گول له نه شتهی مهی له لهره ته لاهه تی ساقی
 که دل نه نگی غه می یابی نه بی زیوره له وان چیکا

چو به با عیسی دوورینه گم دل ناله ځ فغان ځ کا
 له زمان ناری فیراقت دینه ناو کوره ی ده روون
 تو که به لادی به ځ لاسی موته ت دل کون مه که
 شه می روون که و تو ته ناو زولائی زولفی و کت شه و
 نه وغه زالی سیدیه دل فرین و دل به ره
 قوت به مه قوود و مه احم کما سمان ده وری نه دا
 ده ردی هجرانه سر به ب گم دین خوین ځ فغان ځ کا
 چه وده مهی ناله م له لهره لانا گری به فغان ځ کا
 زخمی ځ بر و ت کاری به بیاری له لهره دمان ځ کا
 دل و ده کو به روانه لهره ده مه یای خو سووان ځ کا
 سابه خورای بی به دل مه یای کافی سکان ځ کا
 باغی خه لقی دل کوشاد و باغی جن ویران ځ کا

گم هیلالی ځ بروانف بینه ځ ره سهری ظاهری
 به دوه کوز لوه به بهاری دیتو خوی فوربان ځ کا

شینی رووت بویت واسه رووت دایم ناقتاب
 ماهی نو خش به سیر بازی بو که شه و قیای له بوو
 من که کوره ی فیر ق نا که م غه یالی غیری تو
 ساقی باده ی ځ رنگه وانی بینه وانغه ملیوه گول
 گول له سهر ته فقی چه من شاهید بولبول مطربه
 ظاهر ا زا هید خه یالی ده سس برینی عالمه
 نام وی نابی مه یان و ته خفت و جاهی خه سره وی
 بده ره به رتیری نه غنه تو ش و ده کو و عالم ره زام
 تو له زیوره قوت سره بچی خالی ده رگات کا به سره
 هیو که شین له لکیز نه بوته (موردی طعنه و عتاب)
 ۸۰

بسیار ای بی بی شمع می خسته هر آینه باران
که تو و ک یوسفی و من له چاهی مایه تابند
به شمعوی بر تو می مرزو سوپه هالاری خوبانی
نخواست و قنای وای پر خشی به دل قوت تیر له تیر نانی
بگره می نا تو میدی باغی و ه سلی تووم بی همانا لکم
شیرابی و هدی جرم بوکری ده خیلیم ه سته ساساتی

دلی زبوره به غه مزه ی عادت مه شکسته جوی خورده
سره حوکه له ریگای لوط فاعم هدر و سرتی باران

شکای دای تا بوردی هه مالم سیدی مورگان
نه عراض دیم له خودا که و ک بی رو خاری ره خفانت
مگر کسنان له رو می خوی بسوری سینه مه دیدانت
له موغنا سیدی گلی جازب تره بو ج زبی تکانت
به تار ای خیزانی کما ه می مدعی باغ و بو سکانت
بنای فر و غم لای به جلوه می هر در جه ولان

برینا نم به تانای کاکوئی مو شکینی سر شانت
له نامم کما صفای گرت به بی تورری لولت
نه سیدی سو جدم جاری له هم تری زولف کوی سینه
نه من و ک زه رری بی جلوه تو خورشید عالم گیر
ببراهم وای تارکی عالمی دنیا بکم بول خار
ب تو میدی به حاجی فیضی تو به گوشتی سینه

بریندایم به تیری غه مزه ی دو و چای فر تانت
سرو شکم له عالی پرو خانه بی بی چه لکری دره خفانت
ده وای هر دره ده ته قیدی مگر جانم به قور بان
چلون ده ستم بطا خفاک باک حاجی د احانت
بگر نه ام غایت وه داوی له وای کاکوئی فر تانت
ده رو و غم لای سان داغ به سرتی به رتی لکیرانت

له ده وره ی له عالی لوت قافلای غه ت باری خوی لی خست
به غه بره ز زبوره ی بی دل نه مات سندی زه خورانت

محبوسه جه ظان کردم و زنت خسته ریغایت
شاهکی کلک مالهی و مالهکی سوپه هدر
گاکهی به خنده نگی مورده گاکهی به نیکیا لکی
بم هوسنه له سر عاریزی تو عارزیه سیتا
بم به نفع به به و خمنه به دل ز سینه زوه سادی
کما زاری دلی خوت مه ده بی و اعظمی مه جلیس

بچه خور بی واسطه بی جورم و جینایه ت
لای بی خورنم وه رهی زولم و شکایت
سند و دست کمن لکوش و خیده دم هم و درایت
بی بان و جورم ک بی به روتبه ی غایت
به جوری بکم عورم له واکه ات نه کما یه ت
فرستی بی لای شمه به وه غط و به عیادت

بی به رده له گم له زبوره بی تو لکای به میدان
نه ت خسته سوچه ما وده رت کرد له کما یه ت

شکندی سینه ی عه شین و نیاطم چای به صهارت
فراندی طاعت و ته قوا و عیباده ت زولفی زه نزارت

به قه دسه رووه ، به دهم خونچه ، به چا و نترس ، به روو و ک گول
به رایا باغی هوسنی جا نصیدایی باغ و گول زارت

له نه وقای ته غافل قیبه تی چینه نیگا هکت
خه تا به ، نرخی دنیا به ، نیگا لکی چای به صهارت

به بالا سر روی ره قنارت ، وه کو که یکی دری وای
فیدایی بالایی به رزت بم ، فیدای عضوان وره قنارت

به رو و ۲ لها توونه هرودا ، بوته ماشای موخته ری نا کگی

له سايه چي کوي ليوت و جايب گرم با زارت

په بالاي په رزو سوخه ي سر بزوت رزي دولبري

تاقی کوا تاقی عیراقي زوره وه کي یوسف مزیدارت

تو شکور لازمه زیوره له ناساری وه فاومرکي

عجب په شیری کرده په ودله په فغان وهاوارت

۱۲

په نجیم نارایه رووی په نوره رت

تو تیا په بو بصرخا که ده رت

زه مزه مه یا که و سره چا لکی زه من

له غله یا یا قووت لوی په هم رت

کسی هار ووتی په کا چاوی که شت

چې نن خه تانه چه عالی په سمه رت

بی سرب لقم زویره بی لیم دووره بی

جان ودل که دوو په قوربان سرت

هو سنی بی په رده ت په سهری عالی مه

بی چو بالای له زیب زیوره رت

عجب شیره چاره کین گرتوه سوزهی که و اشیر دای

۱۳

که دا شیره دای نه کلامو غله ی نیکا هیکي که بی گوستای

هجو می کرده ملک دل سو پای مورگان گریا وه

په بیای عسکری عو سمانی و ته سفیره کی سابلای

هجو می کرده ملک دل

سو پای حوزن و غم چه معصه له لایم تا هم نه ملک کیره

په بی بو زینه تی له شکر ده بی تا ماده بی به بیای

هه سوو دل عه کسی توی بو غوی چه چهری یادگاری گرت

له نوسخی سوخته بهر بی غایه ته جو پای بیستینای

په یادی په هری لیوی و ولبري زه بنورقه درایم

سهر ایچرک و دل و الهت له ته تی بیای چه سو دای

که نه گریم و نه نالینم له دوری تو په بی چیکه

نیبی عاشقی به چاره سر و گریانه، رویش تانای

په گم نه های که مانی روو له نارایش مه که که گریز

له به عنا تی فکره مه نواره رو خاره سر و سا جانا

عجب ظاهر بینن په های په م زه مانه فرقی که حس ناکن

منه وه ردل په ریشانه به شانای پوخته و په ردا

له که سن ناکر سانی بو په حالی زیوره کلائیسته ناکر سانی

عجب موخته به به مورخی خانه بازو وه چشبی سر شای

۱۴

که سنی په شیری بالای تو په سر رووی نه و نه مای کرد

زبان لازمه برون بلین ته رک که لای کرد

۸۹

له برده که عبه یا گمره نه (صیادی) له به ره می بود
 له بر مایه ای که بروتا، دوو حیوات قه تلی عامی کرد
 به به دخی رووی بود یوقا مه تی رکت زبان لاله
 که گری دل به به کانی خه بالی ته مانی کرد
 که تو روئی که بیت داناله خانی سینه ما دل روئی
 به جای ب قه در می میهمانی نگرت و زوو قیامی کرد
 مه لاین مورخی دلت بوچی گرفتاری نگارت بود
 به غه مازی که زاری وه ها مه هجرو سانی دانی کرد
 نیگا هکی نگرده قه لبی زارم دوله برم که مرود
 وه کو تا هوو، وه کو تا وحی به بر چاوما خه رای کرد
 به با گم تو به کوئی جانان و اصل بووی بانی زبوره
 له به حرکت ایستیاتی تو به جاری ترکی گامی کرد
 که له خزه بی ویالت بی مایه مهر چوده

۱۶

نایدیم به ته خت و تاچی دارا و طلی به به
 کئی بی برامرت بی موی گانی خه به رکت
 به وه ره ده با له خه به ره، خه به ره ده داله به وه
 یا ره ب خه یاتی نیجه ی بوخته نا و له لاکه ت
 ده ام خه خه ی مه یام م هجوی به هره که خه
 که که سن به ده ردی عیقت سووتا ده روونی پرونی
 بو تا ته مشی مه صائب ده رروا وه کو به مهنده
 ماده ی نیطالی نیجه یا هجره یا گرنه
 بو فیعی اعان تا نه و شوخه بوته مصدر
 مه نوینه دیم جانان، بنوینه تا نیجه ی پرو
 تارووی بنیته برره بند تا نیجه ی که ندر
 ده نووی وه ک قولنگه بو لخی صغهی گول
 بو لبول نه گه ر بیسی به ک ده فقه پرووی دوله بر
 زبوره له طغنی زا هید بی باک و بی خه باله
 که ی خوف نه کا له مالووم ره ند مه شربی قه له ندر
 زا هید وه ره نه م باره که ن ته رانی که صروکار
 بنیته نه زه ری دوله ری بر رانی عویبار
 که ی شیخ و مه لا پرو و جوان نیوه له به ره می
 نانی نه ته ما جا و نیگه که روئی دوسه دجار
 ته و پرووره به پرووره رووونه هیران له فله ک دا

۱۷

دوه قاتی که له مال بینه ده ری توری ستم کار
رو و مه ت گول و مور سو نیول و قه د هر روه کو و عه ر عه ر
بو سه بری ده و ده ستن له (سما) سبه ی سبار
صحرایی بری جیوتنه و ه کور قه و تن و سوره ی تیر
تی ی کرد و ده رود نمره تی و سبه و کوفار
ته ی دل به عه و ت ناله ی بی فایز بوچی
ته شیری تی به ناله ی بی عاشق له دلی یار

ز توره به سه زار بکه ، له زاریت که مور و عالم
بیغ زارن و غم بارن و نه ندوه و دل نازار
جادی و هک بادامی تو غوری به بادام ته ی به ر
گاکرت به رانه غه رطانی و جودرم و هک شه رهر
زولله تی ثانی جهانه کیوانی عه نه رسی
باوه کو و هاله له نا و غوی گرتیوه شو غله ی قه مهر
ده صدم هه ر لظه که ر سانی ده نالتم به خوش
ته ی خوا سا که ی هه سیم به ر له مال بی نینه دهر ؟
به رود هوشتم جیوتنه نالان ، عه قتل و فاسق نه ما
له شگری ده رود و فیرات له عه طه یان هه نامه سه
به س بیارینه سروشک ته ی دیر ره جیوتی بو عه به کی
به س بنالینه ته تو ته ی دل له مار نا کانه به ر
تیلتیفاتیکی نه ماوه گاه گاه تی دو سه ر
بو نه که م خاکتی که مور دنا به سه ر ، فاسق به سه ر
استخانی کرد و ده ز توره له دنیا رانه کی

ده سنی لی کهول ناگری گه ر تی ته ریکی سه د شور و شه
سوچی گوشتن که ی ده گاه له زه تی له یلی وصال ؟
سه می به چلیس که ی به راهر بوو له گه ل شه و تی جه مال ؟
پررتنه وی سووری جه بنت لاله یی که ره به چلیس
شه و حرلی به زمی دلانی بینه عه بدانی غه یال
شاهراهی کوی تو که ره روه ک ته رتقی جه ننه ته
هه رکه سانی ته در تیکه بگری هاته سه ر رگه ی که مال
ده سنی من نا گاه ته را و نیت له ته و تی عیزه تی
من گه رای بی نه و اتو ، یار دسای ساجیب جه لال
ده فعه یی اساشادمان مکه به و عده ی و ه صلی خوت
تا به که ی عورم گوزه دکا که ره له ریکی که جیوتنه لال

۱۸

۱۹

۸۶

بادیهی غم بی ده لیلله زل له ناو با که و تووه
 چاوی لولفی خوئی به رخه بیبه سه رخه شعی زلال
 نه و نیکالی ناره زووی که که جس زه رره که ربی زه رره
 اعتباری که که سکه زلوه رستنا نه قدو مال
 که رگیز نه بووم به خوئی هم کا سینا ته مائیل
 نه لاله که زدی تو ده ستم بکه ام سه مائیل
 ده ریایی غم شه پوئی به لکانی جسی که لدا
 نیک چوو و هوری نابود که و تووه گیزی که مائیل
 اتی به سه شقی پرت حادوم له ده ستی تووه
 ده ستی که رهم بو یا پوی مه گره له مه رری مائیل
 نه ی عاری به قیقه ت، وهی ساکی ته ریفه ت
 پیری صوفان به باه، بو چه لای که ره سه مائیل
 عه کی سه مائی جانان که وقتی له که ردنی دا
 که رگیزه زولته تی غم زو و هو و هوری زائیل
 که زمانه نائی دله ده ک حضورتایی بی بال
 تاکه ی بی به وه صلی نه و سه توققه ده نائیل
 دیان ره قیبی وه ک سه ک روی کرده لاسکی مائی
 کوا سایی دیانه ت (منصوص) ده نفسی (صائیل)
 عومده ی مه رامی عاشق جه لای دلی مطاره
 وه ک فه زله به له لای نه دینم و زه ررو و قطائل
 چو ن نامه بی بنوستی وه قتی خیراتی جانان
 ز توهر که واسر و سکی وه ک سه دده بوته مائیل
 هر کله ی بولبولی دل شورشی نه فغان و پرر چو شتم
 مع خو شه گله ر بگاته (سهمی) یاری مه ست و سه ز خو شتم
 به خه شعی چاوه که ی مه ستم که وا ئو فتاده بی خاکم
 وه که زنه عالم نه زانی نه به ننگ کیس و نه مه ی تو شتم
 له داغی لاله بی چه کهره نه زری دین سه یای خوش
 له سه سره ت سو بنوی زولفی وه کو عه بدی سیا تو شتم
 له که جری هوسره وی خوربان و شیرینی زه مان که رگیز
 نکیا و باره بود هم سه دای نایسه به رگو شتم
 نه وه ک که رگیزه بی ته عنهی ره قیب و پیری نه عیاشتم
 زه لیلی تالی خوم و نه سه ی به رجه می تو شتم
 مه رره نخی گهر ده هکان به سته و زبان لالم له خرمه تادا

۲۰۰

له گریه و ناله و شیون و کوه به روانه خاموشم
نه صیحه حاجه به زئوره نه و که ماه و شاهی خوبانه
نه ریدی عالیه نه بویه به جلوهی قه دی مه دسوشم
له هجرار و وله ساقی و شیشه بی سه هبانه کهم چیکه
و هوو دم گه ر به نه رشی مهی که ده و سینا نه کهم چیکه
له ناو تو فانی نه فکارا نه که نهی (لا اله الا الله) نه سیتی
نه شهووس گه ر به که شای نوو (الا اله) نه کهم چیکه
مه تایی هوسنی نه رمه هبوره نه قری داغ و سه و دایه
له بازارری محبت دا به روغ سه و را نه کهم چیکه
نه و امه هر وی غوی کردم، دلی بردم، ده ری کردم
به سوشی دل که سوو دهه زو و له قایی خوا نه کهم چیکه
له که ر لا ضعیف کهم سوو دهی تا تو ره سیم بی
به قانونا سوو دهه که رجا نیجرا نه کهم چیکه
به روتبهی و ه صلی نه و نا کهم نه که ر عومرم که سوو را نیج
له ده ست نه و زاله له کاره یی تیغنا نه کهم چیکه
ده لای نیورای زو ملی تو نه و ابونانی و نه هررات
و نه تو زئوره به نه قریر گه ر نه دای نه عطا نه کهم چیکه
له گوشتی هوزن دامادم، نه لیلی کوی هجرانم
دلی خوم زور به خوم سوو تا، له یایوی سوو له گریانم
نه گه ر عالم نه بر سیت دور له یایوی سوو له سینه سیم
به رنه تایی به رجه ست نه مرزو سه و سوو و به ریشانم
که تالهی مه سایی خوابی غه ضلعتی نهی به خت شیماردی
له نه شیری سینی به کباره شیوان ره فیتانم
قوسم گه ر که به قوربان و ده ره نه ام چاره بجر به خنه
که هی کرد و و مه، کرد و و مه . به سیمانم، به سیمانم
به نیوی نازه که ت روحم، به نیوی خنه دل حازر
نه یایی خام نه کهی که ر گز، نه من که ر عه بی حارانم
به صلی (سوور) ی بی چاره له به رینی که که سا که و تووم
که تاره بنیده خاتری له من شاهی حوله یانم
مه لای زئوره ر هی به ؟ بی چه و هره من تالب به نه و نا جم
له بوفه تھی غه می قه لبیت و که و تینی سوو اسانم
شینی، و روزه رد و دل ره حش، پیری تا خورشید بر زمین
له سیمان و له و جهیان بی قیهت و بی فوره منم

۷۷

۷۶

کرده و هی جا کم نی به ده خانی که سه ری غوم نه کم
 خاکه ساروشه زاری ده شته که ی مه مه و منم
 بیسه جوری نه سی نه منم بوجه بی و ریاست لنگ نه دم
 روژی نماخر با حیبی شیاره ی به نه منم
 با حیبی خوانی به بی منه ت له دنیا و ترا خیره ت
 یا نیلاهی هر نه تو ی زوری نه واد سوال که منم
 رو له ده رگای کی بکم، که رتو ده رم که ی بی بکم
 رو و ره سی وی نیلیستی او بی که س و (مضطر) منم
 و امه سی به ی غه غزه بی خونریزی نیطرم
 تا ماده جهان باقیه مه سی و خو سارم
 او امی نه نه خه بالائی به ری تورره بی عه زرا
 ده ک سه سه و سه و رازه ده بی به رجه ی یارم
 مو سرت زه ده بی خو سی تو بازی به نیگا کنی
 به ده غه زنه وی نا گانه مه طای دلی زارم
 گبر و ده بی نه سرود مه خلیکه دلی من
 بی بت چکه نی داغی نا و کوره ی نارم
 غم عه بی نه می کواهی ده ماوه نه له سه دل
 نه صحابه سرو شکم وه کوه نه کوه نه که نارم
 مقصودی دلم وه ضعی بنیای مه کورو ده خاتمه
 بی مه کورو وه فا زه صحت نه نارم نه نارم
 واتی مه گله زیوه رکه بی رووی تو خارده
 بی تو سه وه روژم به خوا ناله به کارم
 نه ی دولبه ری شیرین سوخته نی غو خه ده هارم
 له و وه ضعی ده ی به سه به به سه زیانم
 بی زارم و بی زاری شه دم نه بووه که برروا
 بی طلعتی نه و سه سه تار یکه زیانم
 به و سه ری رو و خنی ثاتنه سی به ت بووه مه جو و سی
 له م عه سه سنس واریسی زه رده سی زه مانم
 جاوت له گله لاوتره سه هاره گله گله لاوتر
 سه رده رکه وی له زه نه خاتمه دل و نیانم
 تصویر گول و باغچه نه که ن غه ری گولی رودن
 سه برانی غه له ت ساری ره سامی جیها نم
 نه و رووی نه ره ع نا و ره وه ل نه هری به لجان

۷۵

۷۶

من له و روه وه هه رحي بلتم روت به يانم
دورن له كونه ر كه رحي كه به ساحيبي دنار

وه منوني به لي بينه هي وشاني سا يانم

توم ده سته كه لم شاره كه موزه وعه خه زالن

كه رويك به به مال يوسفي باباه و به لالن

غيلمان سفتن و بندووس و استبرق نه بوشن

صوره تا به شون ، معني . كه موه و حور خصالن

كه ر نيكه به روشن كا كولي نه فنان و بلاده

كه ر سوخته مي منتظري ماري نه مالن

توم شاره وه كو به عرو له نيوي كه موقين

به عزتي بده فمي كه وه رو به عزتي كه لالن

وه قبولي نه هضاهن و به طبعي به لالين

وه عارومي عه و امه كه به لي شيبه و ميالن

صورت گه ري به بين بينه نه مي مننه ق ناني

كه ر به لي ملكي خاريجي نه دراك و نه يالن

خه مازن ورر نازن و به جهودي ره مان

شوس و نه مه رن ، زوهري بي با كولي و كه مالن

شازاده و به گزاده و هم نه نه به خه لهن

وه ك خويجه بي به روه رده بي تا و نه به لالن

غوت تووشاي به لا قه ت مه كه ز توه ر كه ده

ناني فاني دل و ديني و به ناعي و صالن

هم شيره له متايي (ميرزا فاعلي كوري حاجي احمدی سوزني) داو و توه

عه عشق صه نه مي سوزشي غنونه دل و جان

له نه نه شكيني فده مي كه به خه رامان

موصازه ، به نازه ، مه هي كه رد و ونه له حوسنا

خه دراره ، دل نازاره ، چه سو خيكه به عيوان

كافر موه ، تلام روه ، فعال هيند روه ، دل رهق

نيان به ره ، قه دعه رعه ره ، ده م خويجه بي خه نران

شميري سروي خه م بوه بو قه تاي خه لالين

عه تاره ، به كردار و به ته لهه ت گولي نيان

به ساوه كه به رداي به چه عه تاره له به رما

وه ك عه تره كه هه نام كه به كارايي به نه فنان

به رده قه ري خويجاي سايماني به نه لقي

۲۷

۲۸

۹.

سای نما هووی چینی و خورته نه دبردی جانان
من نیمه مه تا عجبی له به های خه نزهی لیوی
عه قلیک و خه بالیک هه بود زو و بردی به نالان

تا راهی تی خوینی له به رنه هم شاره بلند
به جزوی نهوی حکمی نه و ان عاقل و نادان
نازداره وه کوو شیری ته رو و نازهی زلیور
نایابه له بازارری جهتان وهک مه هی که تغان

بیم خویش ته ما های قدرت نهی سر روی خه رمان
جاری به که رهم سا و ره را بوره به لاعان
نه و نه خته خه بالاته که وا ماوه له به رما
بیم خوری روخت ره فعه به به ک ده فعه له به رمان

نالیم صبه نه می ؛ ایا کفره ! نه ما قبیلوی قه لوی
مه نزوری هه مو خه لوی هه که بروغ موسولان
بهم نه مزه و ناز و نیکه های جاوی خومارت
چارم فی به نه لیه ت به دو و به د هه روه کوو لوقمان
زلیور مه که نه میرد به بیانی ته می خوت
گوسیدی بر او له ده وا و جاری هه کیمان

به سینه به سه رما که گوزارت فی به قوربان
بهم زانی وه فا و خورت و قمرارت فی به قوربان
جا و بازه ، که بر نازه ، که غه مار مکه ی خوم
بایسی به هی به مه ای حکارت فی به قوربان
بو می به هه مو و هقت و زه مان شسته نه نالم
وهک عه هدی قه دم بو جس و که نارت فی به قوربان
نهام بار و خه فعت بار و دل نا زار و هه زینم
له و ساوه له که ل من به رو و کارت فی به قوربان

عاجزه به به هم عالمه که رنالی رودن
لهم خوینی خود اداری به حارت فی به قوربان
بو یح ده عوای سولتانی خومان نه که ی کم مرد
بو یح له خل و له ب و جاوی خومارت فی به قوربان
وهک به چیه کنا سک له دلی زلیور نه که ی رهم
نه عماله ره قیب مه ای فیارت فی به قوربان

بیم خویش ته ما های قدرت نهی سر روی خه رمان
جاری به که رهم سا و ره را بوره به لاعان
نه و نه خته خه بالاته که وا ماوه له به رما
بیم خوری روخت ره فعه به به ک ده فعه له به رمان

له که ل یاری صدارق له کووی جویباران

به خه زده ی بیگاری به گره ی سه ماوه
 زه مین وه ک سه مانی به به رف و به باران
 موغه نی به سر زده ی عیدانی خوئی
 خود انازی تی گویم ناگما ناز داران
 که سه ری موغه به ت بی ، نازادی عالم
 نه ناسی به جوز جاره یی گول عوزاران
 نه که روایه به زمت به عه قهت بر لکه سه
 فیدای بی مه جلیبی باده خواران
 نه وایه بوویته سولتانی نیران و توران
 جلون دینه وه سه وقی جاران و باران
 به وی بی خه نالانی بی لکوره زیور
 وه کوو بیست مه که رگری ری ی کوو هاران
 نه و به لاری باغی هوسنم مات و غه ملکن مه رر
 بو تو مای قه دی له طبعی جا و بر نه سر سیم مه رر
 مه نه عی عه تشی عه فای ساهیب دلانی جاوه که
 نه نه عه سی نیه بی تو رو حی سیر سیم مه رر
 زنده گانی ، شادمانی واسطه ی لهر دوونه توی
 مه ام تو زه قوربان به لکیرت قوده تی و سیم مه رر
 صفحه ی دیده به غهت و غالی تو یه نکلن بووه
 کو له وارم ساهمه که نه ی ناسکی هینم مه رر
 من عه یاتی عاره ام ته سایی غه مزه ی جا و ته
 تاقه تی دوریم نه ماوه باغیی سیم مه رر
 نه نه بی زیور به بیالای جاوی تو وه باقیه
 سابه مه قوردی ره قیبان دیده ساهینم مه رر
 دنیا که له به ر قافله ی ناکهم نه مه نه سرر
 شورای سرور سیم به مه هل ناوی زه م زه مه نه سرر
 لیوت که عه قهقه بووه ته روکنی به مانی
 ماچی که عه وازی نی به چی ی به خه مه نه سرر
 کو بوونه وه عه جاچی عه مالم له صیای دل
 سه یقانه ، ره قیباره چی له لای نه زه مه نه سرر
 خالت (حجر الاسود) به بر ناکم وی ماچی
 ده سیم که بلاتی سه به بی روویته مه نه سرر
 خان و دلی من بوته (سرفاو سر ووه) لم بو تو

۴۰

۴۲

راکلی له دلا جانه که حی مقدمه نه سرۆ

نه و تا به سه سه ر (مزدلفه ی حجره) به جیلام

نه حاحه زه نهی کوی ی نه تو جیکه مه نه سرۆ

مخوفه له بو سه وله ده سی عاشقی غه م بار

دور کینه که ی ی شای ی لی ی بی رجه مه نه سرۆ

(لبیک) و (سیدیک) نه لیم له خز به له خز

به عنی له جزوت قده م سه خله مه نه سرۆ

زیوره وه کوو حاجی له نه و افاه که حیه

نه م (طوفی و داغی) نی به له و بی غه مه نه سرۆ

۴۴

سه مود عکای دلم ویرانه نه سرۆ

له که ل شه و نی که بر نه رطانه نه سرۆ

که مود طیفانی دلی بی جانه نه سرۆ

عه دوی «ساحیبی نیمانه» نه سرۆ

که و اجاوت له رودت مه برانه نه سرۆ

مه که ر دیوانی دیوانه نه سرۆ

مورده ت ئوردوی جه نکلر خانه نه سرۆ

مه که ر کو یا که لا کوی به دوو اجاوت

له ده ست نه و به رجه ی که ل ماری زو حال

عرد و سه یا خو ته قیا لوی که نه سرۆ

صلم ده سی نازی رووی بی بورت

عه بی و اعیط نه که مه نفم له عه نه

له بی کیوانه وه زیوره که ره که کوشینه

خونک و اصالی کیوانه نه سرۆ

نه نام بنویسم بولم که سی بی عر زو و مال نه سرۆ

له عری حالی خوم دا عاوم و صاحب مه لال نه سرۆ

ککایت که م له نه برۆی دل که سی یا جادی نه سرۆ

بلیم هی مه له عه کسیراق زو ملی خوت و حال نه سرۆ

نه لاین نه و تا به با سی بولبول و گول و سه ح و به روان

که هی سه عه گولی روخی بستیکی بی مشال نه سرۆ

هیرانی به زه عرشاتی، گوتی گولزاری کافاتی

به ناچار که به بولبول، که به به روانی جه مال نه سرۆ

نه که - (تنقید) که کن تقدیر که کن نه م رکه رطامه

که بجه سه ویری له نهی دولبه وری ته د اعتدال نه سرۆ

که منزه جان له سه ر دینه، نه وه که دینه بلاین موفقی

نیر لادا له فتوای فاسید و قه ولی به تال نه سرۆ

به هوسنیان خود اداری و هکر نوری دوو چارانه

مه که ل نه نفم به تور بانی به م عه قیل و که مال نه سرۆ

جاوه که ت بومن له باقی نیر غسی نه صلابه

سه وری رو خضارت له باقی لاله ی مه صلابه

۹۲

۴۶

رُون و دایم آن دهه کسان و ده ستانگی تو
 بو منی بی دل له بیاتی سینه های و غذا به
 راد تووم ناوی که گونی بگرم له ده نگی سازونه
 له و ده می بر شه که رت جو شید رانی بی مه غنایه
 عیم له باسی لم شکر بی شینکلز و طانی هم
 له شکر می مورگانی تو بو حه طه و ده عوابه
 بیوه و ده سنی قامه تت فایم نه و ده نبع بر زنی
 بانگ نه که ن تر باره می جولانی بو باله
 طلمی شیم صریحه صد که و ابیعه ای عولیم
 عوبی ثانی نه و له باقی نیمه ای دنیا به
 که هسته عوبه رگانه ای علی زلیوه ر سه باقیکت ای
 به سینه دوره نگی و ریایی و صرضی بو یایه
 تابی صیجرانم نه طاره، نوری جاوانم و ده ره
 باکیفی (بیت المزن) بودم ماله که نعمان و ده ره
 شه سواری طالی حوسنی مه بیاده ای برده ست
 نه بی نازت و ده ره کلبه، شاهی خود بانم و ده ره
 و ام له نیو زو طانی غم را که تره ف ریاطی
 ساره بیقی طاره له عومرم شه می تا بانم و ده ره
 که و که بی به ختم خردوبی کردو بی که بی طاره و ده
 زود برده رنجه شروقی روت شه می شه بی طاره و ده ره
 من نه ترایی و نه به نایم، مه ستانه شه می جاوی تووم
 چاده رتی ده ردی خنارم سوچی ره ضاغم و ده ره
 نه ای دل و ده ره تو خادری ده ربانی عولی به
 که رعایتی له علی له بی غم ندانی عولی به
 عوصری حضرت که ره و ده سه تا کور قامه ت
 روزی و ده ره سه ده فقه به قوربانی عولی به
 فقه وقتا نه له تری نه له فقه نه ره له شه
 مجروح هر ج فقه سته بی مورگانی بی
 بو نازله ای قورده ت و بو تیری تو زای
 که ره له هزه مو صه یا به به قه ثانی عولی به
 دنیا که له ردوی نه و به مه سهل جف نه نه نه مرزو
 له م گوت نه دا بولبولی خوشخوانی عولی به
 خالی نه که سینه ت له که مو عه اشق و مو عه بیوت

۲۷

۲۸

دایم ده گونہی سینه پر نہ فغانی غالی بہ
کہ چہ نیک کہ بہ رورده بی ناو سونی ز توہ
وہ کن نہ ہائی تہ شیخ بہ فیدای جانی غالی بہ

۲۹

نیم سہ و بیادی جوت مہ ایم لہ سر شہ را بہ
قا تون و حالقی ونہی، عود و دہ فی ورہ با بہ
سور و قہ تار و حہ بران بوسن بلای سر وا بہ
بہ ک بہ بی وردی نالی نادہم بہ سدعہ تا بہ
بہ شیکہ نینتزارہ، تہ حوالہ کہی خیرا بہ
بو حادہ کافی مہ سبت جہرگم تہ بی کی با بہ

ساقی بہ جلوسہ لستہ بوسم پر کہ یک تہ را بہ
طرب دہ سا بھینہ نالاتی کون و تازہ
مہ نامہ وی ہیجا زور است و نوا و عراقی
روی دولہ بر کی کوردی نادہم بہ مہر و طایف
دل دہ رورہ داری بارہ، بی طاروی قہ راہ
مہ نیم مہ کن لہ نالین، تہ بی سونی دین شاہین

مہ وجود نہ بی تہ طانہ، یا تہ و پرو کہ مانہ
ز توہ رہ تہ تہ سبقت دو جہاری سدعہ را بہ

ساقی ۱۹۷۱ لہ ہا باران زہ بار یوہ، دہ نل و دان اختصار و گمان گراوہ لہ دوایی دا بارانکی
نھونی بار یوہ تہم جا ز توہ رہ نیم لہ لہ سہی ریک خستوہ

وہ رن باران تہ ما ک کہ ن ج رہ تہن نہ وہ ہار تیکہ
لہ فیضی رجمہ تی بار شہ لہ سور جہی خہ ہزہ زار تیکہ
نہی باری بہ ہاری روہ ہ خشی و عہ ترہ خسانہ
بہ گرنہ و نالہ لہ و دریش عا شطکی، بی قہ رار تیکہ
ج خہ را تیکہ بہ خہی قورہ تی بو کا نینت تہ سرو
دہ رورہ سبت و بیابان لالہ زاری مہر خور لہ تیکہ
کا توردوی سہرما لہ لہ شاہ مہوی جوبا
لہ سور و وی کردہ سہ ہرا لہ ہر مہ سیرہ تازہ ہا تیکہ
سہ ہر گہ سان لہ با خانانہ تی صر واری بار یوہ
لہ ناوانکی لہوا لہ رن جہاری، سہر جہار تیکہ
ہر یوہ ی تہری تازہ، جیکہ ی تہ ہر نہ تہ با بیلہ
لہ کن تہ لہی بہ صیرت رود و عود و ساز و تار تیکہ
تہ بیصوت تہ ررنوہ تہ کہ نہ ماوہ سونی و تہی
یہ تی یا ہندی کار تیکہ، یہ کی دل تہری بار تیکہ
دلی فہلا؟ و جوتیارو سہان پر نہ تہ و کہ بیفہ
دہ روون تار تیک، رو و گرتہ تہ وی حاجیب عہ مار تیکہ
بہ دہ ورہی جازدا لہ رورہ تہ سہلہ جور تہ دا حاجباز
سطولہ ی کہ و تہ لتری نہی تہ زانی تہ رر بہ ہار تیکہ
کہ سنی جہاری لہ تہ فہی خوی و مہ خوی عالی مہ ہر تیکہ
بہ ظاہر شطکی نینتازہ بہ بالہین ہار و مار تیکہ

نه ما حاجت ره بی به لره نادک موجه کیرگری
ه لئ مه عبود که رای مه محمود ده کوو نیجه نه دار که
تاز و لفی له سر مه هره به ریشانی به با به
تا سوخته گی و تیره گی به خانی سیاه

رووی وله با و موی له مدهم و نامز شای به ک بوون
خونجه ی جه من و بردی به من موشکی خه تابه
سعادتی قردی سر رووی خه آمانه ره وانه
جئی گری دلی یار شد شاه وگه راه
هاوی که ده کوو دیده ی باز که طاری
دلی و ه که کوی بی چاره گرفتاری به لایه

ز تو ره بی به دو ستی که ره قیب توو شای به لاکا
مه علودمه به وای نه مه ده ک خه و غه زایه

تالبی روونم به نه کویوت به ریشانم مه که
من که بی لایم مه وانی کافر ستانم مه که
کوخی عه زله ت اختیارم کریمه مه هم لکینه ده ر
عاشقم دیوانه نیم ، سا به ده بارانم مه که
نقشی به حبت خوبت له دلیا تا جان نایبانه ده ر
ساکه حی مه پای صفت بی دل پریشانی مه که
دیمه به رده رگانه کت ته زیا به بی یار و در صفت
چار به چار هم خونیه ده داخل به نیانم مه که
هاوی مه ست شیخ و مه لا هم دو وجه برانی مه که
و آبه غه مزه عه قل و دینت برد له نیانم مه که
بی توون که ی وه ک دلی من تیره کاری لی کرا
بو ته عه مول وینه ی ساعی نه ر جانم و ه ره
ته بی مه رخت هوی به و ته لهونی وه ک زوهره یه
موشته ری تووم تالیم مه هتووی بارانم مه که

ز تو ره ره هر جانضیابی ، دل فیضانی ، سه رفیلا
مهم خوره ده رود صیبه ت توو شای هجرانم مه که
قوربان له ته ی تالهی دلی خه حه عه زه که
عیان نه فیه سالی له حه به لای نیجه گوزه که
نه ی چه لهره مه له ک عه یضه ره قیب بو ته نه نیست
له و چه نه ت و خیره و سه نه و نیلیب به ده که
واجبه نه مه لایق له سو پر زه و حق و حه و حق

به و خه نه بی سینه جیران بر له شه که که
 چه ژان نه بی من ماچی ده می تو به که بیده
 طغیان دلی من غم رخی چه نای خورنه نزه رکه
 ره غم ن له چه سرورانی من دورتمنی بالان
 نه م چه نه و هره نه م غه زله نازله نه رکه
 نه و دوله ره ره گینه، که نه نین دله دایم
 نه ی ناله بی ناری له دلی نه ختی نه رکه
 دلا کونکونه زیوره به خوره نگی سوره دایم
 لاده له دلی رزخی ره وانی به جوبه رکه
 چون ره چی بی نه و دله، ره ق هه زوه کوو نه نگه
 که ی زطقی نه بی نه و دمه وکل خونچی نه نگه
 نه و جاوه به چه در عا شقه، من تالی سو لخم
 که ر سوله و هله ره نه ده سا فرموده دره نه
 کاروانی جرو شکم که له که لا ناله ره وانه
 عه بی بی به ته زینی ره له قافله زه نه نگه
 نه و کافره شادی ره سو و خسته هه لاکت
 به نه که بزانی هه سو و چی زه چی نه رره نه نگه
 نه و نه نه که و سا غیری جاوی به دلی را
 تو سادی هه زار کویه مه ی و نیر که له نه نگه
 لایق بی به هه ر مرده بی زینده به عه شخم
 ده ریای صه به ت به خوا به جری نه هه نگه

که ه جادوده، که ه نا هوره، که ه تا و و سی مه نه
 زیوره رچی به نه و خونه له سرد هه نه ت ویره نگه
 هه و اجم هه روه کوو زولفت چلون آواوه، آواوه
 دلم و هک خالی رو و خارت چلون سو و ناوه، سو و ناوه
 نه که رتو به ری به رجاوه و گولت تانف هه و ه سی دینی
 سو و شکم ره نه گولت زاره و هره به رجاوه، به رجاوه
 له به ختی من ره قیب یا ره بی چه نین سو و م و به ده خته
 به رره و رو و لخم نه رم تا کا نه بی به ولاره، به ولاره
 به مرضی خاکه ساری ده فضی کسبه ی نا لری هه رچه نین
 به رم و هک تا سما نه رزی که ری راناوه، راناوه
 تو میدی چیم به دنیایی، هه تا که ی مه سی غه غله تا بم
 زه مانی تو به به تا سیه ی پر باره نه حکامه

۶۷

۶۷

فهل كئنا حش و زه من هردا حش و شنان دانه به يا خويا
نه مهل بازو به دهن كه كه برداي ها پاره ، صا پاره !
نه لا نهى باغه بان بو بوني گول هودا زه ده م نه مردو
كه ههم بوي ياره و از نوهر له ده ردا ، ماوه داماره

۶۶

به دوزولفى ته ناف بازت نه لائن دور به چيه عه ياره
به دانه ي خاله كه ي سه ر رو و نه لائن هسند و وي گولزاره
به ماوى ما ست و خور زرت نه لائن يا بازه يا شاهين
ده لائن نه ويني مور گانه سوي ما جيني و تا تاره
به هاتوي قه دي مه و زوونت نه لائن و نه تارسي باغي
له به ر خيري نوطقت نه لائن ليوت كه كه ر باره
من له ماوي هوسني تو قه لسيكي پر جام سه به
كه ر جي كه ر ساني له لاي تو زو و طي بي دادم سه به
سوارى نه ساي لسرو نازي نات كه مئ هه ر جهند مردوم
نا عيلا هم و هك هه ر ساي نه فغان و فه ر دادم سه به
را هه ي عه هقت مور گيل و وه سلت له ر ساي هات و نه هات
بني كه جه ولاي بني كه و جه و قى دامادم سه به
نه مري هه ر بجم بننه هه ر به م نه بنكه هه ر دي ريت نه كه م
توركي مور گانت سه به من جاوم هه ر دادم سه به
هونكه قه ت ناگه م به لوي تو وه ك به ساي جو بدم
هه ر سه هه ر گاهي ته عه ناي نيمه قى با هم سه به
نه ي خواره همت بي و ا پيم نه لي خوفت بي
شيري نه ملاسي بر و و جا و يكي جه لادم سه به
مه دتم زيوه ر به نه نده ي لوي شيرين مرد و وه
بي و حتم مه جنونه وهك تو جه ندم ر هادم سه به

۶۷

۶۸

بي روي تو نه ي ماهي زه مين شاهي زه طانه
ده ردي دله كه م خا ريجي ته قريرو به يانه
موركلين ني به لهه ر دل كه كه مئ عه شكي سايي
بو تيري مور ه ي تو كه نه لوي به نيانه
وهك مه خهري جه لاده دور نه بر و ي هيللاي
خور زرت و دل نما زاري هه مور پيرو جه وانه
سوي سوت نيمه ته بو عاشق نه باري
م م كوخي نه مئ من كه مهور گولزاري جنانه
ما سوي دلي عالمه جلوه مه نوينه

بهم قدری له طیفه ت که نه تئی و رودی چه مانه
 مه لیت که به زبویه که که می صبه بری بخینی
 به خسانی که که نوره ی شاهانه به خانه
 مرده بی یاران که شاهی دیب مع ستان شاهانه
 سائی به زنی طوره ب بو موی به رستان شاهانه
 با به نه غموی دل گوشا بولبول له که لا قومی بلان
 خونچه ی غوشبوی باغ و سه رودی بو رستان شاهانه
 کما ضانی حاوی مهای که و نه ررقه و سی رو
 با که دانان قور به سه رس فه سائی زستان شاهانه
 دینه عه کهر ، قه زخه و هر ، رود قه مهر ، صودعه بندره
 چه تده رف ننگنه به هاری گول کرده ستان شاهانه
 دیده هه ران بولبوله نظاره و نه ماشا کردنی
 شاهی همه که نوره له ناوی تارستان شاهانه
 زبویه که که جا به حله بان که که کوهی که حوالی خوت
 و آبوعی بی نه وار به خت ستان شاهانه
 گولبه ی قه دبولبولی طبع اخیاری کردوه
 دل ریان مهای که وای نوبه هاری کردوه
 کما صوتی صاحب خوت و خال شاهانه مه بدانی ده روون
 بازی دل بو به نغه بالائی نظاری کردوه
 که رده سیدی زور که مه ندر لویج دسه ده ران اوله بی
 هوتی رو بخاری نیقاره بی قه راری کردوه
 دوینی جوومه هری گولنه ن سپری رودی تووم دی گولی
 گولا که بی زانی که هزار جار افتخاری کردوه
 مرده بی پای وه عده که تلوت تیره وی لقات عه ندر لیب
 مه سره نا ها و ته بی یارم ده ی فراری کردوه
 مه کته بی رو سیدی سینهم تیا به کسی غم
 خه ی در لوی گولنه ن له چی ی گول بر ری بخاری کردوه
 به سی دو عا کاری ره قیب به زبویه را خوی که و ته غم
 که و به شیکه بوژی قیامت هوق دو بخاری کردوه
 مه یته ری عه قلم کوفه بی نه فی زخه کردوه
 وه رنه جووته ی نا های بو چه که ی فه له سئی گیر کردوه
 حومری من وا زور نی به نیته زه مانی عه تیه
 ده ردی عه شقی نه وجه وانی و امنی بی کردوه

۶۸

۶۸

۶۸

ره نای سوورم بوو به زه ردو قه لای ساغ بو به داغ
 ساحر کله ظاهره به کفانی ته غیر کرده
 قه تاله خوم دامن گومان ناهم قه باحه ت زه رره ی
 مقتضای طبعیه ناحق که خوی زور کرده
 که من له که لا زور ره فاقه ح ناکری نه و ناعیلا
 خوی به و نلداشی ده سیه و مه کرو ته زور کرده
 دل که غیری شکه نی زولفی تو نه فکاری نی به
 تووشی به و دا بوو تا رژی زه ل چاری نی به
 زا هد نه ر دیده ته رره نه شکی هومه ره نای نه نی
 لی ی که ریش مه نضی مه کن صحنه تی دلزاری نی به
 شای زه خنی موته ی دوله ری کم دیوه نه که
 هه که شای طابه به مهر ناله و هاواری نی به
 له که شای فیضی قه دم بو شای نه تو ی ده من نه که وی
 له قیامی عوره به شای نه هدی یاری نی به
 نو به پورده ی له به و و فری داوه نیگار
 تا بلان خوی هه هه نه حاجه تی دیواری نی به
 تاله من دوره هه وای کا گولی قوشکن دله کم
 به ری باغ و هه وه شای دیده تی گولزاری نی به
 زبوه ری ده ربه ده ر نه صررت له فراق ت نه فه شای
 غه ری غم خواردن و گریانی هه زین کاری نی به
 ستای باغیک نه کا

۵۸

۵۹

رح گولزار و رح باغیکله ، رح به نکلن و رح نه خسته
 به هار ستانی کسهر و نیگار ستانی ما صینه
 گولی شه ستا به رره ، گولی جو ری ، گولی اولادوی خونکاری
 به کی زه ردو به کی سوور و به کی ناله و به کی خسته
 به نه نواغی عه جابه ب خوی نومایان کرد له به رهاوم
 که صفا صفا ، گول له به رگول ، بهین له به رجهینه
 مه که ره هیرانی یاری دیوه رخانه ی جا لوشه
 وه یا خوعه شای به نکلن به رجهیمی به فتورک و سوشکنه
 له به ره کی نی گولی به و بهن نه لی ی خوی ساجی باخه
 به حاره کینتزاری نه حری شاهی بر له ته مکنه
 نه وه ند سولتان و شاهنشاهی امیر احمده ی تیا به
 به به نزار نه کن لیره وه کو و صه مک ، مکنه

له به رگی گول ته ما سکه به میای جووندی نه نوینی
 به لئی غیلمانی خرد و سه گولتی بهم ره ننگ و نایینه
 که تا جا و بر نه کا لاله عه باسی اُ صبر و سوره
 که تار بقت نه که کی لادلاوی وهک نخلوفه ری سینه
 به سینه تی جاوی به خموری گولتی لادلاوه که می به سینه
 به ره نگی چه که ری زه ردم گولتی شه سینه ری به سینه
 نه لئی شوایی نه ولادی حربه سینه ره نگی به سینه
 که دایه رتا به یا سوره انور نهی ده سینه که تی سینه
 بلان به و به سینه لاله رو خاره نه ویش بائی
 که تا نه لکی بلان نه هم جنگه جمعی ماه و به روینه
 بلان به و به سینه خه لوت ت سینه خانی به سینه
 که بی له هم سینه ساکنی نه که ره و تالی دینه
 ده خیم سالی به سرور بی به بی وهک لئوی خوت سینه
 دلت عا جزنه بی حبی عو سوره ته، نه ک عو سورت و قینه
 ده خیل نهی بادی چه بگری له که رحی تووشی بولبول
 بلان زیور به ته که سینه وه به سوره تی نالینه
 خوراک زخه و به بی تو، به ک و به سینه به راه
 صاوردهم نالینی که ره، غم که او سینه و برامه
 نام بولبول هیچ نه خوینی، باخوینه خوی نه نوینی
 نه فشان نه کا گول بوئی، دننام تووی چه مامه
 نه و له نه حجه نا و جنگا، نه لئی نه هم نه نه چی «کا»
 لیم نیا کو و جنگا و زکا، سوچم تار بکی سامه
 ولانیکای بی سر داری، ناگری تی بری نه ک جار
 بوچی بلیم به هار سینه، دتا که بی مه راه
 که نه هم نه غوم ده مادم، بی گریا نیکی به راه
 بوئیم هجرانی تو به، فرمیکی ناته مامه
 دوریت سروری لاری، نه وه لاک لئوری لاری
 رو و خاری مانی بی جنگ، جرای خاص و عامه
 له هه ر حوار گولتی دنیاهه نه سرور چه رنی مه ولورده
 به مه ولورده تی ظهوری چه زره تی مه جیووی مه جیووده
 به مه جیووی؟ که لئوری جاوی جوطه نه کهای ته و حیه
 به مه جیووی به راه به خزه تی عیلم و ده ظا و خوده
 خودا لهم مانگه دا نه ولورده یا که ی خسته چه سینه

بولبول

۵۵

له چه زمان یسخرای مانگی و او مه تلوب و مه قصوده
 که نه حکامی موندی نووری شه ری خسته ناو عالم
 که هی احکامه مه فوونه ، که هی نه غباره مه طروده
 شه وی باکی و بلادته صبحی تبصالی موستمانه
 دهری ره حموت گراوه ده رگه هی ادا باره ، مه سدوده
 گرتووه له عالم صبحی لاله عوزاری

سین غوت و خالی مع عهجه ب دید خواری
 به در دوله ری صبحی به فیدای نغمه ننگا هی
 به در هور و هری بی به فیدای عتوه تی جاری
 باری غمی دل به هله به تایی به رجه می لاجی
 بنکا به کوه بندی دلی مخضت زه ده باری
 سکا کولی به لازمه بوگه ردلی زیوس
 که سخی که بی لازمه بوچار جای ماری
 موکلن بی به بی سخی عه دوو که سخی و سالت
 وه سل گولی نغمه که ر بی نبه بی نافع تی نظاری
 رتوی دلی که هولا که ندوه ریوی ره شی مکی
 که ره کوشی به ریوت نه ده تی ناهجه به جاری
 سحاصی دل نه که ره بیسوره وانی له له تی نه و
 تاروی و صامت له له هم چه که ره تی باری

به رتووه هی خه فت که ولوه زرتور به چه ما شا
 له و کوه هی غم و صینه ته نه و تایی ته خواری
 له غه ره خالی به مه جلیس ننگاری مه هجه بین بایی
 سوراخی که ردنی حواد نیاله یاری نازه نین بایی
 له زاهد دل به نازارم ، له هری سونی بنزارم
 له نیو دتری موعانا مه نجه جهی بی ده تب و دین بایی
 به ناسور که ولوه زه خچی دلم به و زولفه مو شکینه
 به خه ندی لئوی شه که رباری مه ره هم بو برین بایی
 له رنگای دیده وه مکی دلی خستوه ترتر جوگی
 که صری به هر چه در به رداری خوبانی زه من بایی
 به نه شکلی نال و زه ردو جوری من ره کینه کجا خانه
 عه جاییب صرخوزار که غه زاله ای ده سستی چین بایی
 غه زانی فیرقه تی هات گولستان مایه وه بی گول
 له سینه ی بلبلان بی خان و مان ناله ای مه زین بایی

که و تهمه داوی نیگاری ، مه هجه بنی ، دولبه ری
تختیارم لانی به گه ر دین و نیمایم به ری
سویلی نه در را نیجه ای ، که ی نه وی زولفتنا نه بی
ناهی تا هووی چن باجه که نه نیاته ده ری
له ره ره رگه آن افاقه ی بی زه طانی ده رده که
ته ن بریندارم به تیغی دولبه ری ، قه ره ره ره ری
بیم باین بو هلقه هلقه به ره مه ست که و کوا ته حل
خوبه قانون و نظام زنجیر له گه ر دن تا کری
عاره تی سه روزمه نت تا بی مه یات و که و سه ره
له ره کجای نویسی بکا تا روژی مه ره ره ناصری
سینه کووره ، دل که باب و باوه خینی ناله به
تاوی و ه صلی نه نه بی هم تا گره دانا صری

بو به خورانی نه تو ز لوره ده لی ی من مخلصم
کوا ره فیقی کوا ره فیقی ؟ تا جه و ابیت بو به ری
که مرود هم نیسته موصلایم که نایی دولبه رم باری
نه ما نه وره نکه به در سالی له حالی من نه کایاری
له تا خینی ده وران و موقی روته ی نازی
به ناله و شورش و غه و غاهه موصلایم بو ته قه ره هاری
ته مه نور موم نه ی ماران له نه نی ناله خور بازی
چلون فز بو که قندالت نه بی ته عالی و سادی
که لکم وت به دلا دانیه دنیا بر له کوا خوبه
هه تا تو عاقیبه ت گرتی که مه ندی زولفی (صیادی)
هه دلم وه ک بولبولی گولزاری کس حیدر سه مه رقه مند
له ره تاوازه نه فوینی بو گولی گه ر لی ی بی باری
به صلی کوا هکن زالج بوو ناله و شورشی مه هم
که ره همسای نه کرد نه و کافره جاری به فریاری
مه لینی ز لوره به خورانی نه نالینی نه ساط سیه ن
گر فزاره ، برینداره به تیغی جاوی چه لاری
بارکی دل تا زارده ری ، شوخی به کینی
تا فاتی دلی عالم و کوا خوی زه صینی
من تا بی هجوی صنی مورخانی نه تو م کوا
دام نه که طانی خوی نه بر و له که صینی
تو هسه وه کور دوزدی مه نای خیره دی و کوش

سه ر قاضی چه ردهی بارخانه ی دینی
 وینه ت نه کم و نا کم و ده بلیم و ده نا لم
 تو یا به ری بی به ری یا نا هووی چینی
 مقصودی و مه رغوونی و مه هووی قلوبی
 شریفی و رده تکینی و خه ننه نه کینی
 کهنه خه ندهی تا بدار و لطیفه و به طه رده ت
 خوغم که به بتوینه و نه لئوی که رینی
 شامی غمی که جرو نه له عم دینه نیرا به ت
 که رده رکه وی رووی که نه ق و صبحی چه بینی
 که ررافضی و شیه و که رکه برو به که ورده
 که رچی که به بو شو به منم تا بصی دینی
 سوکله که دوور بووم و چه فادیده و رده تور
 نه ت پر چای که کوا ز لئوه روئه شمارا مه بینی
 به قامت سه رووی بوستانی، به نه لعت ماهی تا بانی
 له به بینی ماهی روویانا و نه سو به دری نوما بانی
 له شامه دره سه و در روه را با تم له لا به س بود
 دوو سحرابی برت کت شامی به دینی موسو طانی
 له هوز نا پیری که نعام عه به ت هیری چه میلم بود
 به دل موسو تانی لوی و نه صلم نه لا نهی بو سفی سانی
 به ده فصی سحری جاوانت (نیری بضایم و نه به نه ما
 له نه سکی خووم را غه رخم به سه سری رووی مامانی
 به سه رعه یان به سه رر زوره هوفات که رکه نه بود نه آوت
 له به بینی عاله قی زو حانان مه توری ره طمانی
 به تیغ روژی به عیدی تو به عیدی غه بر نه شو بر پنم
 چه نایی به نه و به رگم له سایه نه سکی رومانی
 حج حاجت تیری سوگانی له مندا به زنی که نا هوق
 که من بو خوغم اگر قنارم به تانی زولفی به ریشانی
 که لای سه که رس ز لور و نه کو نه تجازی نه لوتنی
 قه مه ر دوو که رت نه کا هرگا که مه یان بی به تماسانی
 سو چه هم غه مه هم حال له جرای غزمه تی جانی
 ماهی دورری نه سکه له به طای له علی له بانی
 مووی نه سکی نه تم ناله کونان شام و سینه رکه
 تا و وره له من قامتی و هک سه رووی ده وانی

۷۷

۷۷

وابه چتهی بهک بودن و چه رخصتی سوور و ژورن
زولفی له روخا ، روخا له دلا ، دلا له صانی
که سن با عیبی قه نام نی به لهم عالمه سبلا
چاوی پره شی تیری سووره ، تیر روی که مانی
دو خار و دوو تیر روی وله بی خوخته میالی
وهک ستمی سوور ماهی نه و وله عالی به مانی
باوه در که کهر می که بللم شه رحی فراقه
زه ننگ زه ردو نه قه سن مانده وه کو شه می به بیانی
تصدیقی غمی ز توهرک بی چاره که نا که می
هارئی زه ره خووت بگره به شه حوالی شه زانی

۷۶
۵۵

چاوت شه سینه هتکه ، تیر سووت وه لو وه زیری
تو قه تالی عا شقانت موختاری و شه مری
به تنفی ناز و خوچی جانم شکافته می بود
چه رگم بووه نیلانه کی کله جو می ده سته تیری
ده سلا ونه زه رنه وه سنان تا بووری عا شقانت
موختاری هوکم و شه من له نظمی وهک مری
توم ده ردی عه شه که رر نظمی به چیکه می برد
مردن نی بی که لای با نار و آبه ده ردی مری

که رگم لده ردی عه شه ز توهره رنه که می کله کله
تینا تهرت بود به واسطه می شه مری
بانه چینه لای ره قیان بار شه نیی خانه بی
لازمه شه و نا سکه له ولانه بی ، له ولانه بی
دییع وه قتی توئی لهلا هازر نه بی و اچه زنه کا
بوته زه رله علی و دورری به کتانه بی ، به کتانه بی
عارفی هوق بی باکی زینه ت و نا رنه

۷۷
۵۵

وای تیری ناو چار و ناودن وان بی ، دنی وان بی
دو سنی و خزمی نه ماوه بو ره فیقی خوی شه لاج
مه زنه کا به و شه رنه گهر بی کتانه بی ، بی کتانه بی
که که سنی بو ترکی دوله ردی نه سجه ت مان شه کا
توم دو عایه بی لی ده که ام یا خوانه بی ، یا (خوانه بی) ناوی کا بر ایه کی سینه بو

۱
سینه بو

شخص رووتنه بوته با عیبی ز توهره رینه تار اشما
که رله خاطر یا که می به روانه بی ، به روانه بی
مه کیمی ده ردی سن شه و چاوه به قه ت دوخته رم ناوی

۵۵

له رگای عه سقی تورا گوم بزم هک ره که هورم ناوی
 ته ما شای زولفی نالوزا و سه ر صفاي گم بدن که کم
 له هه عی گوته نا هیچ هری عوود و عه نه روم ناوی
 سه عاتی کهم نشی تو بتم اقصای نامله
 ستر هور و قصور و لحنی ته رو که و سه روم ناوی
 له وه زعی واعظ نه سر و جیرنگه عالم عالی کور راه
 هه تا مکی و عه لی خانی بووه سقی عه روم ناوی
 نه که ر دو و سقی ز لوبنی له باخی سینه دا ده رضا
 هه تا کور و زری مردن سه رته نه خعی سه نه روم ناوی
 نه هری حوسنی تو م نازاری ته عه ی عالم بیللا
 له باقی خانی به رده رگانه که ت سم وزه روم ناوی
 ته قه ی ده ف که هه لقه ی ده رویش و ه کو نانی بی خوی به
 که نووری مه عرفت گوم کم هراخی نه خقه روم ناوی
 له ری بی تو فانی که الله ک دا عه مانی عاره ت سه رله
 له که لا بی خورمه تی دا عه ره گاهتی قه سه روم ناوی
 روژی جه زن ا ططالی ورد عه کوری جه زنانه ی نه وی
 که ریبه که لای باب و حامی ، رو سه یا نانه ی نه وی
 دوخته ری نه ویره سه بو زیاری جوالی و زنه تی
 وه سه بو نه گریبه ، بو سه ری خه نه و خانه ی نه وی
 که رزه کارو کوچه که رو خوشتر رانی نا و که هک
 که ندی زور نا و که له روم سه قه مانی مه ی خانه ی نه وی
 تا جیرانی موخته به ر بو خزمه تی میرانان
 نو قلی به ما و راه و عه لوی که زوی بانه ی نه وی
 سه عصام الدین و اصابی له ده رویش و سرید
 سه کروگیک و برج و روئی سینه تی نه وی
 بو معاشی خوی و نه م نه لقه ره سینی مالیات
 ده فته ری نه عاری تازه و قه یدی بزانه ی نه وی
 سواری نه سی خوی نه تی لای نقطه کان سواری نه دا
 عبدل ثاغای نیا شام باجه ی بارانه ی نه وی
 بی سینه سه ر نای سه عیسی را اهلیه ی سه مله که ت
 سه آره تی خانی ملک نه نفاس شاهانه ی نه وی
 نای باکی سه ر م رانی ، سه عه ق زانی ملک
 سه رانی سه رانه و ناسارام رانه ی نه وی

۶۶

ز توهر شلم روزه دا هونکه دوعای مه قبول نه بی
 لهر ده وای ره فضه تی تاچی ملو و گانه ی نه وی
 بهر قی یار و یار دارو ناصرداری کنی خوا
 تا فلک بو زینب وزینت نه هم ستارانه ی نه وی
 ده وری که ر سوار بوونه کیتانه و به تی هات دابه زین
 عاقله لهر که سن نه که ر فلکی بی نه ی دابه زین
 جنی مه ووی که مخصوصی سواری خاصه بوو
 که وته رگرگور تان وجهه خه رر بار نه بات مات وجهه زین
 مع خوشه که ر لهر راری سه من رو یا سه من بو بی
 له به رجه و گانی زولفی داجه ری من لهر ووه کو گو بی
 خه یالی چه لهری گول کتانه شینی که رله دل گوم بی
 ندر لهری مه جمه ری سینه جبر ایا بر له بیکو بی
 له ستای (شایسته خان) او تراوه

۶۷

۶۸

دل به سیری تا کتای عالی به
 عالیه می مه فتوونی خه ت و خالی به
 تاخه یالی لی بکه ی شایسته
 قه لبی عالوم به سه ی خور خالی به
 قوربان به یادی تووه گولی نامه زووم که شه
 حکم که ناگه مه قه رده ت به چه که حم ره شه
 که سنی سول تاوی لی دا رانیت بی وازی لی دینی
 سول که کم تر که بیکه مه مله بو شه لهر توان دینی
 لهر ووه کن که سنی له خوشی برر دینه به کس
 من ههم له ناخوشی زه مان دیمه بی که نین
 بیون وه سنی نه ووه هار و سه فاو پره نگی گول بکه ام
 و استک بیوه زه مانه که وا سوور بووه به شان
 گول خوار و زوور بکه کا به شنه ی بایه که ی خرمال
 یا شوکری هوق نه کا به رکوع و به اعدال
 شه کراوه تاوی کانی به کم با شه کر نه بی
 به فراوه تاوه کم ده نه بی به فری شاه فیهال
 بیخینه ی ز توهر له سه ر لهر تراوه ی (مه هوی)

۶۹

۷۰

۷۱

۷۲

۷۳

۷۴

(نه لی مردم که دنیا شتی له و نه و پرو له نسا لی)
 (که لهری زاله بوچی بیره زالی بی ی مه زانما بی)

به من نه وصافی هم مکاره و قه تن ناکری نسا

نه گه رجای بیته نمدارم بودی ده کن (اخلل) و (اعلى)

له شیخ و عالم و بر و صرد و عالم و باجا

(له لاله ل شاه و گه دانم فامشه تاخر نه کا حاشا)

« لوده رویش و گه دا » (گه ره های غره تی به راه و آله خوی و نه های حاشا)

عجه ب مه شغولی جانوی ساقی و گول ره نگی ساعیر

دلی خوت خویش مه که هو رگز به بونی خوله تی فاخیر

خه بالی خالی مکن وسطا هنی قامه تی لاخیر

« ده صافش بوداره » (نه گه ر تاجت له به رکاه رتی بنوه قودت نه دا ناخیر)

« موباره کی ده بی » (به باره بیلت نه وی نه و خوله تیکی خه لعی له روانی)

مع صیار که دنیا که سن ره طانایی له ده سن راوی (به باخاکت به سر و کله سینه)

مال و مه رجعی نیا که ج دل بافی و ج کسناوی (به لاله برو که خوی مه نه و نه)

نه له ر گول جور هنی با سر مه تی ره ننگ جور و ره ننگ حاوی (نه دیره تی)

(له به ره ره را نه ر رزی جل ، ج جیناوی ، ج جیناوی)

(نه بیته لوقه لوقه یا قله یا یا قله وانی)

« به تا که ی خوابی نه ر گول هنی به لعی نه فت له ر ستاه »

به ق و ز لاله بیته نه قدری طاعون له ستاه

نه گه ر راست نه وی نه هم وه غظه بونی گور و وه ستاه

(بر افکری جرا کبری بی بی بیوت تاله ده ستاه)

(شروی به لدا له بیته روری عورت وه خه ناوان)

له م لری نه هم عه جوزه به ده هزاران نه وجهه وانمان

نکا هی (متعه) به وه کله سیه تا سر نه بی گوله همان

که مانی هور نه مانه خانه تی و سراه به بویمان

(بکه بن یا هو و فرغات و ناکری به رده نه خان و مان)

(خه را دانی به چه بیوت چه یفه بی تا خوب و غه و غانی)

خه به سن ز توه ر که مه شغولی های ماهای دلوی

عه قول اجر که بی هور و ده خه رکن به رف و خوی

بنالیت و نه کو تو خری نه که رتو تالی به سر دوی

(له گه ل نالین و گریه حازره فریاد ره کس مه خوی)

(لیبکوا) « لیبکوا » (لیبکوا) (لیبکوا) (لیبکوا)

بیخینه ی ز توه ر که به ره لیه جی (سید احمدی نقیب)

هوه تا که ی تیا ته شی نه خوه ت له به رتا رود له بالایی

نیاطی تو ، بیاطی بر نیان و گه ج و کالایی

تہ گہرہ ملت لہو بہ کارت لہو تہا مال و تولابی
(وہ رہ لادہ لہ دنیا داری لہو ہولا رووت لہو ولابی)
(دل و جان و جوت لہو رنٹاری شاہی لہ ولابی)

کھال روونالہ دہی بیی تہا نامنی بوٹ لہو روا
گہر تو عالمی شہری بہ ناہوق قہت مودہ فقوا
تہ تیکہ موستہ قہم تہم شہرہ تا دہ رگا لہی عہق تہ روا
(لہ رنگہی شہری تہ لہو ر لہو ر کھ سی لادہ تہ بی رسوا)
(تہ گہر شاہوگہ دانست و تہ گہر والی والابی)

نیامی شافعی یا نہ اعظم ہاری بی غہ لسن
تہ رفقہی ہو لہو وہ ردی بی وہ یا جیتی لہو ر مہ قن
لہ قہبی باطنی تہ باعیاں وہ ک خہر مہنی بہ ر قن
(تہ رفقہ کا پاری یا نہ قہ بندی لہو روو ری عہ قن)
(عیلا جی کولی قہ لبست کہ ج لہم لابی مہ لہ ولابی)
مہی عہق لہو ر تہ لہم لہو ر زہ مہن سوور کہ ن بہ خونیاوم
کہ ر جی خوم بہ تہ بیابی تعلق مہ بی و دا ماوم
لہ داعی تہ لہی تہم دنیا بہ عہی نام کہ جیون ماوم
(بہ لہی سور مہ وہ خوی لہو ر و ک و ن دیلی ماوم)
(لہ سی مہ ر دہ کہ نووری باطنی شاہی تہ جہ لک لابی)

عمدوتہ نہ فی تہ مہارہ عہی بہ تہم مارہ لہو بی؟
خہ رابی خوی تہ لہو ر جس کہ نا کا دہ فقہی تہو
لہو ر لوول و نہ لووی نہ فی ری نادا بکا جگری
(بہ نہ فقہی عیلہ بازی خوی بائی بہ جہ ما بگری)
(شہر لادہ کہ گری لہو ر سواری کہ شہی (اللہ) بیی)
عیلا ج و مہ لہو تہ گرا؟ تہ عہی کوی گہر شاہی کاووسی
تہ سات بی نا عہی جہ تہ ت بہ زینہ ت گہ ر جی تاووسی
بیجان بیڈانہ بی غافل تہ تو شہ مہ ماوم و مہ جیوسی
(لہ لہ یوان و عرووسی، لہو ر جہانی و مہ بیوسی)
(کہ جوتکہ عاقبتہ ت مہ رگہ مہ تہ دانی، ج تہ علابی)
لہ سی تہ ہر و لہ دنیا لہ خہو فی نا خیرہ ت گریا
لہ نا خہو خوی خہ بیڈانہ تہ گری مہ رتہ ی عولیا
بہ عوی دنیا وک ز لہو ر جہر ت بر لوو لہ ما خولیا
(لہ نووری تواری عرفان بی نیبہ جی بی دنیا)
(کہ سی عہی تہ بی تہ عہدہ کہ لہم خولقہ تہ وہ لابی)

سینه که در هر لبه ساق (تایید گشتی)
 تو که با جای و نه مری ده فوسه سالانم نه که ی
 خورده که ره که ی دو و جاری با فام نه که ی
 فکری خورم (نه قریر) نه که گه نه فی تو فام نه که ی
 (سه دکه باشای چه نه که ی که نه و ع سوزانم نه که ی)
 (سه قه ی حق که نه که ی سا چون سوزانم نه که ی)
 من له به ر نازک دلی خار خار به روی گولک سب نه که ی
 رووله چه ولان گاه که ی نور و وی دارا طب نه که ی
 وک عفی شیری خوا ده عوای سرد مه رهن نه که ی
 (من به ته ختی خورده و وحای جههان من که نه که ی)
 (نه به مه عوری سینه ی زوم و خه رانم نه که ی)
 من کوری بار ای شیراز نیم بس بوخه رخی زوم
 من اصل ابن الاصل نه خوی کیران و زوم
 که اس تی به یا ساطعین بم به ته که عه دی توام
 (سه به به و نه نه نه نوقالی لثوی ماری خورم نه خورم)
 (توبه سگوری دو و وحای مهری قه نام نه که ی)
 من نه له ب ناکم به نه رده عی و نه نازی چه ییب
 بوچی غم نام که ی تا حق به دیداری به قیب
 عالم نه نازی که ته بسم عالی به و سگرم نه ییب
 (سه به نه نایم به نانی که نه می تارده فریب)
 (توبه تو میدک گولده ی چه و ت و زور نام نه که ی)
 من به نه رده زولفی مه هر دو بان به ری و داله لکم من تی به
 بر له له شکر تی جههان من خه و فی روی نه عدام تی به
 نه من ده ری عالم سگری زه نه به به رگام تی به
 (من له خاصه سایی قیل و عام به روم تی به)
 (توله رر ده ساقی یارده نه سید اما تم نه که ی)
 من خه یالی اخذ و ضبطی ملک تیرانیم که به
 انتحالی دودمانی تالی عوجمانیم که به
 اعتقادی ساقی بوخاراد پیری که یارنیم که به
 (فی المثل من ماتم ده عوای موسطانیم که به)
 (توبه واله ی مه نه که ی سخیل و سه و رانم نه که ی)
 فکری زبوره بر فشان لیده و نه تالامه کان
 مه عروه کا فامه ی ده سنی نه و نه قتی عالی بی لومان

۷۶

یخه به ناو سرد هزار تیغ چه در ده باره ده بان
 (نظم و نثری طاهره سرور بوته سرورای زمان)
 (تازه دنیای فدی قصیده و نظم و نثر بیایم نه کبی)
 بینجینه لیسر کوزاوه می (شیخ ره زای ناله بانی)
 مانند دویم له سر فر دیومه که آتی ره ج و هدلائی
 بوچمه ته ماچای سه عاوات و سه ماکی
 ماچا له گول و گولش ن و جملله ن هوش و پاک
 (مربوطه مه یام به سامانی و خاکش)
 (خوزگم به سه گی قاسه کوی نه جودی خانی)
 نه وده سه گول و گولش ن و گولش ن جارات
 نه و دوزیری گران قیسه تی ده ربای که امان
 نه و سه عیب ز و صد و ده رخ و ته قوا و طاعات
 (نه و دوزیری جاراته که جوماتی سه عاوات)
 (سرورایه له سه ر جوجا نه به رسمه قودی بانی)
 نه و هوجوه ز و آری که دره وار له هه رلا
 نه ای ده ره که می سه جوهی کلمتی موصه لا
 بیرون و ده رودی به فیوضاتی حوجه لا
 (نه و سه رقه دی و الا به که بوکل عه رشی موعه لا)
 (محضوفه به زواری ملک دهنی بانی)
 کاداره می ملک غم و سه برای جنودم
 نه تیری فیراتی نه وه من غه رقه به خروم
 نه نظم مه که ن نه رخه سه و دل خوار و زه لووم
 (بوته ده ست و سه سانا زگه که ای داغه ده رووم)
 (قوربانی عه سای ده سای بم و جول و بیوانی)
 نوری به صهری فاطمه و مه بیره کی که درار
 سه رجاوه می علم و کونه ز و مه عده می نه لوار
 خوی به خری و فانه جلی هه سووگه و کهری سه کوار
 (ده ره هق به مه فیرانی نه دهن لایزیه زینهار)
 (قوربانی مه فیرانی بم و بابی و رانی)
 لایا به نه بنزاده و هفای تاوه کوه رتی
 سه شکی تی به کما خری بی خوف و خه ته رتی
 هم حاله مه بو تیری به لایا به سوید رتی
 (دنیا له دوی چه ز ره تی شیخ ز کوزه به رتی)

(وهك تا جي كهی و جاهی جهم و تهنای زوطای)

دو سه و ه کوه ز زبوره) بوجه ته شاهری لله

میلت فی به لم تهر نه که تو حازری بدلا

نما که ده که می مه ده می تالی (نبی الله)

(بوم حال به رتانه ده باز نه سه دو بالاه)

(تو بصت طوره ب نه نگزد، ره ز ا جاعری چاک)

بینیه لر سه ره له بی آئیخ عبدالرحمن کاکه و نیب)

فیرتی دیدی مه کمی روت لهر وه کوزه مین به پسته

وه لهابه سه که به دبی ده سه، به د عیابانی لهر سه

عیلا جیم که بر نیارم نشارت دل، نه گره به سه

(فست تی رو حی شیم نه زه که سوی دلی نه سه)

(به کوهت چاک نه بی قوربان ی تو بی هم دلی نه سه)

له عالم غافلیم گه اولی جوی لوم و مورگان

بر نیاره سه را با دل نه بی لوی به لسانی

فی به بالم له قه وی مورده می و نه غوی ره قیابانی

(نه من مه سی سه رای لوی لوم و جوی فه تانی)

که هی وام ی نه بی بی نه سه و اب خورش و سه ره سه

نه تو گره سه سیفات بی له گه ل هم عا سه که کم

له مور نه تو سه وه بک بک، له کوره ی سه ما غم غم

وه لو مور سانی زه خم، احتیاجیم به سه ره سه

(نه تو جای دوله ران و سن فه قیرو بی نه و ادهم دهم)

(که ره رحمی به حالی هم که رایه سو که که ام ده سه)

له مور و عالم نه زانی نه صلی میه سادانی تو ری به

به مورگان و لوی سی و نیم نه بی نا خو نه سه کی به

به ده لک قاتانی من دال و لام و بی له گه ل ری به

(له رو ری مه سردا گه ر لم بر سن قانت کی به)

(نه لیم که سن قاتانی دل نه بروه نیلا یاری ها و سه سه)

هی به زبوره به دایم صوبه لای زولفا و ریح و جوی

له نه رباب و ره فیقات که در و که وی به جی ماوی

نه وه رنگانی به داوه، نه تو جس به در داوه به جوی

(به دایم خلصی زبوره به نه ی کاکه لیم تا طوی)

(له کاک نه حمد ته فه نضای بو که نه صروه جاهی سه)

۹۷
سینجینه ی زئوره ره سه ره هله بی مه لاره خیری لاره (مائل) که له وه

تفه نای شیخ قادری سه کارا وتویانه که توری بکیان تی کو ستوه

تفه نای ده سی شیخ قادری مار تله نه زین

لازمه هه جوی بکهم، قابیل وه سنا جوتن

بی به نه گول عومه رو بی غه نه نا و ناوی ده لاین (۱) شماره زور: خورمال

(بی تفه تله به سه رت قابیله بو تاری کولان)

(تا نای توری و کتاو و به رو فیه که نه تاقین)

هیری فیه که لفه که ی خوی که پره ق بود به هه ناو

سه می به فیه کی ده رنای به سه عیبه کی ته وار

فیه کی گولله شل و نه غله بی باروونی بر او

(سه می فیه که لفه که ی که نه له دوو به دلاره در او)

(فیه کی عولب و قه باغی ره خس و دوو سن نه تری)

تفه کاری بی نه تله بر رو بی به ره وه

که ره نه مان گوری به وه سه سه له توری وه ره وه

نه کیون و شورمه به تومیدی به عیبه ده ره وه

(وه ره قادری قه که نه توری بی به ره وه)

(نه قیزی جیونی که لی خاچه وه ک خه لکی نه لاین)

توری کردوه به شاگرده وه قابل به سه کن

سه جی به جزای که سه به هه جوی بکهم مورچه جوقن

سه رو شل و ده رزی کول و خانه جواو جوقله سه کن

(قرل و یا سه ماشه که ی و لوله که ی هه جی به له سن)

(سه ق سه قه ی خاچه سه قیقه ت سه سه ته توری تری)

توری ته کتایه که هیچ جینی بی به، توری بی به!

که تفه نگ ده سن نه که وی مورچه رزی به لسی بی به

گولله که ی وه ک به له تله نه سه رزی قه طبی بی به

(لوله که ی کلان تهور داس سنی نه قی بی به)

(بو چه قو که نه ده سن نه دا، بو ده سه که ی کووره ده عین)

سه جی به که له سه وقای مه صافا سرن

سه به ی تی بکه وی که ره کو مانگای سرن

سه فریون به کونی خانی که هه نا سرن

(۱) ناوی سه کک بود

(۲) که مهل و گلیه ل نه بی که دوو به جیونی تی ی سرن (۳) ناوی دوو به کی بود

(۴) سه وی کردوه به دل گوری سه گی که و شاری به رری (۵) به رسی

کاتبی و توبه‌ی دوستی گریاده

به چه بی یوسفی سانی دلی عالم موکه ده رلبو

دلی زندان به تالع بو، به دیداری منه و هر بو

له ته سانی سینه و جامی را و در به به که کنتم

له تا کو مرده تنگم رفته گوی نهو مانگه و ا به رلبو

۸۸ * هم که لبه ستهی خواره و سانی ۱۹۲۹ زاینی شیخ نوری شیخ صالح له و لیزه و نار دو و بی

بو زبوره نهوشن له دوایی را و لای داوه ته و

تهی باری به با به سانی نه بالائی نه دیان

تهی میروه تهی فتنای زامی دلی جو و تا و

تهی باری نه رامان

و نه خانی که نه دمی له و له لقی و لپی دره خکان

به در ده نای نهی و لای خودت به فدای

تهی طبری تالان

که رکو نه نه بیوی نهی نه ساری قورده تی لاهوت

چون بی نه که تی خوخته ده می نه سانی به هاران

تهی نهی نهی لوسان

چون ناله‌ی م هزونی که وی رامه تی کیوان

ته سیری نه کرده جگه ری له تی و بر او

تهی مونسینی مورغان

تهی باری به با هه ته و هه ته و کوئینان

رووی بکه ره مه سکه تی جارانی حوله کبان

مه دفوزنه له به یوان

نه و شاه که مه شهوره به کاشا نهی بابان

به بیوی نه ده ب، کانی گوهر، مه عده تی عرفان

هم لانهی خندان

سهری بکه بنوارره به شاره به که تارا

ده وری بده نه خانی له ده می جو می به هارا

تهی باری دل تارا

هم نامه به جهان بکه به ده ستمی باورین

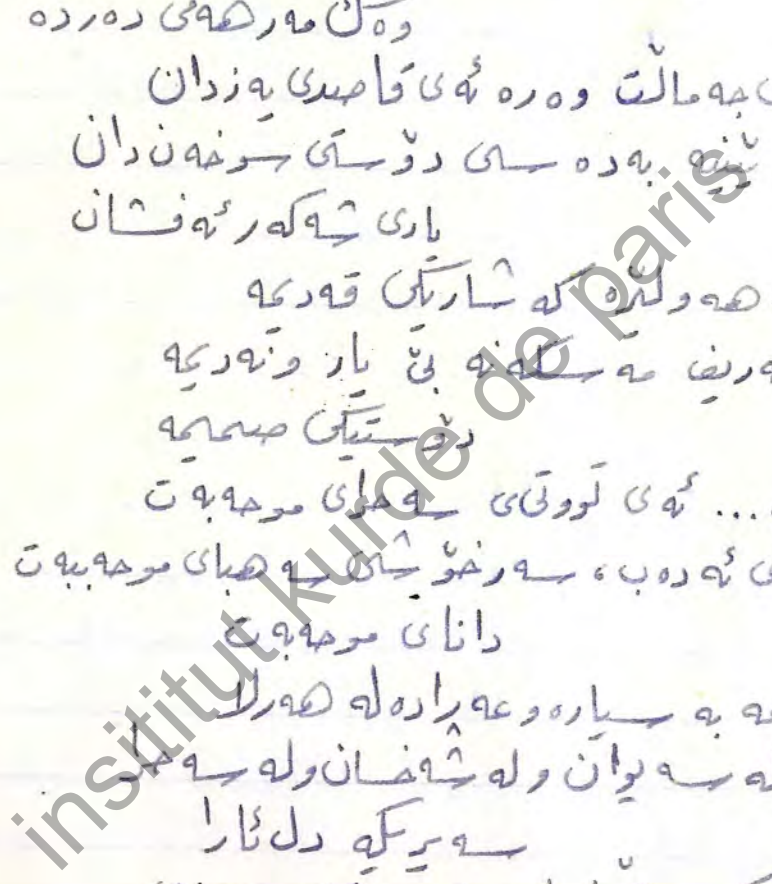
را زاوه ته و نه شوکه به صبر و مه کوه نه ختور

عه بین و نه کو نه ف

به و نه ره له ته قدیمی نه و و اسطه بی رس

بی خه نه سوری شاهی نه ده ب هزرنه تی زبوره

هه رتوی که به ه و مونی مهردانی غه ری بی
 تو واسطه ی شوخی نه غیار و مه بی بی
 بوخه سه طه بی بی
 بهرت نه کن نه های وه طهن و دور له وطن هوم
 معنی لطیفی له نه زهر دیده ی عالم
 بی مصری دهر هوم
 (جزر) ی هه به (مدی) هه به ده ریا به به بی توی
 سه دباغ و خیابان له وه وه زینه تی عه رده
 وه ک مهر هه می دهر دهر
 تو عه شعی به مالت وه ره نه ی قاصدی به زدان
 نامم بگه نه به ده سی دوشی بوخه ن دان
 باری نه که ره نه فشان
 نه و ساکنی هه و لکه که شاری قه رده
 توتیای شریف هه لکه نه بی بار و نه رده
 بوختیای صمیمه
 عززی که هه ... نه ی توتیای هه لوی موچه به ت
 هه ره سی نه ده ب، سه رنوخیای به ههای موچه به ت
 دانای موچه به ج
 چوار نه به به سیاره و عه پاره له هه رده
 به پاره له به یوان وله شافان وله هه
 به سیر که دل نارا
 نه م سال وه کو سالان نه بو نه م شاره به هاری
 بوته گوتی ناوهمیه نی نما صوی نه تاری
 وه ک نه قش و سنگاری
 نازک به ده نان دهن و ده هن عیوه فروشن
 وه ک موری نه رزون سوتدوسن و اریس بق نه توشن
 مه رصوشن وه لوشن
 نه و قوره شکاره که ده که ی یاری، نه ماده
 به یان گه صی یاره بووه ته ده شتی هه ماده
 تغیری ته واوه
 جی گورر که به سئاله سیره بووه ته وه بی
 نه و ده شته لطیفه بووه ته لانی غه زاران
 جی ی له یله له که ل قه بیس

نوری مه به عاجز و ده کوو نژانه به هه ولتر
جی ی عیلم و عه مه ل ، فضل و صونه ر لانه به بو سید

ههم مه بنه به بو خیار

خزری بکه تو بکه که لای سوئی به ریفه

زور نه های سیمانی له وی بو تو به ریفه

شاریکی زه ریفه

ها و شه لهری به کانت که له وین مه ردی گو زبیده ن

مه علومه که صود ساجیدی نه فضای مه میده ن

شاه بی قصیده ن

بی خونیه ره ده گوفته ی وه کی شه که ری نالی

لابه له مفاقا که بی ترشی و نالی

سینه مآلی

عاجزه به نوربان که نه مه ده وره ، نه ، چه وره که
سای که ره می به کی به به که نو به به نو به نالی

ببخور

به و ده رزی موژه به خنوله به عانی حال که کاسینه

به پرور خنونه ی دلی عالم که دا نه و خنونه مالکینه

وه ها به رهم اچاطه ی ده وری به کله ی داوه پرور شه و

نه لای ته سخری طراک پرور نه که نه ام طراکی سینه

که بی بی کسینا به باغی دله وه یارم به ده سالی باز

گولی به بری جی به کی ده فیه ، نه و بی ره جمه که کاسینه

له ته هر یکی به کسینه هاته گوتم ده نای به سوز نه ی وت

خواجیم که ی فیضی نه و ساجید و ساجی بوورینه

به نه بروی وه شه ره نای کوشتی خونتیم مه فیه و سنان

که واکهم بو بروت و موده عا سخری خونی سینه

له شه و قی انفاکی نهالی ماوی نه و که و اتاقه

له به ر نلو نه رری نه نجوم زه من وه کی تا سمان سینه

که نه ام دنیا به به کهر باغه ، نه ام به امایه ره نکلینه

خواجیم که ی به پروری ، تا سیمان مه نظهری نه وی

که شاهید به صیدی غه مزه ی نه و جاوه کاسینه

به وه سانی نه و نظاره بی ره قیبا زه حهوت که ی بخور

له دنیا دا که سانی بی نه زده هانه ی دیوه که سینه

به صوی نه ده وه که عبداللهی کورری مه لایعزیزی موفقی برزازی بنجورد جانی ۱۹۲۰ له روبرا
دیلمه راله به غدار غنظ بنجورد فرمودی

له ورپوره وه روشتوه کوراوه دلی من
له ره خه ندایی ره روخون ماوه دلی من
تا خو به ره شا خیکه وه گر جاوه دلی من
یا خو به ره داخیکه وه سووتاوه دلی من
مه بنوونی دووگتوی ره له یلاوه که تا خو
یاوا میقی جا دوی چه عه زرا به که تا خو
رئوانه ی تا هووی ره سه جراه که تا خو
کام چه لهر بهری دیوه که تر جاوه دلی من
نه وه هم دیکه غبار ونه دمی نه یار به
نه وه عه می نه چارو قه دمی نه یار به
نه وگه دهری نه کورای به بی نه یار به
که وکوته ره به چیریکه وه غنظ وه دلی من
نه تلیته وه گاهتی به خه مانی خه ت و خالی
نه خولسته وه گاهتی به جیرای نه وحی به مانی
نازانی نه که ره پوته به ده خه ده وه مانی
وه ک لووش و به لای خیکه به ده مانه دلی من
له و مولا و بیل بانه نه بی یاوه ری کتی بی
یا به و که رو کتوانه وه سه درا به ری کتی بی
یا له ت له ت و نه فکاری موته ی خه خه ری کتی بی
چون ماوه که کوراوه اله به دلاره دلی من

ره که ره بلیم بو دله که ی کاری به ده درم
چا هیکه منی مووی بی وجه هوه نه درم
خوردی بی به ناله ی که ره م و دلی به درم
له لیه ت به به لاییکه وه نالاره دلی من
نه وینه له نه خن خالی به نه دبی برق و کینه
نه و خا دمی به ره به وی و میله ت و دینه
به علوم هوره بو خه مانی به لاییکه موه دینه
وام زانی که فروتاوه ، نه فوه و تاوه دلی من
قوربانی که سنی بهم که به قوربانی نه بی بی
وه ک به نه سگی ده رگه لکی چاهی عه ره بی بی
چا هیکه عه ره بی به غنی قوره لیکه نه به بی بی

بوی بنجوردی سول
بوی ده کوره به غنظینه
له دلیوسته به سوومه له بیگانه و
له دلیوستی به سوومه له بیگانه و
له دلیوستی به سوومه له بیگانه و
بوی خوی بلیم یار نه
یا بوی خوی بلیم یار نه
بوی خوی بلیم یار نه
بوی خوی بلیم یار نه

نه ۳ بزمه هونزاده به له
 گوشتان که لاویز (زنده - ۵۰)
 ساق شسته اسپیدی
 پیاز کوبه خرد

چه رگی به دوونه بروی نهوه جزاوه دلی من
 زاتکی وه های گرتوه روغم به خیدای نهوه
 ساکان نهوه و دو روز دینه قهدهم بوسه گه دای نهوه
 بخود مه به شتر به نوسید و به ته های نهوه
 نایسته وه لات گه رسه ری داناوه دلی من
 نهوه دلی کور

دونه را بوردوی فریقت ، دل نه نالی ده کت پروباب
 بوردوی نه بروی میلی تاقه ، به نری چه رگم بود که بان
 بود به بریان توی ده روونم ، چاوردی نه حسن ، دل زه بودم
 مه هبیم بو تو جنوونم ، لثم چه راهه خورده و خواب
 خواب و خوراک گریه ، « رحمة للعالمین »
 ده صمی که به صفا چه نوبه ، بالوتانی نه هم نه زاب
 بالوتانی تا کسوره روونم ، ناله و نال و ناله سه روونم
 بی نه بول و ابو تو سردم ، چه ری جامی نه راب
 نه که زه هم که جرده هک مای ، له و مه هی سرد و نه کا مهی
 نه به حاجه ت سا حیتی مهی ، باله به سن لاجی حجاب
 باله به سن لاجی حجاب ، گول رو نهی روح نما فضا به
 سن ده لثم و اخویم حباب ، که ام ترن عر کلاب
 که ام ترن سر نه زه گمانت ، له و سه گانه ی با به زانت
 جانی سه قورانی جانت ، نه ی مه لسی روح نما فضا به
 نما فضا بی نه و قی عالم ، سه روه ری نه زنه سالی کلام
 بی نه نبایان کور بوی حاتم ، نه ی سه لسی عالی چه ناب
 نه ی سه لسی رولاک لولاک ، کوله نوز و نادم نهوز خاک
 جوتله ی شیخ ووه لی ناک ، بوون له سایه ت فه زیان
 بوون له سایه ت نه ره قوربان ، مه چه ری نه سرای سوکان
 قه لپی جاصیم قهانه گریان ، له ام سره ری حال خه راب
 مال خه راب و نسیم به رویشیم ، عایشی تی کوشی و گویشیم
 خوتنی چه رگی خوسم ده لویشیم ، توشنه ناسا بوسه راب
 « نه چه ری کوره » که ناره ، چاوه ریکی لوتضای یاره
 نه ی قه ده ری شیخ ناره ، نایه ته چه روحیاب
 صونزاده ی خوسته

عه زیم ، شوح و شیکم ، نه و نه کالم
 بو زاده به کهرم سیدیه چه طالم

قیامت تمامه تم گیسو که مندم
 نه صد دل لبت لبتی تیری سوژهی تووم
 له جاوم وک خواره ، که لره را خویند
 نه شمارم و عیسی و هور و جاوم
 پیری ، نه شوخی جیبی ، نه هوری عمده بی
 نه من را کم له که ل ده روت ده سازم
 ده هاد ل سوختی عیسی نه تو بودم
 نه که تو گوشتی صد باره زووته
 نه بی خوفتم دیوانی قیامت

که رگوفتاره کم ، سیدین غزالم
 له به زره حجت و کو کوتر ده نامم
 له به رتا یا فیالی لاله زارم
 له تاوی تاگری عه سفت زوخالم
 به تو نه به بی دل پیروزه خالم
 نه تو که رگزن نه رحمت به خالم
 له سو سانی به وه سوابه زوخالم
 عه لاجم که به چاری بر که خالم
 عه پیری تووم ، به تو شو خویند چه لالم

هم تا کو چه سته روح و جان خوی کا

به کجا باشی به ری ، خیر به عالم

مصطفی به گی کوردی

هولا

کویر بودم و کوبه عقوب به خورای دین که تو ب ن
 دل که عیسی خوت بود به تاگری عیسی صخرت جووا
 دل له ده سفت توری دوو جاوب ده بودهای نه که ر
 به رگی رووتی به که زار چه رفوی شاهه نادهم
 من و تم گوشت نه و بی ده که بی به پیری ده بی
 که ره قیب دی صد و بار بیکه وه نیستوسه له پفا
 دلی کوردی که گرفتاری جبهی قمر زبه

سایند و کوبیوسف به جان دیده که بون
 بو نه به ده سنی خوت ده عیسی هم تاگره ناو نه زلی خوت
 نه بووا به به ر تیری سوژه و سینی بروت
 چونکه به جبرویه به ناز بیم ده بی کا لهر چه رووت
 کو نه گریان ، نه به کله به له دپوم که دروت
 وکل نه گنی به تا پوروتی ده و لپوی کوروش

ب تو چ ده کامه نصی به خوینی دل نه که به رگی بپوت

به داوی زولف و رانه خالی به ر پروت
 بیجا هی جاوی به سنی نیمه خرابت
 به با که رلا با زولفت له کولت
 نه لذت له شکری عقل و شه لیم
 له چاهه تری لیوتا وانه سیرن
 به که یا روته یا رووی تو به ده رکوت
 ده به یا نوقله یا خو غوخه ی کام

دو معنی
 نه خه خه زولف

گرفتاره دلی به عیسی بروت
 له زاری وکل منی ختوته تا بووت
 ده لقم یا ماهه یا خور شیبه نه تا بووت
 به تا بووی سوژه و شمشیری نه بروت
 له زارانی ده کو لهار رووت و عیار رووت
 به وه یا زولفه یا خوسوی دل بووت
 نه وه دوندانه یا دورر ، یا نه یا قووت

قیامت ده ست و که طانت بیت ! کوردی

ده بیلی جیه و دورهم تا ق و که ام جوت

کی ده بی دولبه ربه خیله نه سرر و وه لالا دولبه کم
 نه که عیسی به ده سال جه فاکت له هیجه ده رده
 سیدتیما عیسی کو ختم لی کردوتی نازانی تو
 بیتم و تا خرنو دلی صم کوی ده بهی تو ملک بودوتی

به ردی تریای خوتی چه تا لهر ده های بو
 وای به حالی سته که سنی جیدیا به ناما قولدم
 من چه به ن ناکم له خوتی که رگنله عه به کم
 که بی به توچی حاله خوا کتیه به کم کوی بی به کم

کوردی

۱۴۱

من له کوی دا خووم نهمان کوم در نه خوئری غم
کون کوی کردوه ده کو بزرگ جهمی به کوم

شاه شقایق و قایمی و ت نه ی کوردی نه من
لا یقی نه خقی نه کشتا لهی و تاج و نه فوم

تو نه له ب ناکه ی به فیضی وه عسانی به ررکم
تا که لیم دوره نه تی به میان و ر روی گولره نگن تو
واله بو نه تی عه حقا کاله روی زه ردم کسیر
به نگی زه ر دین چاکه بو کوری ره قیب و دور طال
کیمیا و سلنت به لهای نایته ده حکم تی نه مه
مه له نانه ی دور منی بی پیر قونار نام نه کله
قه ت مه لکه باریم له که ل فرقه ت و نه سازش
من له که ل عه زره فایت که ر لانی تولفت لی بدام
نیم ده لکن کوردی خیرن که اس مادی دوری کوردی کا
من له نه و حاکم مازام سللا نه که ر ماوه ررکم
نهم کوز او نه ی کوردیم بو یاد کار کوردی به وه ، نه سر زونه چیره وه بو قونار نامه

به طانی روژی شه مه ۱۴ / ۱۰ / ۱۳۰۲
« چاوه کانی » « چاوه کانی »

به بی وه سکان
تا لور نه گانه دووا قونانغ
چولک ماز او نه رکی شان
« بی دیکه به کاله سه ر جانان »
نه و سا کاروان ،
نا چاره بی !
به نا به رته به رتا سمان
کام نه خسته که شه و جوان
بیکا به نیانه ی رنگای
تا وون نه بن له رنگا و بان

منیش گمانه ،
وه کن کاروان هی نه و کاروانه
« چاوه که شه کانت و نیگای . »
تا سمانی روی روونانی تووم

کاتیک که مانگ له ناسمان
رویره بی ، لی تی نه کوردی
تاریکه شه ، ...
چه شی باو کیکی ماکره بان !
بانی دل جوژی و دل نه رمی
نه گری به سه ر ،
گشت سو قی کاله خالی نهمان !
ولات نه بیته شه وه زه ننگ
تاریک دایه ت
« وه کن تاریکان »

به لام کاروان ،
سه رای تاریکی و باو باران
نا چاره که ره رانه وه سنی !
« له ترسی چه رده ویری گران »
نه بی برروا به بی دوچیان

بۆرژێکی پررە سەرسای ژمان
کردوو بە ٤٠

پراهری خۆم
تا و نەبم، پێ و نەبم
زە ئەرم ئی نەبم دۆرەن!
جەردە و تە ریدە وری گران
ئاسۆی گەوام نە گران بە تەم
شادمانیم نە کەن بە خەم
«ژمان ئی نە کەن بە ژان!»

هەر چەندە نازدار ئەمێ زانم
تەم و مێری نە و جوانی
بە رەتە ستەری جادوی گەمەمان
لە ئاسای مێن دا تە نیوی
بۆرژێکێ کە پێشنگای نینگای
گەمە خێ و زبوی
چاوانی مەست و کە ژالت

«ژینی مەردانە»
هەزە ئە کەم لە نا و ز نندانی تەنگا
بەت لە گەردنما، تێم لە ستۆنگا
بە دەم ئێشە وە ستانمە وائی
نەس دۆرە ئە کەم سۆس تێم پرروانی

هەز ئە کەم لە نا و گەلی گە ژارا
زۆر بە سەرەرم، لە گەل ئازارا
شان و قۆل بکوتم، ئمارە ق برێرم
نە مامی ژینیان لە تە کە بنێرم
بە سەمێ ژمانم سیکەل بە پەستە
ژینی تە وان کەم، سەمێ جە سەمێ
گە ئی دوو جەری جزاو گە ژاری
نە خۆشی دەردی درمی زۆرداری
بە گەزێ باز و و سیکە گە سوومان
بەلۆژین و بکەن تێمار و دەرمان

کۆزە، کۆز بۆرژێم تە پرروانی!

بەلام گەیا نەس بە لێوای
تە وە ئی رۆژێ ئی بزانی
کە وا... «مە ئی تۆ بە رێسێ»
هۆتە کۆولە کە ئی دڵمە وە
ئی گەرتۆم مان ٥

چیکەم بە ئامان زە مان؟
نا ئی تە دەر،!
بۆرژێکێ کە
جیادوی سەر تاسە و سەر ئاوان
بۆرژینی پرووی جوانت
هەر تە گێرم
تامنیس پرووی مە رێدانت
پرووی بەزە ئی و لێ و ژدانت
بۆلای پرووی خۆم وە رێ گێرم

insitut kurde de Paris

مه زنه کم زستان له دتر کر لیا
 به ناواره بی له ده شتا وکتوا
 به پروتا و قوونی له که رده و دولا
 له به سته لوک و شفته به هولا
 برسی، دوور له بار، گیر وده ی نا زار
 بر اکم شاهه و شاه، که لیم شاه و شار

به به کار انیس دوور هم له شای
 بخز یه زوور و کوچی ته نیالی
 بی به ش له ناکه نک له به زمی نه و روز
 نه خویش، که به، ناله ای جگر دوز
 وهک که رده لول و وهک بنومه له رزه
 ته لای ایام خا ته له رزه!

به کاونیا نش، له ناو نرینانا
 کات به به به هم له ته ک لروانا
 خو راکم نانی که زرن یا کال بی
 جگره ی جی کریش له بری شفا ل بی

نهک له ناو کویشکی به زرو ته لارا
 روزان، به خویشی له که ل زوردارا
 را بپورم و جو رده ی بو به هم
 له مه نای که لانه وی که هم به هم

۲۰۵ ۱۱/۴۹

«توره بوونی که ل»
 زه لزه له ی برق و قینی که زان
 کویشکی رخی چینی زورداران
 دینته حووله وله رزن و که زان
 خا تووری نه کار و تریک له پروژان

نه و کویشکه به رزه ی چینی خویش مری
 گر توبه باوه ش، له ناو باه ری
 له به رضای ماندو و بوونی که ل

نه زه لکنه وه نه کهاوژن به ل
 تیا پراپه تپوژن ، نه خون و نه ژن
 به کاله دگه با و به ماوینکه تین
 تکه ی کتاره تی جینی کارگه ران ،
 دلوی کتیزی بازوی ره خپه ران
 نه کن به پاره و دینار و تهن ...
 نه ی تینه قاسه دکه له کی نه کن !

نه وکوچکی که وانه خس ونگاری
 بویه به خه ره وده رگا و دیواری
 دلویه کتینی که شی تیراوی
 دل و روه و ت و تکی تراوی
 هه نگاهه رانی ره جبهی که ژاره
 «نه زوربه ی که لی برکی و زاماره»

نه وکوچکی که به رزه ی که باه طانی
 که لله و جوجوبه و لاشه و تینی طانی
 زوربه ی مبلله تی هه و ساره و لارته
 «که قالیبوی بوته ی که ول و خه باه»
 نه که رنه روخی هه ره جی نه کتینی
 زورداران نه من ، باویان ناخطی

نه وکله مبلله تی به کتاره زوی نهوی
 له سه رکه لاره ی نه وده وده ی که روی
 کوچکی رتینک دانه هه زرتی
 هه تا هه تا به ناوی جینی !
 دور له تارکی جزا و کتازاردان
 رووناس به تکی پروزی که ولدان
 بون خوژن به بوئی گولی به کانی
 فینک به نه ی بای کاهه رانی

۲۰/۵/۷۰

فا

« کاروان »

نهگه رچی ری مان به فته، باریکه
دنیاه نامه، شه وه، تاریکه
کرر توه به فرو باران و ته رزه
زه صتی به شاز ختونه له رزه
دزوری گرو دور من ونه بار
له سو ترو سر توسته و به ختیار
به رجه م برجه ک و به نجه خوتیاوس
له ری دا خویان بو مه لاس راوس

نهگه ش برچی و رووت، له زار و زامار
دل فراوان و چه شه به نازار
به چه ک بریند، بی و نل که له لا
له گه ل کاروانی له پاتی ه گه لا
له ری ی ناما نجا روو به روی مه نزل
که و توبنه رنگا زور به کول و دل
بی به رواله مه گن له نین و نازار
بی باک له شیلله ی تفه نای زور بار

له رجه نده له سویش زور باجش نه ی زانی
له م پتی به فته دا زور به مان نه مرین
هلام کوشش و نازار و لی دان
خو مر امان نا کا له رگیز بی گومان
هون "نا سوئی سووری کوی کورده واری
مژده ی شه فته بی روژی برزگاری
مژده ی ژمانی بر خوشی و شادی
بر چه سانه وه، بر له نازاری
بر له به ره ستی و بر کاهه رانی
نه دا به نیمی کفت و کاروانی

(۱) حوله

۴/۱۴/۱۳۰۴

ن.م

« بزهی به رکه و تن »

له رجه نده زینی گشت کورده واری
ههم و نازاره، سزاد زور داری

که می هتاکوو بزهی دل خاری
 له سه ر لئوایه و گولی مورادی
 روژ له دوای روژ و ساتی له دوای سات
 له گه خیدایه شکوفه نه کات
 چونکه نهی زانی، روژنی له روژان
 ناچه زی گه له رحیمی خوینفران
 به چه کورگی نه سات، خوین بان نه برترنی
 وه کوو نه زده هکان مینک بان نه برترنی

که رحیمی ده چه بک ماهی به دره خای
 زوربهی سطله نه و کرسی دره خای ...
 ... چاره نیانی گه لی له چاره!
 کهاوه شی دزو چاوی نه یاره
 خوینی سوومه لی زه حههه لیس نه صران
 «له سه ر لئواری بیالی مردوخ» -
 چونکه نه وینه که مه خوینکوره
 وه ک داری گه بزله نه پیره، سطله
 هاکا بنیه و کله ی ده تروونی
 گه لی شیر زده ی دیلی وزه بوونی
 گری کئی به ردا، کوشی، سوونانی
 هه ر له پیره که وه مردو فه ونانی

(۱) چاو: خزمهت کار

بویه، ا که گه لی برجا و دوو چاری
 نهم و مهینه ت و خزاو زوژداری
 که سبه نه نه و بزهی سه رکه و سن
 له سه ر لئوینی به بی سه ر و سن

۱/۱/۱۱

ن م

«نه ی زوژدار»
 زوژدار بیجا که ت، به زه، لند
 وونه و نه رمانتا، لای شاگردانتا به جی زه سنده
 بویه، لند،
 کورمه لی غو فروش، وژدان تیا نه ماو
 بو یایه ی لند، بو ملک، بو دراو

۷۷

۷۷

نهس به گورز و گویائی ده مست
 چوین له ره چوینت ویت به بیی به به مست
 له لی سورینه، رای توه شینه، بجه سورده که در
 بیان که به له و س بو دوو به ره کی یابه تووی شه در
 بهر تی که به نا و با خجه ی زمان و شادی کومه لا
 بوئه وهی له رگز سوته که ی جزا و نازار و به لا
 له کوله ی گنگی گنگی له له ژار و لای دانه به زی
 نهک له باقی خوی به بجه ی تو بگری و قایم بگره ی
 بوئه وهی له زدهم له کوری شیا بجه و سینه وه
 بی نه وهی تو زنگ شوو به که بجا بجه سینه وه
 نازات کماره سی به ری بو به ری
 که رک و بجه خوی بی ده زدی به ری!

زوردار به خه روار بزار و دراو
 نلو که زده، بیر زده به ناو (بو زاکوی خوت)
 نه لکی جا و نکه و خور و خور و خورانی بو یاره شه بیا
 تا کو چلک و خور، کلک و لایه نگر، بو ت بین به بیا
 چوکه مه نابت نا نا جی کرده و له له ی نه وانی
 سیت بی یانه بو کور شینه خه لک بو یاره وانی
 یا بو سیت زده، چوکه بی نه وان و کلک و کردارت
 بو نا چینه به ره هجه به تاله، وونه ی به کردارت!

زوردار قاصیه که ت تونگ بوه سینه بیه به بیا
 بوئه وهی له ره رح جاوی لی به تی، یا خور نه ی بی له م ده و رویتا
 جا و ترین بی، له رگز نه وتری، جا و هه لا بکیتی
 گورانی بانی، له ره چوینک ویت وه ها بچویتی
 یا به ل بیزوئی و زنجیر و کونه ی ده سیت و مل و نی ی
 رایو شینه، به زنجی بیا، له به رگی سیک، که جلی ری ری ی
 بوئه وهی له نا نه ری وه هانی، نه زانی بوچی
 خوی له سو سیک دینسته به زدهم، بی به شه، که چی
 تویش له سه ره خت و ختای نه دم و خیل، له نار و تله لارا
 زوران به شادی رایو بویری له که لاک و کاط سه و له خرمه ت یارا
 بوئه وهی له رگز نه زانی بوچی بوژ له به ره ناو

شان و قول باکونی، شه کارش ماندووه که باو سانه ماد
تا ده مه و شه بهق زه صحت بکشی که لهی بی بو تو
خوشی برسی و روت به نازاره وه بقلیته دانی، ماندووه بجه رو

به لام که صلهت هاوی کرده وه دی رینی وایه
خوئی ساعه ی کو شک دانه مه زرتنی که جه زور داری و اله ناوا به
بو گو شینی که ل خه ریکی بیدرن دانه مه زرتنی
که رکه سی وستی بکو شته وه تو به نهی بیری، چه ربه رینی
زنجیره ی جیای جوان و نرزه گله فوره، به فرس و دل گذر
بکه بیه خوره له ده وری صلهت تا وه کو نه سیر
دلت خوئی ویت به ناره زووی خوئی
که لی به رینی یا بیره سینی یا خود بیجه بیه ناو زینان و کویت

نه و سا که صلهت کو شکت نه ررتنی، جو باوله شکت
به رره وازه نه کا، نه بیه گررو نه خسته عو قرت
تا لاشه ی سیت نه بیه با و حال تو و برت نه کا
مخفته ت به رنارا به خسته نا صلی، به ره لانت تا کا
خونک بیه زانی مایه ی به اره و کو زه وه ری نه وسه جهی که رتوی
کوئی مایه نه دری، مانی نه کوئی، به نه که ی نه خوئی
۱۰
۲۰

به طاری به که ی میرزا حوسا

به طاری نوئی ره ننگ

دیسه به دو به طاری که نوئی ره ننگ ره ننگ

ساف به خورره ی ساف ساری خوئی تا ننگ

لاله نه ره قانی له سر ره خه ی ره ننگ

دره خه ی با خان و اگو سکه ی ده رکرد

به رحانی جیای نازه ی له به رکرد

کو زری ی گولا نازه که ل نه جن له خه و

ده م و چاو نه شوون به ناو زنگی سر

وه نه و نه له به رکه سرینی نه سرین

که ررتن که به نه کا، سانه من، به سرین

له دلاوه خه یه، پی پی بی ده که نی

له یخه ی قه هقه که یس شوخه نه نوئی

بسی گولانی چه من نیوه چه و
نه چه بوچی شیرینی خم کرده

نه شیری ناله ی مورغانی چه من
گری دلمی بود شیرینا و ساره من
که کیف و سر به سالی فم سالی زوبن کار
گم شتا ده شتا لگله ده شتا دوست و بار
بوکم سالی خورش دلمی به لیبانی
نک به پردی ده رد لانه لک سوانی

بیمار

تا ما جان کوی زنه خدانت نه لئی نارنجی به عذابه
نیگا لکی جاوه فم تانته ده لئی نا لکوی سه جرابه
به صوره ت جانته رو و خارت ، به نه برؤن چه له ام کتبت
ده لئی صفت کوی بطوری صفتی یا طایفه
به قی نه سرؤ و نه کو کوی صفت نیقابت داره نه لاره
که به م پره که له کوی شورش و خ زیاد و غم و غای
سه رایان قامت به حرد و کوی و پره عطا و مه و زوونه
به سه جیبوی و به سه و زوونی ده لئی سه روی دلارابه
فیدای نه کوی لیتوت شکان ده روی (بیماره)
ده لکانی فشد قینت بر له سروار کده رما به
نیگا لکی جادو و انت با عیبی تاراچی نیجانه
نه به سووم کردنی لیتوت ره فاینده دل و جانته
دو و زولفتا دو شوی ده بچوره ، دو و نه برؤت دو و لیلالی لوت
ده خنده و فنه ده ر عارضت و کمال ماکه تا مانه
له مه حره ت لوسف گوم که شته که لوری جهان بینم
فیراق و سانه تم دته ندوکس دل و ک پیری که نطانه
دل ل (به جمله) له سینم را به نه و عی ده ستا و یاده کوی
ده لئی کوشته ی لک تر سنی فم سالی چه شنی قوربان

له جوشتا نه کما خوشنیم چه رایا گول گوله جسم
به قین دیان دل ل (بیمار) زه ده ی حوقارنی مورگان
به بجه بو نصوری نه برؤت پیرره وی حانی ده کا
خامه بو زنجیری کیسوت عه نه رنه فاشنی ده کا
قوونی رو چه لیتوه کت ، یا قووت و ه لکانا و دارنی به
مه نسی بازارری عه قنوه و له علی رومانی ده کا

بیمار

دلایلی که در این کتاب مذکور است (لا یقتل) ه
 بونام بانی چه گن و دل لیت فو کرای نه کا
 گله زله پوردهی نازه وه تاوازی تو نگرنه گوی
 توونی شیریه زمانه تاوازی شو خروانی نه کا
 لیوی یا توونی نکلین خاتمه می ناره ظهور
 صوری ده سی (ناصیفه) نه مری سلمانی ده کا
 سه هزار چار ده خیلیم هم مری بکار مه شو (مبینه)
 هم که سی باجم بی بی پیره شو خانی ده کا
 که من بی نه و شوخه خانی کا له جو زه ی تاته هم
 بی بی بلان (بیا را) له صفت و انزه ل خروانی ده کا
 جواری فیروختی و درم وه کو زولفی شووی ناره
 بی یادی جاوی مهارت دلم دایم برینداره
 که یادی بیدارگی خانی ده که ام دلا وابه تاو ده کوئی
 سرده خانی جویشی گویانی جاوم نه وی گولناره
 له فرقه ت نه و گوی باغ و بی طاری عارضی نام
 دلی سرودانزه هم دایم وه کوئی هم ربه طواره
 مه که رباعین به هجرانه وه طالتدوه بی نام
 که واروژی روونان نه سرود له به جاوم شووی ناره
 نه که دایم طوکری له ده ورم خانی بکن ماران
 که سوخته عوده فیه به هم عاده نه قانونی بیاره
 دلم نانی بلان هم چه تره نیم جنبه عه رده جنبه
 وه کو تاووسه هیندوه شاهینی سر سر دزی شیریه
 به هم دی اگرده دوه کانه ووه روانینی دو وبارت
 به نه رزی کا لکوی وه خانی چه ریده ده خانی طاحینه
 صحنی سوگانه به چه صیوت له که لاقه ورس و بر و جارت
 ده لی ای تیر که مان و نه که خونی به لکری دیرینه
 نه که ر تصویرک شیرینی موقابل کم له مه نطه ردا
 له لای شیریه که روه کوو تاو ورس و بور جنبه
 به جاوی تو له جاو اعاز نری وه لال به جاوی تو
 له دوری جاوه که ت دنا للام وه کل به مری قدرینه
 به یادی گو شواره یه گن کو لونی نه لاکارت
 سرور که قه تره بارانی جاوم نه قانی به روینه

۵

۶

(۱) ویکه خسته کن لوزان
 شیرینی ام خوری

به سؤا را صوره ای به نظانی تیرا کفینه (بهار ۲۲)
که نامم که طرفی فانی و کس گویا غویینه
علا محمدی فکری

خود انا که ی ده دهی و عدهی و عالم
له گه لانه و نه ویره سیدی چار عه زالم
نه که رتو له یله که نه سالی به قوربان
ضیی مه جنوونه که ی ویرانه عالم
له تا که ی مه لم دوری تو عمیزیم
له صیه که روه کو کو تر بنالم
مه که رتو چار بکم که ر قور به سرور
له به ر ده زدی دلم شادی به عالم
نه که ر دور و ژور عالم و هانی
که ن شیم که نه رده که زه و الم
نه که ر می مورخی مه عناوله طافه ت
مه لاجن نابن له چنگ بازی مه عالم

به یاری فکری بومه نم گویا بو

عههه بی حیرت و بی فکر و لالم

نه ی که لیمان نیوه بیی ده زمانی هم به چاره کن
هیری نا جور و برینی هفتی هم تا باره کن
من ده لکم دایم که تا کور و زری مه هه ر صفا و صفا
کواره فغانی ته ر یقه ت ده ردی عه هم چاره کن
یا به چاری بکون چه رگ به خه بچه ر باره کن
باره بی بیکم له ده حیت جهوری ره قیبی به دزمان
نایه بی یارم بنیم ، یا به ظاهر یا نهمان
من ده لکم دایم که تا نه و ژوره نالی روح و جان
کاخ له هر زو طلی ره قیبان وله تانه ی دور زمان
من که نالم تو بانی بوجه نه صم ده ر باره کن ؟
من له مه سالی چار به سیت رتو و رتو که ناله مه
تو فی به رحمت به عالم چو نکی نه صی تاله مه
بوت و و ارا زیم نه مه به م فرقه ت و نه و ناله مه
نالی به رده رگانه که ی تو مه که نی به داله مه
هویفه بو تو کیسه کی له قاییم کاداره کن
بوجه و امه هم ده کن نه ی زاهیلی باخه به ر

بني ته ساڃا ڪن پيئي دولهري جيئن ڪن به
عالم جي شهنشاهه به پوئج ٿيو جهڙو طور مان به
سچ و سچي ديد و پيمانن نه ڪن ٿيڪن جي ڳڻي
ده فقه به وڪل مه ته ماضي نه وڪه وانگر لاره ڪن

به روه نازو ناز نهين وڃاهي خويان واده تي
ده خئي ڄڻو هي خوي بد به غي قياصت راده تي
من نه ده بي غم له ناولم ده صومون جي به چئي
زاهدان مه نظم ده ڪن پوئج ده ڪي ٿا روت ده جي

ڪنهن ڪن ناکن ڪه چاو ام هر روي خوشه ختاره ڪن
ده روي غم ڪنهن ڪن ڪه راه ڪه ورتوه ده
ناوه روت بي ڪه مادم نازه زنديرو لوتوه ده
جو ڪه له ڪه خوشه ڪناره واهه صفيهي روتوه ده

له ڪه ته جه رگم، ده ليني چاوا سر ڪرد ووه ده
خوشه به خورن با به جه ڪه ره مائي نه و جو باره ڪن
روتوه تي مادم له به روهي گول ڪه ٿا نازگ تره
جه رگ و دل و ابوي به مادم بر له ڪه لوي ناگره

ٿو و ره خوت جهڙو ڪر شين له به روتوه حاره
ڪه جي نه لي (فڪري) نه ٿوئي ده جي له مارت له ل ڪه
زهجهه نائي جه ڪه ره جو ڪم له ڪل ڪه ڪن

نه ي خودا جهڙم گولم ناسغه دل ڪه نيفي تي به
پيم بلنه چائنه موهنمانينه ته دبم جي به
له روه ڪو ٿا ناز نه نه دم وده هم لام خوشه دا
ڪه رده هم نائي و نه ڪه رانام ده ٿين تي جي به

ڪا صيدا نه صحت ده نيم پوئجه به رانائينه ده
نه ي صومو مائينه وه رنه صيري نه م تي دني به
ڪه ردهي ڪه روتوني دوتنه، دابرائي جي ده ڪا
نه ي خوا جهڙم ده سا بر راننه نه م تي ره جي به

يا خودا ڪه ڪن به چاوي به دل بر راننه گول
چا و ڪه ڪي ٿوئي ڪه ده زانم چا و نه زاري خه لاکي به
جهوته رانم واهه ده هر روي ٿدي مه دز ووتيا
زولنه ڪه ي ڪه ٿو ته خوري صلي ماري جهنگي به
مه به شام نه ڪن روي خودا يا تو به تي
ڪولم عالم واره زاني نه نه ٿا ه فڪري

٦٥

١٢٢

باره فیقان کچن سیم که وه خفا زاری به
 قهت نه که ن ته قید که گریان حیوه بی به کجاری به
 که به تو صیدا عیادت به سکوهارن بنیه لام
 چه گنگر چه سهرم نیم خوشه نیم بیاری به
 تیره که ی نه ور ژوره مه سبورم که لو تفر کرد به سه
 که زه به خشی مه رهمن زه سالی بر نیم کجاری به
 کویچه کویچه غویچه که ی به بطانی مورگانی گوتم
 بو شه لیدی شاکه ره رانیم که خوشم جاری به
 که من نه کالژره ی گوتم که ره چیه دلی کرد و دم به خویبه
 چو که مه شه ره که کشی خویبه ره ر خونخواری به
 که ره چیه مه سبورم ده کا خوشه بانی داخر ره قیبا
 مه له لام نا خوشم چو که ده ک که ری بیجاری به
 ناله نالی کجری داخه لای خسته زه لزه له
 یا نه خورمه خورمه گونه کجاری و اهلاواری به

تالی
 چه ته

عزیزم با بیسی کفیفه نه شام
 نغمه ی نا لهوری جاوی بیام
 که سیرت و مه سبورم و نه نام
 که سهر که رده ام به توربان و فیلام
 نه بیان سب و عالی خانی برانیم
 که چون صاحب رازی کجریان و به لام
 له ره خشی که ره سوری نیگام
 که زان تو به بی تار و زری مه بیام
 خوشه نه رنجوری کجری له ی خه لام

گرگم به رماهی زسه و چه بیام
 ده زانی خوشه سهر و دازه ده ی توام
 که سهر مه له کونجی ده رد و غم را
 به سالی هاری توربانی ده کن حاجی
 به جاردوی مورده ی جاوم که سهر
 له شه وقت وزه و می عالم بو فوه فارخ
 له جاوم و له فواره که له ده را خوشه
 نه که ره کرد و مه ته خیر و گونا کھی
 له مه عاجزه به سیر به توربان

به مه رگی تو وه که خه ته وزه لووم
 نه ما وه زه ره به به بر و به بیام

له به خفا کجری تورانی قه زارم
 نه که ره ره ره نه ده ی کونایه کارم
 که سهر به سوری چه کجریه که نارم
 خودا بو خوی ده زانی سن که زارم
 (بجالم بسنوی گرتا که زارم)
 به ره سوری نه ما وه سینه خیارم

ده بی روچی پرده انم گول عوزارم
 بو سیداره دلم له سهر دجنگ به سیرت
 به حیوت دلی له جاوم کناوی خالسن
 زه کاتی نه قیدی خوشیت نیم به تاکه
 دلت سهر دجار نه که ره که ده سوری
 له مه رخم تو مه به تازردن توربان

به ده سهر غیوت ده واکه ده ردی خه سهر
 به لا کناوی نه که ام مه نای مه زارم

هاده که لم اعجزه دل برگی عیشی سین ده کا
دسته و صرامات و بی ده نگه که گنگ که صی نادوی
زولف شیاوه شیاره ای جاوی لیم و کله ک بی به
دی به غه مزه و نازه و دستبر ده کا خوشتره و ستومه
لار و له بجه و عیشوه که بی، چه ولانی زولف برگرگی
مروه ت و ده صی بی به، عینانی باری کرده
عالمی دتیه خروش و خروش و واوه یلا و فوعان

عوزری ته قیری بی به بوته چه رکم سین ده کا
لنوی باری گرتووه به خوا و ادیاره قین ده کا
نماره زووی ته سفیری بوم و قه نده هار و جان ده کا
ده نگی کردن دی سرور و نا شکره ته عیشیه ده کا
زاهدی ته قوا که ری چه در سال خیرگی بی ده کا
ده وری باغی دل به خاری چه و روغم بر سر ده کا
له روه کرغ و غای قیامت که که بی بی ده کا

چه سته داعی بوده وام دوله برم بو عوزری
بی بی ده وکی و ختی که چه زهی نه که گون نایین ده کا
ناهی

که ی شوخ و شنگ و در کوه عبود و نه و نه مام
به نووکی تیری نه شته مورگانه من نه مام
هو سن بی به مه و فخر و له غه لای که ریک و لام
هم عالمه نه که رک که بیایه ده سا له ته بیره لام
بیرانه قه ت غیلا بی بی به بی او له که من
دایم به کبیب دل و دین و موب و لام
له و سون و شام و روترو شوم بو که قیامی
بو بی نه قیرو ده ربه ده رم شک بی به که شام
کام و له ب و درانی چه سوکای دین و من
لهم ناوه عات و خیره خورم دل بدهم به کام
مایه شوک صیه بروش کبیب به پیشه بی
وه ختی که بتیم جلوه گری شوخی خورشام
مه ل بر رتی زوره ده لکم دایره ده وام
بارتک ده وابه به سیه ده لای چی ده که ی ده وام
و ارام سوز دل به دام، دلش بیتم ده لای به تین
یک نام و سیه که سا کون شوک نام
خا بقی عبود باری بو لاده که بیه دل
لاده که سر شقی و بی عین سر شام

۴
۰۰۰

insitut Kurde de Paris

۴
۰۰۰

نه و دور به ش زولف که به رتانی شمان
وه ختی که ده دن مه لقه به طول و بر رتری
مه رانی چه بییم به (نقیضی) پر و خ و زولف
شاهت صهاوی به صضونی موته که درم
فرزه نری خور د داخلی بای غه م و داغه
۱۲۵

به رمایه بی ختی چه هوه هم به ری حالن
لکم ده رری عقودی دل و لکم حانی خه یالن
بر روانه که چون جامی دوو ختی مه حالن
تالب به سر روه عره له وجه شک و چه دالن
مه عبوده که تا سا بیی نه گریه و خالن

دو کسې روحه په طبی ده روونی منه په وروښان
په علوه وکله خورشیدي په ماوانی چه مالن

کالنه لکه مور صوهی نه مه لی (کالهی) بردایم
تا ما یلی خورگانی په شش و ددیوی کالن

په خورحالم به له لجه وی که نن و عسوه تانی
ننه لاسم کا نه گم ده کم کا به توچی چه ژنی توریانی
نه توی زالم وده ها رباره له دل نا تا عسولمانی
په وده سکت ساعی شادم کم تووی غم و صهی کیدلی
که عالم چونه لی ی برجه نه تو و نه و بیت تمانی
بین سه بری دوو چاوی که ن له گه ل زولفن پریانی
له کوشش وده رک ورو 2 و دسه و تمانت ده بی تانی
له بیستان به چی ماوه برانه ت دیوه نازیانی

نه عام بیلک به گوښه جا و ونه مزه ندری مورگانی
بلین نه مرزو قه ده مینتی ده خیلیم په ریشام
په لآ به صای بی جه پای دوری غریب و بیکس وزام
ده حکام په پخو رو و گید و رده ی ده ردی فیراتی تو م
ح حه ق بر داره وده لالا بی یی ده زانی دوزنی خویش
په لیه چه سبب نه وده نه تواره له کسه دانا
تادل مرتبه گره نه های دل بی بی شک و شوکوه
عنه شوره سیکه دایر نه ک له به بی نیمه دا به لکه

په لی کالنه که سن نه چه ژنی (کالهی) یا لکم باده په لاپور
ده بیته طانیس شمه به په ندو به ندی نادانی

په ده سبت نه م چه رغه که ح چه قناره وده لاداره ح چه زلوم
ح حال ویران و رره خورم، ح چه لوم، ح چه غوم
نی به سولکین له دل نا زه رره به جاری چه کالی کلم به چه رغو ما
سه گه ر پروری که زهل غوم بود به پروری و رزقا وده تو م
له غه نده ی گول شکوفه ی چه و سبی فه لی به لکلا شدا
لکه مورینتی، لکه صوی ده ردی جری و بنا زاره چه غوم
له چه کتووی زه مانه که رچی سوده بیتکه نه زور بازم
نه بود چه رخی به غه یوه ز میجنه ت و دل چه ردی چه غوم
عه لاره ی ده ردی دنیا بی له لاسی که ده غوم
گرفناری ره قیدی شووی به دگر داری چه غوم
له ده سبت نه ولا مه زه ب با به لکه تا ده سرم ده نالقم
که بونه طانیس ده سانی چه نابی یاری چه غوم
طیغه ته دایم که پرور و شوره

له نارام و خورد و خواب و خورسید به کباره چه غوم
لکه تا ده سرم به لا مه شوری کالکوشین وزاری بم
که دنیا وانی، نال وانی، دوزخه وانی چه غوم
گوم کالهی مه که عاشق گه ری رسوا ده بی نه بیت
پلانون نیساکه فانی غه لکی به که حراری چه غوم
په خورگانی درزی دینه چه غوری بریندارم
په ریشان حال و بی کوشش و به راره و عاجزوزارم

هه چا به با دوله ریکی زالم و عایشی کوژ و تونگه
وهک کا هوریه ده کا لیم من بو به به کار دل فکارم
هه ره عی قه ت به من نا کا تمه نه نه بی نا که سارارن

به دوری قه ت مه زان گه به نه که شی روه نه هه رده ستاهه
به جله و نیک به مه ره جانی نازه ده بنوینی بوم یارم
بلین بو خا نری جاوی به شی خوی تا که می مه هم زوطه
له تهرانی نه وه دایم نه من خونی هکه ره خوارم
جه نای خوی هه به رداره به مه یلکی که می جاوی
نه به رمایه عه قل بانی ده صفی نیم نه گوفکارم
له ده عه ت تو شه کوه که ام یا خوله به ره خانی به ری حوم

نو که می ده می مه خشی له خالا کوژی هه باله
مه ره طمی نه هم عیلمه له ووه خته وه کورمان
به روانه هه ت دل به جرای عارضی پاکت
سه ره ستا و برینداری سوزه می جاوی خواره
به دیار ووه هه نه خونی به نا که قانیه پر رینی
زولفی وه کو نالاه که نالاه وه له بالایی
ناله می که خورلام و هه ده می هه زره می باری
نالی بجه ره گهوتیه وه وه که جه لقه به ناله

به نه شی به ره هه هه ت هه عه قل و دسه به رتانه
هه که ره سا اصدادی هه تی مه و هوروی سوزه می دوله ا
نه علا الله هه به عناقه دو شه هه لایه حوم و سوزانه
گوتم ناشی له هیاوت نه هه عه ی نیشه گوئی ناشی
گوتم بابیه ره یوانت که دانیه ت گوئی هانا
گوتم خورشایی دل پیری له بانی له علی موشتانی
گوئی ماهی ده وی ناهی خورایه هه نه زوزرانه

خاله می

(شیخ محمدی کورری شیخ ره زای ناله بانی)

هه می بزنگه رنات خوری بو هه ده له نالی جوان نه ده می
کلی خوت بو سورر نه ده تی و عه به که ت نیشان نه ده می
ساره له وحی، له وحی ساره ت هه می قه له ام کاری هه به
بو له دووت به ک ده ره که ام، من به ک مه وی دلو د دوران نه ده می

با که ی ستراره دیان ده ردی کونستان کهاته جوئس
 تا جننوزور ستر بده بیت و نورره ستر بی، هوانه دهی !
 روئه تو مندالی هتتا به رهای بیاناگری
 هوق ده بهی هوریکه چونکه ده له بیتس بیان نه دهی
 تو به لووسی چووینه ته کی ای شخ عالی ناو رنده کان
 شسته بوچی خوت له زه رگی مونتته شای رهندان نه دهی
 بو ره شی خوت راه به کیری مه سانی خه خوت خانه کان
 روئه له به رهی ری ای بهری دوو سه ره له ناو به کان نه دهی
 که ی جننوم راوه من یا ناوی کمم هتتا وه بوچ
 هیا و نه لووقتی و جننوی بی بیانه و یا نه دهی
 سواری رقی بووی، کهاتی به مه بیان بی سه به ب بو خالصی
 هم پختت با که ره زگ بی تا کو نه سری و گیان نه دهی
 بیجینه ی صید عبدالله هاجی سیدسه له سر که هتتا سانی خالصی

عه کهرو به بیان و وه فاعه علووه سیتا ون بوه
 پراسانی فه ونا، درو که هر رو له ناوا قوت بوه
 فکه فکی فته ولی با لیل کوی که هتی بر کردوه
 (چون نه زانم خوا به پراسانی مه فقه، به ک سنوی دووه)
 اتمی سلمانی نه زانم کونشی به بیت بی بر دووه
 من نه زانم وه رگه دراضفه ی شه رهت مطلقا
 قیحه تی گه و که ره کجه فقه دری نه ما بو که هس به کجا
 ستم بلین نه هوالی تازهی سار و کوچه و ما به قا
 (ده نگی دهق نووکه دروئی سوئی له ته کی به و خانه قا)
 (سسته که شس که ره حاده یا خوتنا شس به تالیان کردوه)
 رشی زل جولان و سرج جوران و هات و چوو به ما
 کهو له ی ده روئش و جیکه ی سوئی و لکه ی پریا
 که ل بلوقتی (تصغ) زبره زبری ما خوا
 (های و هووی بو نان و سوزبا، فیکه فیک بو ما سواجا)
 (باوی هارانی هه به یا خه لکی عه قلی گرتوه !؟)
 سسته وه ک ششوو نه که ره مرر بو بی خولیان نه دهن
 ته که سانی کون و خه رقه ی خور به سه ر خولیان نه دهن
 هه لوئی ته زورو هه تمیش غه ره بی ده ریان نه دهن
 (سرجی ده روئش، پشی سوئی، قیحه تی کونستان نه کن)
 (ستره سری زبکوزر که ی خه هه که هه رو ک ششوو ؟)

رہ سخی تہ رغیبی (شیخ) یہ ک لہ شی و دوولہ یا شی
ماوہ خہ لگی وہ رتہ گزرن بو زیارت تہ جنبہ لاشی
باوہ تیرتہ جرت و فرنی کونہ لہ شی و مہ لاشی

(کہ وشی زہ رد، جیبہ ی بنہ وشی، یہ ک لہ شی و دوولہ یا شی)
(جاوی پتر او، منزہ ری زل، زورہ یا جو کہ تم بووہ)

تہ وہ لہ ن بی تہ جہرہ بہ خوم ختہ عہ لہ ی یا کہ رسم

مردہ تیکیش مہ سلہ کی سو فم بہ جی لہ تیا کہ دم

غور کی حیلہ و دہ اس برین نہم دی، بہ گور شی تی بہ رسم

(ماک لہ فیلان تی کہ شتم زوولہ ناویان دہ رہہ رسم)

(بہ بندو باوم تی نہ تہ کرا، دابہ بہ رشہ ق تہ و خورہ)

حالی شاعر و ابہ لامہ زکھ ب تہ تی وہ ک خالصی

نطقی مہ ق تینہ تہ کا خانہ ی طبیسی خالصی

دہ فی وہ لگی ظا صیرہ طین صرکی خالصی

(غہ بیہ تی دہ رویش و جونی بو تو عہ بیہ خالصی)

(کو لہ پرتیکہ وہ رگہ پراوی بہ ککو و خوت لیت تیکہ جووہ)

پہ خجوری

گون تہ نرا ما وہ رہ جا بہ اس بلا لکنہ بہ لالینی

لیوم عاجز تہ وہ نہ کھہ ردم لہ جاوان دہ ریکہ تم خونی

بہ لا کو تا کھہ تم جانا دو و جاوی خوم لہ گریبی

دہ زانم خونی یہ میلت لہ صورت خانہ ی جینی

لیوم بہ و دالہ بہ و دایوت وہ کروفہ رکا دیکوشدینی

بہ بہ تو مخینہ ت و کھیران دہ کہ ن کھہ ردم لہ من جاتی

دہ زانم دہ ماکورن بیلک نمہ لاجی تا بم تہ من تاقی

بہ تی چون نادری عہ سری، جیراخی جوملہ تا فاتی

دہ کہ تم را یم دو عاری خیر لہ بو تو کھہ رہہ مو ساقی

وہ کولہ بلالہ لہ بووہ مہ جنون لہ صرف کہ اس نہ کا زینی

کھہ سوو عالم دہ زانی خونی تہ من لیوم گرفتارت

تہ گہ ر بہ د چار بکھہ ما کا با یم تہ من یارت

تینہ کہ اس یم بی ماوہ رر کھہ ہم بہ و ماوی خوارت

بہ لا تو ش قہ ت نہ بی تیک لہ مہ عشووقہ بی من عارت

زبانی بی عمرو حوسنی تو وہ ککو لیوسف بہ تہ جینی

دو و زولفت مہ لکھہ تاو تران مہ کہ بہ خشان بہ رووی بہ ی را

بہ لا بہ کی تینہ جولا نی وہ ککو لاولاو بہ سہ ز نہ ی را

فی ما جعت به حال و خفت له بر هوسنی توین بهی را
 به لهر برهنگی که بتایم ده جم نه ز لهر له بوت نهی را
 به بر زاد به یک ری جانان تو بره سنگا و ما هو به روینی
 نه که ر شهوتی نه که ر روژی فی به سانی له بویم پراعت
 به لهر برهنگی که بنوینی روخ و زولف و قه دو قامت
 ده که ک عه قل و دل و دستیم وه کوهی صروه نال غارت
 بووم دیوانه و شهیدا وه کوه مه جنونی کم تاقه ت
 ذو و ما ویم نه سری کوه و ناوان ده با لهر ردهم ده بارینی
 له عه شقی تو شکر لئه ندما بووم کالب به زه نزاری
 و ده به سن خوت بکه غافل له من بیست تو گرفتاری
 بررا تاقه ت نه و نه لهر ردهم بکم فیه ریاد و لهاروی
 نه تا خوتوش موسوطانی ده بی ره چی بکه ی جاری
 موسوطان که ی به زاهق نه و موسوطانان ده رره بخینی
 ده هوم سوینک به حال و خفت به روهه ت و ک گولی سووری
 نه جنسی نه عینی، فرشته ی با به ری، سووری
 له به رتا یا به فیه زلی که ی چه را به ر رسته ک سووری
 فی به عارم نه که من لهر که بو تویم به بره بخوری
 ده که کم نه ره جو جه طا و جه وری غولای خوت له بر بینی
 شوکر فیه زلی « که می »

له لهر جبر روژ و شه و عا شق فیه ربای ناله ی باغی
 به ر تیان حاله قوربان عا جزو غم بار و بیماریه
 نظام با ماچی لیوت قه ت فی به عینا که دل جهوکه
 به نوکی فیه بجه ری سوژگانی هونر تیزت بر سیداره
 به نازم ورده غه مزه ی جاوی مه ستا نه ی که مان نه برو
 که و ابوکوشینی عا شق عه جه ب تیرکی خوتن خواره
 نه که ر بو صیدی مورغی دل نه فی کا کولی سو کسینت
 له به رحی لهر روه لها چین چین و بیجا بیج و خواره
 له عینی به رجه می تو دراهه با ست لها ته صغیه ی باغ
 مه که ر سه ر مه سته قوربان بو یه و انما لهیته به خواره
 به کوشتن شادیم شینا به شه ری که ره چی بیلی
 له دل داغه بجه ری بو یادگار نه و شوخه غه داره

چه و ده گن تابانی شینه (که می) لهر وه کوه نه طعم
 که لهر مه شهوری کافاق و به سندی یار و نه غباره

چاهه
 جلوه که دل ده رفتنی، قه دل بر روی
 جان دل بی به خندان نه و هوسای خوئی که ده که نه
 شوخی دل جزیره و حشا و تا کندی ده شقی خوئی نه
 لیوی له عالی به نه، دوله ری حاشی نه قه نه
 قه و سالی نه بروی نه هم و هم مؤزه تا و سالی فکله نه
 ده ده ج شری خفت و ده ده ج شری سوخته نه

به نه یا چه نه، نازکی گول گول پیره که نه
 ده ده ج شری سوخته ن وله ب شکر و سیم به ده
 عیشوی نازده، عه به ب پره که زنی کوشش و خیره ده
 به به صی بر ختم و شو شوی به و کوو نافع ی چینی
 که رنگا غاره تی دل نترگی به سالی ج عه به
 دل فرشتی من و سه د کوه که ن و ده جنونه

تا نه به ده چه نه که می له دلم به چوونی
 به لهری نه و دوله ری روده ت گول و نازکی به ده نه

عاقبتی لیوی عیارم، نه میری چه می خوبانه
 له نه جان ناده به نه محاله جو طله ن هر و غیا مانه
 له ده کی به عطا خفتی خیره در اما رو چه برانه
 له به به گی گولی نه چه ر بنه ف زار و پره کمانه

به قاصت هر روی لوستانه، به روح و کمالی تابانه
 به که درن تا هوسای چینه به کاکول خالی سوکتی
 به شتی او له سه ر صفتی می عوزاری ما چه ن به ده هم
 عه به به ب سو عجز نگم ری له باغی هوسای جانانا

له بو نه خیری دل که می مو که بیانترگی به سالی
 سو زده ی ترو که طان به بو به نه مزه نافع ی جانانه
 عه به ب شوخی که نه خنی به به به می بر چینی سوکتی
 نه سیری به ر به ری بیانته عینا نافع ی چینی
 له (سیت) ی روده تی خالی سالی که کول (حجر) وایه
 که بو به عالی می کمانه و امون شاقه بو دینی

له بو باغی نه زاکت نه و نه کالکله به نه ن بو نه
 له که ل به رگی به که شقی به شک نه دانه نداسی عینی
 له زه می چه هم یایره ب دور که وی گول زاری هوسای یار
 پروا ده سو صوبلی شو شوی له به ر نه و پره گی نه سرتی
 نه صدی کنی نه صیره. له هم له هوسا صیری مرانه
 له دنیا رس نه کا به غیا عه قیصی لیوی سرتی
 نه ما شاقه هی رود خاری همه ده گی تا می سرتی
 نه من حکم له خلدو که و سه رو گول زاری پره نگینی

له که ل عوشاقه گوفتی که به نه چه به ر که می نه و شوخته
 خود را به کما خندان خه روده سالی کور دینی

بو کو شتی به بیان هر که مزه مو که یایه
 نه ی دل چه زه ری لی که بی خه وف و صه حایا به
 وانه سقه ده لاشن چاوی بی بنه ج هوسا به
 بو صیری دلی عا شوه سرتی له که مان دانه
 نه فضی چی به نه هم پروا که ره له مزه نه که رندی کم

۷
۵۵۵

قوربانی قه دو بالایی نه و در لپه ره پره عیاره؟

با عین به فیراتی یار که ره نه عنوی نه عیاره

کو بربده، که عورده عوروم به له و به زوم و نه طایفه

نظم و نه زه لی که می جاسی ته عینه

مه و زوون و نه در و سیرین دل جو و دل تارایه

شوکران نه هم که زواوه ای له و له ای که زواوه ای کی شیخ پره زای تا کم بانای دا که زواوه نه

که بیانی (شوکران له داخلی تو نه مه سالکه یادوه)

ریانی کیری هموم که له ایستا ره تاندووه

به ستمی داوه که و کوره جه رگی یاندووه

یا شیخ نه تو شس ته طایفه حواری نه مه بی

حالی خرابه دست و سه قه ت عاوه، تاندووه

که لبه ت نه طایفه حیزه له بی حورده عه قی عه قی

پیری دو و مال کردوی شانتا نه فاندووه

که جه جوت که به بی کوری به بو کرمی نه که کی

نه هم تو زوره تو زوره هییه مه زای تو م سراندووه

لشایوی کیری مه تله به گریه ای و نه که زنه بوایع

وه آن تاقی پیری خایه قوزی دا جه فاندووه

تا طایفه دی زه به لایحه ت صینی بنینه بال

بی گانی تادی داوه کوزی داوه شاندووه

شوکران به کونی گانی کوری بنینه نه عه و نه

زوری نه داوه به دله کون ته فاندووه

بنجینی مامو حنا نجم الدین ملا له حور کوزوای بنجورد

له ره نه رخ نه دم له رینی به شه ره مانی جیقا نیان

یا به نری ده رکی عه شصن و نیهی چاره کی پره که ای یان

بی به کوره بولبول و به روانه که له شس ده ره جو گمان یان

(ده ره جو به داعی عه شه و نه رو حی پره و آنات)

(ده ره هاد به بیستونه و نه، مه جیون به له رده و نه)

وه نهی که گول له پوره دینم ده ره به پره نک و بو

توری و کوزار له سه عه می به نه دینم کفت و گو

له ره مه نه سیرا ده ردم و بی به شس له و نه سالی تو

(شوکران به یادی لپوی بان نهی عه مهی عه لو)

(نه عا به شیری مونه نه و به بیاتی فوره و نه)

سه رگی باوه

(۱) تاوس و زنگی شیخ ره زانو

چکینده شسته خجسته به زه نه زانی او کوزی
بی عیاره لپه ی خطا زواوه پره ای سوئی کلک زواوه

۵۵۵

گه رده شای پرهی بیینه گولش و به زمی خوسره وان
 برنی له سه و وعه زعه رو گولنار و نه رخنه وان
 خیریه و دل گولشانی وه کوو خانی نستان
 (گه رده خنی گه نجی روی بی چاری باخه وان)
 (ویران نه کا چه من به لکه سرور اروه برده وه)
 (پره و اچی)

س ۱۰۰

دهک پره قیب تووشی به لایک بی نه چانت قهت نه بی
 مانیهی وه سل و عه ماتم تووی عه ماتت قهت نه بی
 جاوه کانتا که ردو و کوتری ده سه نه ژلور انیسی
 زینده گیت ره لهری که لاهیل بی سه ماتت قهت نه بی
 سینه یا لوی گتری عیله ت به چاردی جیکه که ت
 پارچهی لوریا بو فرش و بیاطت قهت نه بی
 کاتی قورده ت که لکری ده فتردی عه تال و رزی
 عه ری فینه و پروره شای فینه عه به رانت قهت نه بی

وهک له سر سیکو جرووی رو عه که پره بی نه تووشی
 عه ری ده ستا و دل کوتری تووشی نه شاطت قهت نه بی

<p>له به رجایم که موو عالم بر تا وه له ده ورم کرده به چه رگم بر او وه چا لارغه به سه ردل دانز او وه ده لی ای عه سه به نه قدی عه م کر او وه که وای میهنه به قه دبالام بر او وه عه که رخی باری به فخصم کر او وه نه ویشی هم سر و پسر کر او به بند کر او وه ته عه دد او زولم وای که ای لی کر او وه له عه قهت دا که سه کارم ته او وه</p>	<p>وه هاسه رجایوه که ای جادوم در او وه وه دن تالان به ماتم نه ای عه زیزان بر دی سو شکیبی عه م به لوه سکی نه و نه وه ند سه عه کوی کر باری عه سه دلا نه سه له رساو به بالام کرد و وه به رز به لا و تل بم لم دووی کار وانی عه قهت لم سستان دا سه ماتم به چند کر لم عه ری فر عه قووشین دالم رنیا به کووشیک وانی عه نه بی که عه سی</p>
---	---

پره و اچی گه رگه سی ترده زانی
 لم سه رندا لم به رخرنی در او وه

صبری (نه نا حراوه) س ۱۰۰

<p>به خشانه له سه ر پروصه ت که و بیینه نه نیو زولمه ت به و شه و که ت و خیرینی ! بوته به جیکه ای عه که ت به خشانه لم سه ر قه دی</p>	<p>تورده ای عه م که گریه ای رو صه ت وه کوو مات کینی شیهی عه له به قه دی بوته و عه به عه نی زاده زولفی پره سه ره عه جان</p>
--	--

لبا سحر و لکه سر و کسوت^(۱)
 سینه تاده له خنده تان
 تا مادده بو سحر بهت
 بی صلح لم دنادا
 نه و جا و تره بو سحر و کت
 سینه و ده که ن و لوی
 بو خندان و درو و تو و کسمهت
 زیندانی که به نه سما
 غویان ده خه نه زه سمهت
 که ر سینه کم دی مان رووی بو
 عطایهت به حه یا و خه جلهت

(۱) لوب

به ستوره له تر و دودا
 مورگان و و کور زه تکی
 جا و صیای ساله و مهی
 میجرای بروی تاق
 که ر سینه و به یو سینه
 که ر سینه بی سحر مدی
 نازا سینه سینه
 توئی زه تهنی راسته
 بو تابی حه یا ت خه لکی
 سر و و سهره ن و لالم
 و کمالی که جان هم بو

بو سحر و ده که ی صهری
 بی طایره به مه داحی
 تا رووی قلمهت تو
 ناخوی له ده سحر و نه و نه

عاص

سه ر شام ، چرس سر دم بشکینه و
 دوئی عاجز تووم که تا گرماندم
 بی خه تا بو حین له صه و ه رده گری ده تک
 با نه صی گالته ی که لوکتی بی به فو رز
 سکه قوسری سر ووی بالاکم ده خیل

(حاجن) لوظیفه بر لبور و دو جارت پیران

دل بر نیارم دلم مه کولینه و
 صوره سینه بی نه سر و و مه اگر سینه و
 رو مه که سیم و ه رگره و همد و سینه و
 بی سیم که ر تووم که ی و هجر سینه و
 غورخه خوار ی به معنی مه له ر زینه و

ساله دو د جارت پیرانده مه ی ر زینه و

عاص کوی

نه قاجن ره می نوقه ی رانا به نیشانی
 ده سینه که مه رت غه بری ده می کونی به بکلی
 صوره تا گری سر له و مه ی دلوانی مه لاهه
 فر قسای نه بو ، غایه ت نه و کردی به سوسی
 سیم خورنه غه زه له فرشی قسوسی عوقه لانی
 تاده سینه نه داخه خجرونه ی قه ر صوره سینه

سیکانه له که نه و عوله می صوره قه لیس
 عولقا و ده فابوزن ع صیانی مه ده هانی

ده سینه که حاجن کوی
 زانی که زه می کرده بزاره له مای
 بی نوقه بانی « نه م خطه مه عذوه به یانی
 دوو لوسه سینه و به بی (اول و ثانی)
 زو و سات و گرتی با عیسی نازت به گرتی
 نه ک بانی وله به ر که ن جو که لالظ و مه عانی
 (حاجن) کپورنه خیره مه ده ن سینه مای

عزیزا عزیز

۵۵

نایب... در لایق خود...
صفتی که در روی...
صفتی که در صفت...

حس روی به کامی شیرینی نه صینه
گول کتاته شی به پروعه تی بره کتینی نه صینه
هه رگما که کی وه عشی لاله وه ک جاوی بیالاهی
یا به ندی خه می که بروی صوو کتینی نه صینه
پرویین و نوار پینی غه زاله ، به قوی خوی
نه و عتکه له پرویین و نوار پینی نه صینه
پینه صیه ری نا خوی زه مانه له هوس دا
مه نسو خه هه صوو دینی له بو دینی نه صینه
خوسه پرره له کالاند ناوه ستی که ساتی
قه تکتی نه که هه خه ری خوی پینی نه صینه
هم شاره ده تی له ص به نه مای سری خوی تی
به م نه زره که هه لادی به کتینی نه صینه

تا پرویی و کت موات به زه لیلی و به غه ری
ده ستی تی حاره به دامن نه صینه

عشق هینی قازی (هوسنی) ۵۵

هات جهوش به هری علم خالی به روه رد کار
ده ست و به هرا هاته بره قس و هاته ماسل نه و به هار (ا) که و ته
مامان مانی علوی ره حه ق جه ق بو حیه جان
ره شه به له و ساتی ره حه که و ته روه تی نه ز کتا شکار
قه تی کرا مه صی نه باتات و عه به بظا لهر کرا
کتا به تی (آخیار ارضی بعد اصوات الضرا)
زا هید با جینه هری به مای صنی مهق
صنیستی زور و تی با یانه صنی کردگار
نه رغه وان و نتر گس و لاله به یکن دا هاتوون
نه رغه وان مه خه و و نتر گس مه ست و لاله دا غدار
وه ردی پرو جان و گولی جو عه کتان دا و له یکن
وه ک علوی نه ری جا هید تی له نا و مهی دا دیار
(مجلسی ده غه) به مای نه سر به جا و هه نه ته رهن
پرویی شه و بو ، زولفی جوسول ، ده تک و نا وازی هوزار
به رگی دستانان عهدان بو ، وه رد و نه شماری به بو
شاخی نه کتبان در آتی ناره و ن به و و چنار
کابی ده ردی عه شقی مه عو تی له که لاله کتاته جهوش

که ره گویای میاوی نادامتی نه سرنی ها ته خوار
 عارضی هوسنی عه جوب نوزو شو عا عیکی که به
 لیک، به دته خاله، دل سهنگ، زلونی بی شو مار
 (ان ارهوا من لقاء الله بفضر ذنبنا
 و انضو عنا ربی ارحم ذنبی اکثر من جبار)

۷۷
 بخورد

بی قدی تو دیای تو سر روی پره وانم بوجه
 تا صوزه و نم بروی چه و که رداری تو بی عیام
 پروزی و هسلت که سه بی بی که و ایرته و نه دا
 سه ری تو ی که ری نه که ام، کو ترجم نه که ره اوم بری
 تا به هاری پروزی گول پره گلت، سر بری پره نگی هوسن
 بو قدی که روه که عه سایه نه بری قومی مه شوه با
 جنگه گازی صم که تا کم و پروصه ت و نم و لثوه بی
 تو که حیوات پیم بانی ده رسای زبانی نه هوسنی

چه نه تی فیده و س و عوسری جا وید انم بوجه
 نه خیری تم زبانی و شمیدی ده نام بوجه
 من له تاریکی شوی هجر اوانم بوجه
 وه سخی تو ی که ری نه که ام لالیم ز طانم بوجه
 سوسول و نه سر سه و لاله و نه رغه وانم بوجه
 لیسج که سنی تا زانی تا هکی تا نه وانم بوجه
 سنی سرده ست و لک ماری ساره نام بوجه
 وه ک سوزه سنی به ک سیدم نه ره جومانم بوجه

تا که قه ضروری پره باغی روه و ده بو گول هوسنی
 بخورد سید سید و بر سنی باغه وانم بوجه

۷۸

تار من جانان مه هوسنی پاری نیرانه دل
 ع رسی خواجه خا سنی بر روی سونجینان
 دریا به قه ت نریکی گونا هکی توخن نه خدی
 دایم که ده رکی سینه به یادی بر روی نیگار
 بگانه بنیه زوره وه نه وساته نه ی تو ی
 تا خوبه یادی نریکی بیماری کی به وا
 بیماری نازی عه مزه ی جاویکی قانیله
 تینی خیراقه قه تسی پره گی رو چی کردوه
 به عنی له داغی لاله ی رووی ده ام گولیکه
 تا خوله هه سوتی نه کی بالای کی به وا
 چه و تا وهی باری خیر قه تی بالای دوله ره
 به جنونی که رکی مه همه لی له یلایه وه نه بوج
 له وساره سنی را بطه ی پرووی یار عه کا
 بی سوزده ی که لیلی بر روی نه و به پراسنی
 که و کوهه داوی تو وه به مه نخوسنی تی نه که
 دا نه ی صومعه به تی بده ری و تاوی باغی عه سنی
 بخورد به نه حری نه و به له درکی مجازنا

به عنی له به بی یار و صفا ته ره جومانه دل
 بی تو یه واله سه ری هوسن تا سیدار دل
 بو (طاعنی صبتی هتی) تا سکانه دل
 شمیدی را به ده سه وه وه ک با س وانم دل
 که ماری تا خط به سید عیها نه دل
 رو و خاری چوری زه رده، پ هاری خزانه دل
 مه جود می به وحی چه و لکری سینی ده بانه دل
 خوسنه که روه کوو خواره له چه رگی پره وانه دل
 وه ک تمه شکی صم که پره نه کی تی ی عر خزانه دل
 دایم نه رکی ناله و تا هوفو غانه دل
 پیرکی بی عه سایه نه که چی جوانه دل
 وه ک جادی سن که صبه له شوته کار وانه دل
 فکر کی که وه سنی سافه وه ک تاوی پره وانه دل
 زه روزه عیفا و زار و که عج و نانه وانه دل
 ته ری که و طمان سه عه نه کی تی ی رایه گانه دل
 بر سنی مه یلیه تووی خوا بی زمانه دل
 ساقی مه یی عه قیقه ته پیری صوغانه دل

۱۶۶

وہ حقاً عروجی معوقہ ہے ہر سنی بہ نال
بڑبانی سے عرضت ہے خواہ نردہ وانہ دل

غہ زہل ہم جو رہی بڑبان و لو، باریکی و وردی
تہی بیجا تہ ہر لا و یکی والا وہ کی علی کوردی

ببخود ہم لکھو تراوہ یہی بہ ناوی اسخ مع کوردی عہ فیہ وہ و کووہ

۱۱

تہ گہ رشاہم وہ گہ رشاہن و نازم بار رسول اللہ	وہ تہ ن ناوارہ و کھلا ن و نازم بار رسول اللہ
بہ پروژہ بہ روانہ بیانی دل شکا وونی بہ رو و بالم	بہ شوشہ معنی سر جوز و گہ نازم بار رسول اللہ
لہ تیبی قہ لہرو پروتبی التفاضی تووہ بہ توربان	تہ گہ رگہ دن کہ ہم یا جہ نازم بار رسول اللہ
بہ وہ ر جہ رخانہ بیانی پروت لہہ ناہم کہ و تووم بی ناز	بہ لو طیف لہ عالم بی نازم بار رسول اللہ
لہ تیکو شیف ریزگار ری منی ناوارہ دا کول لہون	لہہ سوو با تیرہ کافی دل نہ نازم بار رسول اللہ
کشد لہر خوت تہ بی چارم بظہ رسوی چو کہ لہر خوتی	تکا کارم، صوعینم، چارہ نازم بار رسول اللہ
نیزانم خوا خیلانی تہ صری کلام زور کردوہ تہ ہما	کوردی خوتم بہ لو طیف تووہ نازم بار رسول اللہ
تہ جاتم گہ ربہ ی زور و تووہ وافت ہازم عینی	بہ کہ عہل پروت رووہ و نیکالی ہجازم بار رسول اللہ

غولاً حکم تہ وا کلام ختہ قانی غیدہ تی کووہ

بہ نا و مہ عمودم تہ ہما لہہ تہ نازم بار رسول اللہ

تہ مع توون تہ ہی بہ ہارہ	یا ہو ہری جرووشی لہہ وایی بہ
دہی روع بہ خشی نیکارہ	یا نہ تہ ہی مہ ہی جہ عالی بہ
تہ تہ وہ رتہ تہ م، نہ تہ وہ تہ تہ	لہہ سوو مو حیزاتی خواتی بہ
کہ دلی بہ عوقدہ گراہ و	گولی نا کون تووہ گہ جا یہ وہ
دہی بیستای سووہ ررہ تہ	تہ تہ ہی نیرا ہی عینہ تہ
لہ لہہ سوو مہ حالہ وہ عوجرہ تہ	لہ لہہ سوو دل تہ وہ کالی بہ
خہ بہری قدوسی کہ شکا وا	کہ تہ کا برینی دلان دہ را
کہ لہ بو جیردی کولہ تی لہہ وا	لہ تہ رہ فی خواوہ عہ زانی
قہ مہری جہ مای چارہ تہ	مہ جہری بنای پرہ چارہ تہ
گولہ مری لہو مای جہ عارہ تہ	دوورری تا ج و تہ فہری جایی بہ
تہ شہری مہ بی رہ جولہ تہ و	جگرری نہ جیبی تہ تووہ تہ و
شہری قضیبی قبولہ تہ و	گولی باغی نالی عہ پای بہ
تہ تہ وئی تہ گہ رگولی بہ مہری	وہ رہ باغی نہ عالی صوجہ مہری
بہہ بولبولنکی موئہ بہری	تہ مہ شتوہی کوردہ پای بہ
لہ طریضانی بہ خہ جہ وئی	کہ تہی بہ خالی قہ دہم لہ وئی
بہ خہ یائی خوی کہ دہ شکا وئی	بہ تہ مای مہ قاصی گہ دایی بہ
مہ لہ و بہ شاپہ رری بہ وزہ وہ	تہ وورژہ خہ رگہ گہ شکا تہ دا
قہ لہ کہ وہ کوندہ بہ لہہ درہ وہ	لہہ سوو شیش و کارن جہ قانی بہ
دل و جہ رگی بخود تہ گہ رلہ تہ	بہ خوا بہ تیبی صوجہ تہ تہ

(۱) فرستہ یک

(۷) عہ نہ و دل

به توفیق که هر شفاعت

به روح عالم و روح فیرا بی

به بوی مرده (ملاحظه فرماید که قاری) هر دو هم زود می
 ده خنده و کثرتی که بر زده مانده بود و خود
 ده سینه داسی که بهل تدا که او کوه زرد
 ده سینه دوخته ره لم نه سینه خانه کاوله دا
 ده کاهنه سیر ده سینه چه وری ده وری فخوران
 نه گهر بی به سکه نره به بازوی قوه ت
 به شوکرانی نه که رسته شای که ای خوسره
 نه که ره زوهر و فضیلت سینه شیمی جنید
 که کاهن و پروشدهای عورت که رسته و خانی
 له خانه دانی سیادت له دوده خانی علوم
 چه نابی چه زردی به عروف که فیند قاری
 درایه روتبه و تاچی چه عاده بی که به دی
 خودا به مهر چه بی خوی چه قاضی عالی
 که سالی به غنچه بی نه و بزور که بان سرپی
 نه ویش به گریه و تا هوشنگی چه سره به

به خونی به سینه و صلا که با بزود
 ده سینه چه رنگی عالمه با کوی که دا به رزه که
 ده سینه که ره بی سردن نه دا به جام و سینه
 به خنای بازو که کاهن و کله و نه توت که کوه
 نه که ره بی به بلنگ که ره قوه بی بازو
 به باله وانی نه که رسته رده سینه و سر زو
 و نه که ره به حکمت و فتن بی به بوعالی با هو
 نه خه لونی بی به بیلا به قه ده رسته که بی سو
 له چی که واری چه خا حاتنه سینی که کوه
 که تا سینه بی که هاری نه و بوعالی و چی علوم
 که طای بی و چی فرری بوی که خانی خلدی به سرور
 به جاک صبره نشانی مونه های زور و رو
 له بخوی له عزا خانه ای عا ما که و ترو
 هر و چی سوجهی نه ام سینه دوایی بی فرود

بیته خالده کافی دم (هزار و نصد و سی و هفت فخری میلادی
 دیره ۱۳۵۷ از هزار و سیصد و پنجاه و هفت کهبری بو)

بارانده له سیدی اجل انام
 علیه الصلوة والسلام

که دره و کوه ته نوره ای جاوی بر کما و به
 تا خونی له که کوه که شوی کرده عه بی پرور
 له نگزده بی به طاره که که له ل ساوه خا به یا
 به کن جتله بی بویس نه سینی دم
 بوی که پابه ، بویچه بی چیز لیکه دی له دور
 صیلا نه زه رده و الله و رو و راه به هم شه ده
 دانه سکنی دل بی به که خوسم له صوره بی
 غم و اسطه که عیانی خنی بی که ره و فقه قهر
 به ربووم نه که رله راوی ته عه لوق نه یا به پرور
 وانی نه که که له به عه بی پریمه که بی جهوان
 شوخنی که بادی که رده بی بون شوخی لامای
 شوخی که رابطی ده مه که بر له خه نزه که بی
 شوخی که بسل صوره بی به مه هل بوزنه نمی من

دوزه خ و کوه ته نوری دله که ل کراومه
 یا خوی بی تا اگر کوره بی به تا و به
 فرمینی جاوی سووری به خور دایه راومه
 به غنی له قه رضی گریه و دنیا به راومه
 یا بو چیر و کی چه رگ و دلی هه لکراومه
 یا کرمه گرمی سینه بی کون کون کراومه
 ده ردی به به ردی حادینه شوخی بی شکومه
 عام نان و تا و جای دگوشته و بیلاومه
 دل کور به کوری به رجه بی جان جان و خاومه
 له رزنی ستری غه مزه بی شوخی بی لاومه
 تو لوتی و شوخی بی عه روگر لاومه
 شوخی بی گوتی به تاوی به تا تا و در اوومه
 به دغه خوری غه لیلی به دایم سواومه

پروانه نیم که عاشقش شه من کوراوه بم
 مه عنونی له یایی جاوی غه زالکای لکاشیم
 یوسف مه تاعی من نی به لیم لاده شه ی عمریز
 بوگو شه شکلی نیضی بزوی و کانی شانی صیر
 بو زه رده تهاکی تور به ته که کیره شکلی شه نه تی
 نه و تور به ته کی که صیفلی صیر تانی جاومه
 نه و تور به ته کی که خولک و گل و ورده پوردی شو
 نه و تور به ته کی که توری نه که رینه به رسوم
 نه ی بازی به دره توی خوا بوچه ناگری
 له زبانی تو به با عیسی شه وجه یایی شه
 له و نه ضی پروونه که و نه واله سیر زبان
 له روه ک طاله کوردی که و نه یی له باولی
 به دروانه جاوی ته ره به خوا زورده حاله کم
 یاکم له دانه نیستی مری نی به به لکم

به روان هیرای تا کوو نه بهد که ل کراوه
 شاهید ده روونی جاگ و به غه ی دا در اووه
 سیر دای نلینی غه شهی رساله ت به ناومه
 به یوه شه تاره زووی له یوه شهی بر اووه
 به ک ده شه نوم نرگس و له رجاوه جاومه
 شه کیری شهلی ته لی معاصی خوراوه
 کالتونه و زبولیره و غازی و در اووه
 نایده به نا جی خوسره و وجه کم که کلاوه
 ناکره که ت که لوری دلی که ل خراوه
 له فیکر نا تو به قوه تی نه رنو ده ناومه
 له ر به ر می موته که رهنه یایی با اووه
 شه که دریم پره و به رنه و له ر باوه با اووه
 گریان نی به دلوی به یاکه تکا و نه
 ترسی به شه مری شه زره تی تو که له نه جاومه
 به کیم به روشی مالی به نالان بر اووه

یا تو ش بفر صوو خارده که ک ده رک و پالی لوم
 به غی به شه غه که ر به که شه کم به تو له زور
 من چونکه غه یی شیره غه زهل که یی کم نی به
 دا یم له شه نیم شه مه ته جا نیم بلن

بخود قه ولی به نه قدی شطاعت کر اووه
 به غیبه یی بخود له سر که له یی زبوره
 سو شکی غونه نه به رجه می شو شپون برایم
 ره شکی به نه ر و و مه تی منوی برایم
 له عالی به مه نه لئوی سو خه ن گوی برایم
 (دورری عه د نه ته لعتی ناکوی برایم)
 (به رووی چه مه نه قامه تی دل جوی برایم)
 زا هید نه سنی عاشق نه سیر که به ننگالی
 مور شه و ره گزری له نمان جاوی جاالی
 کاری من و معانی نی به قه ت صوره تی ماله
 (نه غیبه به نووی قه له می صنی ایرلی)
 (دنیا نه گری قوه تی بازووی برایم)
 له د ساوه که بیماری شه دم دیوه به دور بینی
 غه لکنه به پیر جن له سنی غه شه و مکنین

۷۲

۱۵۹

که ره من دلم چاکه به تیش (له نه خشین)
(فیکرم که صوره گینه له فیض دلی خورشین)
(تمه من به فیدای همه نه ری نه بروی برایم)

که و شوخه که چه فیضی له به روگه ردنی کمالان
رشی دلی عوشانی به ریویاره شی پیران
کولم که به ره رخساره جبهانی که صوره شویان
(نه ستره روی و رخساری دلی عالمان صوران)
(بورگانی سونه جیم لبو نه که روی برایم)

وکل مورغی قه قه که بوچی نه کم زارونه قدری
مه برایم نه صیانه که کو جیم نه نه بری
نه که بریتو قهت را و که ره تائینه بگری
(بیتو مه به دام و نه نه کما رسک نه گری)
(خیشان نه گری دیده ی کما لکوی برایم)

جاوی که تواند بهری دلم هر روز به رلبو
خوشی ره گی ریوخم به سوزن نه شسته ری به رلبو
چونک منی کورست و له ره قیسان به چه زه رلبو
(ده عوای نه که هایت نه کم وجه نه نه که رلبو)
(تاری که تخم رو نه کی سوی برایم)

که رمی منی درانه به دل عات وجه ز تخم
لهم باره صفا دینه ت گورنه نشیم
بوگرتنی نه و کما که دایم له که صیم
(نه و نه مه نه بر له زه نه روژی له بییم)
(ده منی من نه به رگه ردن و نه ستوی برایم)

نه و روز که له واری له دلم تری صوچه ت
گری به مه به دل تائینه تصویر صوچه ت
چونکه لبوه دیوانه به زنجری صوچه به ت
(به دبه خنی به نما زاری له زنجری صوچه به ت)
(بهام ره نگه به نای سله ی صوی برایم)

نه و روز که نه و به لکزه نه به صوی بشی له وه فالبو
کاروانی دل و دین و نمان روی له فیه نابو
قوربان وه کوو بخورده به ، دوو جاری به لا بو
(ز زوره ره چه زه ره به نه نه تا سووه به با بو)
(خیشان نه دزی قورده تی با زوی برایم)

فہمخی

دہ ساہی پیری پیری کونہ زالم ، چہ رچی دہ داری
 کیتر دہ ستا کہ لگہ لگہ ، تاکہی کہم چہ درو چہ فا و خوری
 کہ وہ لی پرتوڑ قیہہ فی تالم کرا نو سیت بہ دہ ستی خوت
 لہ سہر پڑہ سہی مانی تی کہ جہا کہ سیتہ عہ جزونہم باری
 لہ دنبارا دلکام بوو ، نہ وشتا ختہ دہ ستا خوتی
 تی یہ خانی ستہ عانی نہ وہ قیرہ قہت لہ خوتخوری
 نہ ہم کاسا فریبدا لہ بوو وہ ستی دل نا خوتی
 کہ ستہ درگوری وہ ک با با دہ کا لقم عہ باری
 بہ سہر اظہاری عہ ستی و مہرورہ ^{بانی} نادلی بردم

بہ نہ قری خوتی کہ ست کیترا دہ لی من قہت نہ بووم باری
 لہ کترا وا وہ ظاہر بوو کہ عہ لہو شہرت و صیا قہمان
 لہ گہ لا یہ کتر بہ مہ کلہم بہ ستا ، نہ صتا بوچی لاساری
 لہ سیکلمی موچہ بیہ ت دل کہ کن خوت عہ قل و دارن بوو
 دلی تی چارہ کان بوچی دہ سو ستی بہ عہ داری
 دہ دای دہ زری دلی بیار لہ کن چاوی بہ شی خوتہ
 کہ چو کہ خوتی بہارہ دہ زانی عالی بہاری
 لہ دتر زخیری کا کو لستہ لاس نا جم کہ یادہرم
 لہ بہ رچی لہم فہ قیرہ دل سو و تاوہی خوتہ تزار
 فیدای چاوی سیا ستہم بہ قوربانی ننگا ہتہم
 وہ زانم دہم کپوری کتاخر بہ کہ رضی خوتہ موچاری

دلم فہمخی برندیاری موڑہی خوتخوارہ کہ کی لوبہ
 دہ لی دہ ستا کہ لگہ لگہ لگہ لگہ دہ لگہ وہ لہ چہ نہ تی عاری
 یا پڑہ بی جبکہم نہ واریان دلم سید دہ تی
 عاتقہ مہ چو بہ سیکلی خوتخ و تی پیروادہ تی
 واقیہ بہ دہ ختہ مہ چو بہ سیکہ مہ ستہ و چا و خوتار
 بوو بوخی گولٹارو لٹوی کالی دل شہ دارہ تی
 سہ بڑہ رگہ ، کتر چہ گہ ، خوتخ و شہ گہ ، دولہرہ
 قامہ تی گہ رہینتہ چلوہ قیامت پرا دہ تی

فہمخی سالای لبتہ بارل خوتی بہ دل تہ لکم کا
 نا بروی چہ بانہ ستی عاقبت لہ چارہ تی

شیرین سه زرد مین

ده ست برد بهی زولفه سه ماشه وجه مین
ده ست برد مرقه قاجان تورمه ی تاقه ی چین
قه ناره ی گونه نگ ، تورمه سورمه ی زه
سوزه کلافان دیز وه بیله وه
لم یلا وه ی بره قنار ، وه ی گول گم گته وه
وه ی ده سته ی کلاف لای سرورینه وه
وه ی زورده ی زه نگوله ی گو سواره وه
وه ی ساقه سهیم سهفت سه نده وه

خیزایه ی سه بران سار او سه زرد مین
بلا و کم رد سر روی های دوو لهه فقه مین
قراردانه فخری کلافی موشکین
کاو سزانه پروی جبهی خور سهینه وه
ده مایخ وه لهه وای گه ست وگله وه
وه ی سه زم سه بران سار او سه ست وه
وه ی نیم نطای ناز کلا لکروی چینه وه
وه ی زرنگه ی زه لهه ی قه ناره وه
وه ی خورده ی خور خال سه لای سه نده وه

سه ی چه رنگی سه بیجا وه باوه

سه ی سه شس وه خورن چه رنگی سه لاره

فانی (هونریکی کون)

له یان خالانت

سیاره بری سه بزبه ی کالانت
سه کوشته ی خاتم ، تو بهی بنجانی
کازیز کما حان ن نیانم بری
گلیانم وه نه زر ته نیان خاله که ت
مازه جهوه سه جهونه باد سه روگم ردم
وه زنه جهون سه جهونه لونگ وه کولم وه

هونی یان سه ماوی خالانت
سه لئوه کم رده ن ، لئوی کالانت
سه خال سه ده ی نیم نه بهی مکیانی
سه جم رای وه باد چه گیا نم کردی
جهون سه سر سو ت گه بنجی لئوه کاله که ت
که ره نم که طاهنی سا که بورد رم
داخو فانی بام وه کلام جهول وه

یاوشده ی فرهاد قوننگ نه کا یولا

داخو فانی جم نه کام لهرده ی جهولا

فی که اس

که من یازی جم به قانی سه ره ق

که ل که له ی باره له سه رمانه بی

سه ربو لهج که سیک دانانه ونتم

به تیزی نه رسم کهه ناکوو ماوم

نمه بهد لانا ده قم له سه ر رنگی کهه ق

به جهورری چیت وله تی نانی پره ق
هرس و ته مایم رابینه سه رشه ق
ته شای ناریم بو نیایو نه کهه ق

من و نیفلا اس و به ده ختی ده ی حای خانه نامردن

برو باون سو باره کن لهه ره کوی تا که تی کار دات

نه تو یاره و ده زیفه و حال و مال و نیعه ت و خوشی

مداره و کونده ره و با ستون لهه سروی بو کوی بو خیمه

نه تو سه حاینا و ویک من وقانی سه رای زه ش

من و هو حره و ده سخی و لوس و قویانی خانه نامردن
من و کله و سه سل و ما که تی خومانه نامردن
من و لوقه ننه که ی حاجی نه ده حمانه نامردن
من و ته که و کلا رس و داری لهه و رمانه نامردن
نه تو لوقی ده دیناری من و لوقانه نامردن

ره فیضانِ نیک ره لاین صبار به چیکه کم؟
ده زانن خو که من وه عدوم ته واوه

سایه و ره بوختاری نه و دینه ی له به ری له ی
خاسته نه در و ساغر بر و عه عشوقه به راهر
نه سایی موهه ها نه سوره ستن و به زخوش
له کم به زسه که ماتن به به دای پرودی سرودی
به رگه جته له به ر ده نگی نه ی و ناله ی نه شور
به هر امه که تا عه سرده نالی له عه می تو
مه بران و دل زاده، خیره بیرون به هوه هم
خو تا به له هم به زسه نیشانه که له هه ره کل
بژدولبه ری و عیوه گه ری هه ره که نه مرزو
سایه به خورا عه بیفه عه من نینه له لای خوت
له و باره نه گه رکت و که ره کم که ی وه کو صبار

بی خوش و عه خوش به عه له عه عوقبا و دینه ی

سایه و لام سال ۱۹۹۸ ووتوبه تی

۱) شینه لوم بو عه کاره زون موری جه به ل لوتان نه کم
۲) دایا به رو به پای با خای هه و راجان نه کم
۳) کوردوم و هه ره زله نیک نیکلانی کورد جان نه کم
وه عه ت و نه فرته له چاره ی عاره ی بی جان نه کم
۴) من ته عه نای به ره خوئی میلله تی خو جان نه کم
قه ت به و نیکی و به ری نا گو ز ره وانی شیرو نو
به رخ و کار ژولم هه به عه له که بی تو
از هه هه هک ناکه سن و از بننه لکم تو خوا برزو
تو به تی ره ری نه ریتا و فیه فیسی قنلته خو
من له دست ره ریتا وه بی به ده وه رقویان نه کم
نامه وی داری خو و عه بیلان سر له حقل و دررک و خار
هه عه تی تو ویای جه نه ته هه زو و چاری کو هسار
لورک و ساست و فر و و بر و ن و به نیرم بی ژمار
شیری و شر بو نه خو م اجه له گوشتی حوسه مار
شیری مه ری خوار دغم، دابه جته بو ز سانه کم
وامه زانه عا جه م عه رضای مه رانم هه به
من به و عه تیای باش و کرداریکی بیای وانم هه به
موسسه رحیم خاتریکی جو عه ز شاکه انم هه به

پانک و موعه‌ی لای پره واندر به سته‌کی بانم که به
 بوکلرشی تیره قائم زوو له که و درمان نه کم
 پروو به و باره‌ی جیران بو توی مسه به هم نامه وی
 خیری دنیام بی بده‌ی تو بیسه حاتم نامه وی
 تو قول و راجه‌ت، بته ناخووم، زوره پاکم نامه وی
 من پروو تا بوم بو حینه خورما جه که نه نام نامه وی
 ستوره خولارو و گه زو با سروق له به ر میوانه کم
 که روه کورمه تصور نه گه رحاکم برانه ستووم له دار
 چو ن له که ت من و از نه که ت نامه کم ته کی دبار
 یاه و اجاک له راخا تا بکه ت تو خوت کینیه آت
 من له حنی ی عاگالی نه سلت یا سدره‌ی موسته عار
 ته که کی کورکی لطیفی که تصور و نه برانه کم
 من به دل نه فره که کئی توو جی بی نه غنا نه کم
 حنی نه لوم خوم کور و و جاری شه‌ی که رمانه کم
 به فری که غلطم کوریتا خه به بریه له تو حاشا نه کم
 تف له خول و باره و ده شه و لم و به حرا نه کم
 تا ره زوی شاع و جی و وه ره‌ی به زان نه کم
 وه خنی نه شادی نه ام دنیا به کئی نه وره به
 مه کئی نه شه کینیا جمان نه ک به حور و به وره به
 تو له کور در کمان نه گه رحالی نه لوی به نه وره به
 نه کم که ژو کینو حیا به شه که کئی که وره به
 به عله ب و بازوو که تیره، کئی که وقه زوانه کم
 شاع و دانی نه گئی به زره به زره زه وره به
 نه ک وه کور به مری عه ره ب و ا تا خوچ و بی به وره به
 میلک تمان وجه‌نگی و شه را رو حه ری کرده به
 خیمانی کورده واری شاع و راع و که وره به
 بی به تی که ربی نه تی ته خیری کور در کمان نه کم
 (شایع)

له کئی ره‌نگ نه بو
 زولف شه وادی له کئی ره‌نگ نه بو
 مو کینو، مه نایی، سیا و نه‌نگ نه بو
 فینه و شه در فروشن شوخ و شه‌نگ نه بو
 لوی نه سو ب به حه ر نه بو لینی

حاشا نه و زولفه من بزارم ليش
 سوبه لسه ل نه بو
 زولفی چه نه زه ل سوبه لسه ل نه بو
 چون تو کی ابر بال بورهین به ل نه بو
 بروخته ی سولفی که ق ل هم به زه ل نه بو
 عه تره جن وه با عیس زینده گانی نه بو
 نه فانی به زیش بر و حانی نه بو
 نه و زولفه چشه ن ؟ من حش که کم یس
 حاشا نه و زولفه من بزارم ليش

بنضای سویدم
 زولفی ره ننگ چه ره ننگ بنضای سویدم
 گر خج بیخ بیخ نه بنگو وه ل هم
 ده م نه دو نه ده م به ز چه شمه ی زه مزه م
 زولفی فوای قه تل گران بو یس
 حاشا نه و زولفه من بزارم ليش

قه ترانی نه بو
 زولفی نه لخ دیز قه ترانی نه بو
 بوی عه تره بنه رگولان نه بو لیش
 حاشا نه و زولفه من بزارم ليش
 به ستوره (حاشا نه رف ما غی کور دستانی)
 پروته که پروته یا چه به که ی مانگی نا جان
 قه ری قه رمی تو به وه یا به روی بو جان
 نه م دیوه مانگ کلای له به درانی، تو نه بی
 به رووش که تی به وانه وه کوو تو نی به به وان
 قه سانی به قهار له ده و له تی تا به ره زه زه تره
 به غشوه می جوان و باره و نا و باغ و گولستان
 یا شیخ نه وه نده ناوی به به شقم له لا مه به
 من پرووی ننگاری خنوم به به، و ارام به تو جان
 گیانه له وانه نیم که بو گیانی له لات برروم
 که رتیر بیارتی حازره دل نه که به نستان
 رنگه م بده ی به نمائی به ری بیت که حاج کلام
 بی تی خنوم به قه خروه نه خه وه قه رقی قه رقدان

مه سئوره لئو وروو ده می یار بی تم که ره هم نه کا
شه هدی جه مات و تاوی به قا عوصری جاویدان
گفت و گوی (اره لیل) و هئو شه و لسته کئی

۹۹۹

قیلهم من جه یار
به نجی جه دساله ای منت دا وه یار
وینا رتیکه ردی جه لای خال خاسان
من چه پروی نه زهل حال توفقه یی گه رد
زیار جه شیرینی زه مانه ی وه رین
توم وه شه رت وعه هدیوه عوزر زانا
بی شه رت وئی شون بی کتقراره فی
بی مه ل و صوره به ک بی تان ولونی
له ردهم هه رسائی مه هاری داری
وه رنه من زو و خاوردنیم هون ووردهن
نه و ناز دارانه صاحب شه رت و شون
جه نه سال هه نیسان به بازیم کورده
نه بیه تم وه قه بیر له بجه ولاره ی یار
مه لای ناز داران نه ونه عام تو
ساجوکه بهی ته ور بهد کجه تواره فی
من جه تو بیست، شیرین شه که بریز
خانت خاوی بی دم یا خود نه دم
وه لای کجه که

به دان که ردی دوسته، منت شی نه یار
شه رت وعه هدیوه من لهی ناما وه یار
حال خاسان ز تدم بی شه رت ناسان
توم وه له بل زانا، و تم قه بی خول گه رد
و تم فیهار زانا تو وینه ی شیرین
جه پراگه ی نینلا من و تم واسق وانا
له ردهم بهی به کئی دوست و تاره فی
مه لای دوستان هه ره شه پرونی
با هه رنا که سئی تو پرازی داری
توم جه به خت سینه ی خال خاسان به رده
له بلا سغه تان حال تان مه جنون
کائی جای زه نه ۲ زینده گم وه ردهن
نه کتیکه تم ناز یار وه قادر
به ردم زیاری جه گوی شا هکو
بی شه رت، بی شون بی کتقراره فی
بیزارم جه تو و عوصری بی مه جاز
تو نه جاگه ی خوت من نه جاگه ی و تم

میرزام تو م جه یار
قیلهم له به تون، دل هه ربه تون جار
نه سزه و گرت هوی له بجه ولاره ی یار
دل هه ره لای تون، نه دارون به که من
خاترت سرگم ردهن گونای من چنه
بهی چنه خاترت لیمان ره ختیا
من چه نه سری تو بی به تم ته قدر
نه که رن جاری تو م که ردهن به بجه
عاشق نه و خا به ن
جه له بجه ی مه عشق دل بی نه ندرتس بو

یوسف به کی بیامی

دو ده خام به سته
دو و سیا (تسبان) پرته ی دل گه سته
شوشن بای شه حال شه شوشه وه
سان سان به سماغ و سماوه
لا و لای شه یه ن لا و وه لا و
ته ل توی مه فتوول لوولهن وه نه ی را
چین چین چین به سته ن چون نه قش یه یینی
الف الف الف لام وه ستاره عین را
یا جانظ مه محفوظ به دکار به رلو
تاقه ررن نه یام ده و ان به مانو

دو ده سته کلای سوشکوبه سته
که رده ن وه به رحین گونای گول ده سته
زارزار وه رزبان شه شالوشه وه
لا و لا و لا و وه دو لای لای وه لا و
تان ونو که فته ن تانا وه تادا
تو تو توربان وه بان به ی را
خه م خه م خه م عین به عه لقه ی یینی
لام نه لقا کی آ وه مابین را
نه یام عوره یه ن دو وه نجار به رلو
هه تروه بای شه حال زولفه یه ن شانو

شاه کلای یوسف زه رر خریه یه ن لرو
یه خا سته ن هه م لوش غه م که سینه یه ن لرو

پروچی

به و ن یارانه ن
واده ی شادی وزه وق هه رده جاران
نه سانی نامشوی شه که ر یارانه ن
نارایش کرده ی گرو ی خا سانه ن
ته رتیب مه و ان حال سولفی به بان
به رانای و شان زه رر باغ مه یوشان
چوته مه گیلان به یانانه وه
سه قه و سماغ و صو و نه م له ناوده م
به و ده ما به یه ک زه وق شادی و عیدی تو
نیمه یه یه ک به جز نیمه یه یه داران
به عزیزی وه به یه یه گول خوشه ی به رزان
به عزیزی وه هه وای به ر شگولزاران
ده سته ک خاستر ته نگن سینه یه یوشان
شویه ن مه که ران به و نه ندازه وه
نیمه یه شاد سته ن شه وق وزه وق داران
به عزیزی هه م ته نای خا هه راران
یا عینان ته نای میان وه به رواران
هه ر عالی به و نه یه یه شادی ته سماغه
به ر سینه ن و تو دی هه ران بار

دله به با روی به رن یارانه ن
خوشی و به شاره ت عه تی یارانه ن
به سته نه صل که رده ن تا و ات و آ زانه ن
زطیم نه زاکه ت مودیر حاسانه ن
وه هه م مه کیسان سورعه ی سوکانی
ده سته به ن سته لول لول مه خروشان
به کاهک خوششان مه و انانه وه
که ررن نازادی مه و انان مه هه م
روشان به یه که سته به خرا و که رولو
یوشانی مه شان سای به رزه خیاران
به عزیزی به عه زم به رزه به رزان
مه که ران گول که سته هه رده و کوشان
مه شان وه مه کوی شاری خا موشان
به عینان وه لوی گطلوی تازه وه
به عزیزی نه ریزه ی به ریزه مه واران
مه واران نه شاخ به رزه خیاران
گیور مه دان باد و نه یه یه یه واز
وه عه رده ی عه رده ی لوی به رخی یه سته علامه ن
دو ورکه و ته ی دوشان مه قه ومان به یوار

نه خوشی نه دل سوز نه بار نه باران
 نه ده نگ مننه هام سر، نه دوست دل سوز
 به به نخوای شادی خوبمان شینون
 چه بی غوصه و غم، ده ست نه که رزنون
 در به در که فتنی شان به شان
 نه جای تو میدون نه خه ربار به رهن
 مه که روون خه بال خوشی سوز گار
 عه بی و خوشی وزه وفا خه و رنه سالان
 رایم برام بوار که ردهم به خوشی
 کسکی غور بی عه جای به نه خه
 مخصوصاً بهی من چه خه ردهم
 که رجه نه خوشی و وقت بی و لاهه
 که که سن دل شاد تو بهی رنای بی تو
 کا خریه شمان به چه رو عه تو

عهربا و عا هز چه گو شوی شان
 نه که سن مه را جو چه زنت بو پیروز
 به فیهمان نه من، یا رمان گریه
 چه شان و بیوی پرتوی مهر رزنون
 به خواری و به همور دور چه گشت باران
 نه که سن مه را جو شینه عه که رهن
 فیهته رکوی خه مان و نه ام عه بو بار
 چه بی هام ده ران نازک نه و هالان
 که ی داد که ی بی داد خوشی و کوی
 باران برانش عه ریب به ربه خه
 عه ریم ما جان تاوه زوی مهر رهن
 به آن به ربه عه ام ریا رانه و
 که که سن دل شاد تو بهی رنای بی تو
 کا خریه شمان به چه رو عه تو

احمد به گی کورمانی

قیلیم سیه ردهم
 هاضی چه هیران بی واده مهر دم
 به چه ستم گریه به ست بی و کوی زو خال
 به و و ع به حره بی دیره کون بال
 به و ساه و و رات که فتنون و یاریم
 هام رازم خه من، هام نشیم خه م
 نه وای سازی سوز بی که رازم خه م
 چون به چنون بهی لهیل بیابان جیهون
 شرح بالای تویم نه قشی ضه سیرون
 نه رلا ده می خه بال تویم به رجون نه دل
 بهی چشمان که ماهی اریام تویم
 عومری ز سینه کی گیا تم تویم

ها چه بی به یلیت نه رواج سیه ردهم
 با با ع ربه رای گو گو کوی تو به ردم
 به چه ستم گریه به ست بی و کوی زو خال
 به و و ع به حره بی دیره کون بال
 به و ساه و و رات که فتنون و یاریم
 هام رازم خه من، هام نشیم خه م
 نه وای سازی سوز بی که رازم خه م
 چون به چنون بهی لهیل بیابان جیهون
 شرح بالای تویم نه قشی ضه سیرون
 نه رلا ده می خه بال تویم به رجون نه دل
 بهی چشمان که ماهی اریام تویم
 عومری ز سینه کی گیا تم تویم

نارزم به خه

شوو شوی نام و نه نگ نه توام ککنه
 با نام تا و ازه می و و رای بالان نه
 تا، زولف و پرووی تو، بوته ما سانه
 فیهه وزه کا تم شایشی روجه
 پروژورم نه کی زه و ق کا مکاری به

به و ساه نه رای تویم زه تا ربه سکن
 شما تم له ناده می به ای تو و نه سکن
 بیای تم زیکری خالی نالان نه
 جو زده نکای جو کس تویری عیاشه
 وه ما کنای تویم هه ما و خه و چه
 به ریا نام به زو و لا را عه کار به

به بادهی که و می دیرت به هم
 به رنوبتی خوی کردی به رستا
 به سالی که زه لیم، به بادهی که له رستا

فیه نالی

دیده که هزاره
 تو با که رگه ران که دو باله
 سوختن به قیل که هم سطات
 عالمان به علول تالی به رزه زان
 سه دنه و فله نه راج هیلالی تو
 تهنی تا واره ی زولفا خون به عار
 به مهنه ر سوژان با نهی خالی
 فرهار که رزه ی پوری که
 سبک سگه ران لیبی زه در
 پانی بانداده ی گو سواره

فیه نالی خانی لیبی به

به جنون چولا که رستا به ور

توف چه سستی خالی نماز سزا

کالی دور سکی دو بیت پیاچرا

توف چه سستی خالی نماز سزا
 کالی دور سکی دو بیت پیاچرا
 دهه سوخته ندای که خالی بود به کیر
 جان به لرزه و برین دار رز
 به سزه ی دنیا هر که و ته هر
 به لایم به رفته فووس نه توانی خزا
 نیش و نازارت کار یکی بی کرد
 له ناو جیگا را سر بود هم ته ز
 ته های بود که لای سوویای مه نه تا
 بجه نگی، و خالی به رنه که و ت به ز
 به پاره ت به مه ی کردت له ته کلا
 لیت ریزم نمازیز، تار و زری چه ز

۳۰

بینه نیجا که لیبیک را گره

به شایات مکر نهی خوا

۱۶۰

نه گه بار رود ده لوتی هه ق به ده سه چوک مه خاروه
 به ری دایم له به ر جاوی لهه سوو مه خاروتی به کانه
 تاوی خور نه کا ظاهر که گوته هی نیمه فی لارا
 ولات پرووناک نه کا نه لای جوی گریه
 له نه نه هی باره وه ختی به ری کوو طی نه کا عاره ق
 به هی عه بی ده لای به رگی گوله نه و تاوی بارانه
 نه که ری دل به بیری عه شها تو زحار وه به جروه
 فیدات بم خه زده هی لوت له بو نه و ده رده ده رمانه
 ده خطم له لکه هی نه سیم بکه به هی به حال لکم
 نه م تا شوقه وه کور به جیون جیقای کیو و سانه
 به تار ی رو به هی نه و شو خه جه رگ و دل نه سوو تاره
 مه کن مه نهم که من به روانه م و نه و نه هی به سانه
 به فینه ی نه و به قسه ت من له به زه ده رمه که کور بان
 مه به (نیخالی) به و سوا به ی به قیب له او دنی نه سانه
 وه ره با جینه ناو گولزار به نه نه ده لوتی که کن
 به هانه واله گت لای که هی مورخی گریه سانه

له عه شها رووی گول تالیات لهه سوو ده م نه محمد نه هی دوله
 به بانگی به زر نه نالی هی و لکو بولبره غه زه ل خوانه

به ری که نا خه لکینه تو خوا حاله فی زلی بود نه ن
 مه نه به ری سانه له به رغه فله ت لهه سوو طری وه نه ن
 وه ختی فی کوی سانه نه هی قه وینه غه لوله ت تابه کدی
 وا خه زانی کرد وه نه سانه که گو تزاری زه نه ن
 خور وه نه ن نه مر و نه نه شو نه نه م طبیی حازیقه
 جی نه بی بی سوداوی قه لای بیماری وه نه ن

۱۱۱ سوو نه

کوانی خه لکینه له کوشن فیرقه هی سونه وه ر طینه مان ؟
 چوکله نه و فیرقه نه زانن ده ررو تازاری وه نه ن
 (گو تالی) من به باح لهجه نه نه فی نا گو ررمه وه

خالی نه و چنگه هی که کورده نه خه ری خاری وه نه ن
 بلمان بهن (باوکی گوران)

له نه وزای نه له ک کور بان لهه صیقه مات و چه برام
 له به جری (قصه) ی دل دا به دایم دل به ری سانه
 به تار ی کیووی سانه ، وه هادل قه بیری بر سانه
 خه لای قه ن فی نه واله نه لای به جیووی سانه

بیره میزد هم که تو را و آن را صد و لایان که فارسی به و کرده به لوردی
 به زه که فته در تو زنه خاکی به ری برنگا به زه رزانی
 که به در شوئی به در نه جل بی که هر حی بی بکه بی به گه و که رزانی
 نه و کن که ریحی که ده ستانی ^{شومستطی} سوله ایمانه
 که سوونا و ننه گه رو ننه ی که زه در بر که سوونه رزانی
 له عه شقا زور که سن نه کوانی و که کوونو لبول بنا لقای
 به لام هیچ که سن و که کوو به روانه کو شته ی به ختی به رزانی
 نه سوو گو لگون جواری خو سه روی به رو نری بی نالین
 که سوو جووانی و که کوو شری بی نه رنه ن نامه و رزانی

به به رکی ده بده به ی دنیا که سوو له سن خالده نه عا
 به به عاکی تا ج و نه کن سید الهم که سی ر تا جی به رزانی
 میرزا غه ضرور

میرزا غه ضرور کوردی حاجی عومه زه که سلیمان له دانک بووه و به رده صیک بنوویسی پایه کراغانو
 له ته لردزی و نه له روایی را و از له بنوویسی پایه کراغانا کطاوه و نه سی کرده به کوون کرسن و
 فرودین تا روژی (۵) شه جو ۲ / مارتی ۱۹۲۸ / راعین له سلیمان یا سن نه خو ش بی بی
 دربر له ته صنیکی (۸۰) عالی را مردوه

و نه کانی خوئی را حیو ته جو جوی خواجانه نه نیک له که حاجی به عیبا غادا ، به لام له که له حاج
 به عیبا غادا نه بی به شه ری و نید ویری لی نه دا ، حاجی به عیبا غاش طال نه بی به حاوی
 گریانیا و به و نه حینه لای خواجه و نه نیک ، خواجه و نه نری میرزا غه ضرور بانگ نه کالی بی بدو
 تو لای لی بجا نه و نه به لام نه و برانه کوا خوئی نادا به ده نه و نه سروز له خو شیک نه هندی
 که رنه و نه ندی خو شید و نه له که له نه و نه شی را فارسی زور با سن را سنوه و نه تن خو شیک
 بی و نه سن بووه

له شک له به ختی به دم جیبیکم ، بلایم جی ! حیون بکم جاری ؟
 له خرمهت کی بکم رادی
 له کوئی بیخیم له دنیا را و نه کوو خووم دل برینداری ؟
 له لای کی بکم به یانی حال تو مه ز لووی غه ری خووم
 له خرمهت کی بکم رادی له بووم بی یاری غم خواری
 خودا و نه ندا عیلا جم که به لوتف و ره حقه بی تو به
 به لوتفی تو مه که ری به بی بی بووم به به بکاری
 له داغی بی که سی خووم وای بریشان حال و دامام
 تو مید نا کم له بژده ردا به که سن که م عه زور هوا ری
 و نه ره میرزا به نا هیه به قالی غه و سی به غدا به
 دووه م کاک نه همه رکی مه رجووم ده به خشن مصیبت باری

مع هورایک وایاران که بی به و راه به راه
 غم و آینه بیخه ت و هجران او کو غم و رقه له به راه
 عه به ب پر کیم به زالج هور له سایه داری بی به رجوم
 به تو میدی مع کوم،! خوم غم به رتم سات و به و راه
 له دور رویای زه مانه و صیلاقی تم عه سره به شیواوم
 که نازاشم مع فکری کم له گه لا تم گوتز و خورطه
 به به های تی نه گه ن یاران، ته ماشا که ن مع رتوریکه
 به کولای به حسی نه ولادین به نه حوالی پوره نایه
 له بی مه یای به فین و دوست و قه و گی به ت زبان له نگم
 زبانی خانه ناکاه له دل غموشی ته وه لایه
 له کوچی بیخه تا بی که می به رشان حال و دانام
 نه به فانی و فانه سرر و له دونای بی به و راه
 مه لان دلوانه به میرزا که سنی فکری ره تیسری بی
 ته ماشا کی بی یه ی دل که ن، به وه لایه که موی وایه!

دلی بو مع زولفی مه ه پرویان له به رحی واکر و خاوه
 سیه ه پره نای نه وه بو به له سنج جیه کوراوه
 وه ها دوو جاری که دراوی غم و جهوری غم ری بی رجوم
 عیلاجم ناکری تا بم غم لاس له و رانه و راه
 به تی نه و جهوره پره شماره که تا و ترانی به خانه
 زه بی نه و بوچی وای له و قه ده لا و لوه کالوره
 به مه علومی غم لاس تا بی که سنی نه و جهوره پره شماره
 بسینی نه و به جاوی من چلون پره سینه کتیراوه
 نه گه ردونه رگی نه هلا به درخا (به در) به بیایه
 له ته عقیبی نه زاره ت گاهی نه و شوخه نه هتن جاوه
 ته ماشای خاله میرزا که ن چه شورکی که به راه
 به پری چه نه نه شمارا له ریگی عه شقا راناوه

تم ده ردو به لا و بیخه ته وک باب و بران
 تا که ی به به ناخر به علامه قصور و مه ران
 سانی بی به نارام و سکونتم به به و و پور
 من ویل و به ریشا تم و نه و هره له دوو امن
 زور ترجم له به عا قیبه تی بینه عه (وولکم
 رانیم به به به دل دور منی خوشی له قه فاس
 زانیر و هه سو و وقت و به عاتیک و زه مانی

بوسردنم که رستی به غم و ده دست و دوو عا من
کومندی شنس وایه خورا جا حسی بره صه
بوکه نسی نه وان نه کم کورئی نه و، حیونکه نه فاس
میوانی سنن نه مری خوا نازئی کردوون
چارم نی به، نیم خوئی که مه شوروی خوامن

که رجه نرجه به سئی ده رده وده به نسنکه ده نالم
میزا دئی خوئی که خوا به حسی به عامن

نه رئی یاران له به رحیی وایه گولائی خاروخه سن نائی
له به رئی که طافه تبه عه سئل قوت بی مه که سن نائی
عه نائی خوئی به زالج را که ده ر حوو عوصی ستر سیم
نه مالکی عامن بو حیونکه ناکه سن قوت تبه که سن نائی
نه نه قوت بوئی که عالم دانه مالونی وه فا یاران

مه عه به ت حیی به چه رهات، نه های صنی بی که وه سن نائی
له لای خوئی من به ناکه سئل که سئل بووم

له زو صری بی زه فایان را سوه ه سالاره به سن نائی
له سوئی نالج و به ختی به دم و حکرم عه ته ره ر حوو
وه که رنه سن ره زانم قوه وی و امانی به که سن نائی
وه فا زور نادره ده سن ناکه وی که م قوه به دایاران
زولومانه قه زای شرده ره لسن ره بچ عه به سن نائی

له جئی ی نماوا زونه عه ی که کن به باور کئی راست و حییاز و شور
به رای ده تنگی سوکان ویا به بان، نه سکان عه به سن نائی

به رومالم به قوربانی نه هی کله له به غدا به
به نائی عه وی که یالائی نه هکله قده ی رینه
عه سن ره بچکی بی خوده له که آن نه م و قتا و نه یاه عه نه نه و که به ده بیاله زبکر و فکری نه و رایه
نه وامن عه زسی برونیه ده جم بو خزمه بی که هم عه یائی جاویدان بوکه سن بی به نه سرو زوفه درایه
به به لوقمان و نه خلا ثوون عیلاهی ده رزی سن ناکا عیلاج و جباری دووز بیاله نه زمه ت زائی نه و درایه
نه سن که م تره گنکم ناسان بوسی به نکانی نه و که تا ج العارفینه، که هبازه، دورری به کتابه
به عه علوصی که سئی به رواندی به عی جوه طائی بی به ره فرازه نه دوو دنیا ع باکی عه بی بی دنیا به

نه ماسای خاله میرزا که ن به یا بوسی به سئی ناکا
دوو ده سئی ناره زوومه نری که عه سوو وه قئی له بالاره

نه ی به سه رگی رزی به رت بچ نووری جاواشم وه ره
من له هجرانت نه و رو زارو نا لرنم وه ره
دل عیالی کوره ی خدادان پر به زاره ی ناگره

بو شه اره ی فرقه ت وایینه برانم وده
 ناله مه سره ت دانه مینی هم دله ی بیماریه کم
 زدن نه سی سویدرم گول خویه نه فاشم وده
 هینده تنووی قه تره ناوتکا زنه خ رانی تووم
 که و سه رم نانی به بی تو خضری مه یوانم وده
 باب به پروزه رکی نه چیم بو عه رسی پروژی چه زا
 زور زه لیل و موسته حه قی خه پروژی انم وده
 خون سه قیص جومله ی عصیان وگوتنه هکارانی توو
 سه رجه مه ت فه رصو له بو ره قسی گونا هانم وده
 ناکا به رینکه ت ده بینه سوورمه کا جاوی غه ضرور
 مصعبت یارم بو سه هلی یاریک عصبانم وده

شه هدرکا وه سانی تووم ده وانه خویه خه ندام
 فرسه ته به شرفا بغه رسو تاله مه بدانم وده
 بولبولی پروحم له به برداره زوو به تمامانم
 ها که زوو خوکم به قوربان نه ی سوله یانم
 که رگو نا هکام هه به جاوم به شایانم وده
 که رله ده و خوارا نه بی و شک پروژی به خشانم
 والهم لوطینی وکه رحمت ما تاوچه برانم وده
 بو عصبانم حیی ده بی جاری به نه فشانم وده

که ده دیوه بی تووم له دوورینه لوری جاوانم وده
 زورده مکه ئینیزانم روج به چه رگه ردت بکم
 تا که می ماوه ره مه ق قوربان به سه ووه ختم بکه
 نه ک نه مه ل سوکله ت نه رات و دوورله ناکا تووبیم
 نه که سوورنکی زه عنانم جانفیدانم ده به ده
 دینه موخا جانی ننگا هیکای هیلالی جاوی تووم
 خووم به عه برده موخلی یکی غا سه ی تو عه درده کم
 ساغه تی فارنج له گریان نم له دوورکا وه سانی توو

موله تم نارا نه جه ل ترسم هه به وه حروم
 سا که وانی لار زفه بو سه هکون نیانم وده
 خه یالم بووله ده سن برکی ده می به یالی جوانی کم
 به خت نه ی هشت که طغلی دل که مکی میززه بانی کم
 به شه و به ژ سوورده فیکرو غه وده درده خه یالانم
 سه نه بی نیم ده تی خوون بی عبدالله عومری فانی کم
 له که ل نه م به خته به ده خته م وه هادوو جاری میهنه ت بودم
 به هیچ خه ره ر نانی ده تی خوون زنده گانی کم
 له ده سن عه کسی زه مانه کا زوون له دل نه م رکی نه سن سانی
 وه کوو کووتر نه نالیینی هه تا که ی نانه وانی کم
 فه له ک چه رخی که حیت تا که ی له که ل من هه رله سه رفینه
 ده بی تا که ی نه تو حیوات له نه زرو سن نا سمانی کم
 چه نابی عه ق ته عمالا فرسه تی صزا بدانم جار
 بیجه ندیلا به مه رکی من له مه وطن یا سه وانی کم

له خزمت تا کانی مهره تی کاک نه حمه ری مه حوم
 له سایه نه وفتی به لکر به ره حمه تی جان فانی کم
 زه مانکه له ده ست به ختم خه ریکی زانه له و شیم
 به رانیا تا به دامن غه ری مه وحی نه شک و نه حریف
 به شور تا روزه زاری دام له به رنمازار و شیمی دل
 له ده سن خه رادو ناله ای خوم قه رینی ماهو به روینم
 که لهم سایه له ناله ای من که سوو بزاری عوصی خون
 نشی لهم حاله بزارم نه نام چاکه نه کی شیم
 دلی تی چاره دوو چاره به راسی خالی مه هر دوری
 که زانه و نه قسی نه وخاله ده وایه بودل و دریم
 دلی به روانه وایه شوعلی نه صی نه و شرونا
 مه که رخالق به ^{لوطیف} غوی بکاره حمی به نالینم
 که لی شیم خوشه نه چاره نه خودا هم کا به قوربانی
 به خور رایی نه حمی و نه رولا به زایع عوصی شیم

که ده ستا که گریتم نانی له با لوری نه کی که بیان
 ده لی میرزا (ابا عن عبد) نه غی ده رگای من الدینم

ننه رسو ویاوه کم بپوش نه مچه نه لوی تو قرحی قوربانم
 که سوو ده م وک خولام وزه در خرنده به نده نه رضام
 له راج و فیرقه تی دوورکاله به رحمتی یاره به چه رگم
 به هیچ نه و غی ده وای نالی مه که رخنوت بی به لوتقانم
 له خوشی و نه عده ی رنبار ووه صلی شیم نه روه

که سوو پروژم له لاجه نه که به سووی غولامم
 ده لافه رسو به نه روه ققم که تا جوزنی پر مه ق طاوه
 نه وک که نگاه به شمی نه جمال نه تکا به صوامم
 له شیاوت ده شیم نه در روهی شیم نه ته شریف
 به چاره قه نه که ره کرم له کاری ده رنجی گمانم
 نه گکم تا کاک بوسی چو نابی مهره تی شیم
 مه که ره رنه و به لوطیفی خوی ته خفتنا کا گونا هامم
 به رسم که شایه قایی تو جه نابی زانی کاک نه حمه د

ته خه شای نه زره به پر هم ننه رسوون بوم له پر هم نام
 خودا و نه نه به چه تی زانی خوت و نه وچه بیانه تی
 قبول که کی ناره زووی میرزا نه که در پرونده زری دیوانم

۱۶

۱۶

سخن عبد العارک
 ۱۰

۱۱ گمان زود

نه ی خه له که تا که ی بنامم بهم غهم و هجرانه وه
 وه کی موها جیره ده ربه ده رسم به که ژو کیوانه وه
 حاله قی واقعا من پروژی نه زهله ته قلم بووه
 دوون به رستی تو له به رچی بهم لهه سوو عینوانه وه
 من یره زامه ندم بهم نه حواله بش ده ترسیم عاقیبه ت
 لی ی به عه کی نکلوزی بهم ده رده لی ده زمانه وه
 که رچی پروزه ردیم له قانی حه ق بیانا سیم لهه ربه وه
 من به پروزه ردی و نه وین به و یره حه ق بیابانه وه
 نه ی نه جهل تووی وخوا زورم له دل را حه ق وه
 بجهه مه ولین مهم کوزه بهم حه حه ت و هجرانه وه
 تا که ی تاخر وه کی نه سیم من له کلان سزده را
 به خقی به ده حه سیم سگری بهم ده رو دیوانه وه
 له حزه به کی کارام و نه اهه ت نیم له مه کزی چه رخی دوون
 هم له عه کی نالغ و نایه نه های بهم و ترانه وه
 به سیه نالغ تا که ی تاخر سه رله حه وه له ناگری
 تاخره لایسیم لی منی لهم حه وه لی سامانه وه

به صیادان که وه خقی که و بوواره
 له پای به روواسه رای شنی هوزاره
 به له با نرورستان خوقاره
 زه مانه کی عوشره ت و بووس و که ناره
 که ژو کوه نه حه ت و سه حه لاله زاره

به بولبول سوژده بی فه سالی به هاره
 به قوشری هم به شاره ت بی له مه ولا
 نه سه قی بو حاله قی عا شقی له به رچی
 به عو شاقان بلین با به سن بنالین
 له سابه ی ره حه ت و لو طفی کیلاهی
 له خو شقی فه سل و خو شقی وه سالی باران
 که لایمی خاله صیرا زه رر ننگاره

تو صدم وایه نه هم چه ژنه نه من خوم که کم به قوربانی
 به راستهم بکن به لکوه تکی زولف به زشانی
 له شادی به رسم دانسیم نه وه کی خریه ت نه را که ردوون
 لهه تا جوژنی یره حه ق ماوه نه بجم مه هریم له دیوانی
 له به رجاوه ی حه بات که زده سکه وی باوه رره مه ته ناوی
 له که کوه را حه که رقه کزی بی و نه کی چای زه نه ع رانی
 له غبه وایان سو بنامم کرد به های لوئلو و مه رحمان
 ده لیس نه و خو ی ده زانی تبه قی له علی به ده خسانی
 به شوخی خو ی نه وه نه مه غمور و سه ربه ست و دل نا زاره
 حه یالی تا کزی عا شقی، ده که ونه ده ست و راحانی

نه سه فایم نه رزه بی رده چی ده سیمی مه عروقه
به بی و اخیان بی نه قوربان که دنیا ره رده بی فانی
نه دیوانی چه زارا خون نه لاجبیت ری نه ناهمی من
له رده نگت زه زدی وره لیلی من له سووری چه رگی بریانی

ده بی که ره رخوم به ناچار ری ته مه نهای عه سووی له بیلاکم
وه کمدلا زه همه ته چاره له عه دل و هوگی به زردانی

مکل ناکم له تو قوربان که تا عورم له دنیا بی

۱۸
چو

کسی شی قوربان قه تا به ره شی شی نه که زردانی

ده بی ره رمایه و سووری بکاته لیم له ری ای عه شقا

که شی حایق به گوشت نه بی و خه بیالی توئی له به رده بیانی

ده بی کی له دنیا راهه تا ده سرئی به چه به شی

وه کور خیرا عه سوور به ک ره نگ که وای عه شی له به رده بیانی

نه وادل بوو به بریانی خور به چی به حالم که کی

۱۹
چو

به لوطی و مه رحمت تاتی ره فیقه جا و کالم که کی

به بی روستا و پره فیق ماوم له سرده درابه مه سووری

به تو صدم که عه بری تووم به پره همه ت حوسنی حالم که کی

نه که رلام چه نه را بم به خشی و بم که کای به قوربان

عه لاجاتی نه کهدیمه به عه فووت خون چه لالم که کی

له سووی تالیس خوم را تو صدمک بی به لاکین

به لوطی تو به مه غرورم نه شی خه ت و حالم که کی

مه لالم بوچی به دنیا که سووی داماره خه راباته

ته چه ننامه به پره همه ت یاده لوخی لیوی نالم که کی

نه که رچی عاشقی مکنی له عالم شیت و پر سوایه

به پر سوای ده که م نه ره جو به که ردی بای چه حالم که کی

له تو مه علوفه مه قوود و ناز و نماره زووی به نه

نه که ره فیکر تکی به ره سوم بی له دنیا له نگ ولالم که کی

به ره رگی خوم پره زامه ندیم نه که ره لوطی ته ده دکا بووم

به پره همه ت کوشته شی تری مورده شی و جیا و نه زالم که کی

له به ره روم و خه تکی زورم زووانی نا طبقم له نگه

نگلا که شی تو به پره چی خوت ده بی ره خیمی به حالم که کی

۲۰
چو

به م که و تو ته به ره و خه مالی فیکرکی منالی

له به رده شی عه قن و دانش را چه یارامانی هه ل مالی

له خانه شی حیره تا ماوم چی به نه ام فیکره نوقانه

مه که عذر اگله ی ناهق له به خست قیسه ست رایه

به ته قدس و قه ده راز نیم ته مه تنای غه و سی به عذاکم

۴۴
به برکه ده پر خوش و نه فغانه دلی من
وهل تورده ی دلزاره به ریشانه دلی من

عالمه صومه سرورده له به بران وله به حرا
به زنی منه چاره که فیه رانه دلی من

نه وروزه به هاره فوره ح و ستادی به عالم

بولبول به نه واکهات و نه آئی گوته نه جنگم

به نهی عه به به که سی مال به حه من نی

باخرم باخرم که روه کوفه رها ده بیته

وانه غه به یاده و نه ی گولره نگی روخی دوت

به غموری شوزاب و نه ی جام و نه ده خنله

نیم خورته نه که ردک و نه کوبه روانه سووی

وانه ره نه ی عوسم له که نا به ی دل نه سووی

به جنون می به بی با که به حرا و جانان

له ره نه نه زه ل قیسه تی من چه در چه نایه

سائل له ره ربار غه که می نه حه ره عیضا

له وه ساوه شوکور که ره و کوه سولتانه دلی من

نه ری سوچه زنی قوربان هات ، نه تا نکر دم به قوربانی

به قوربانی نه گیکم که ن له قالی غه و سی که به لانی

به دم قوربانی نه آکی مه رفه دی نه و قدوه ی رینه

که شاه نه ولایه ، بازی نه شاهه ن ، هونی به لانی

له اثر سایه لویا که نه و شاهه داری نه ی ره من که دلی که ره من

به مه عالمی که نای راست به به در ته ختی سوله عیالی

له زاران ته ختی مهم سیدو که نه ور به لکوه نا گاستن

به زه رره ی که ردی خاک کی تی سی به گله ی پایه بانانی

منشی که م تر نه گیکم له و به گانه ی نما ستانه ی نه و

قوبو لوم کا ، خورا نمکه ن به خزمه ت کاری دیوانی

وه کوه مه تصور به دم بیزن له پای سی داره دار ایم

غولاصی چه زره تی شخم به خوی و نه ولایانی

له خزمه ت سوعله به خشی دین به سویدی ضاعه ت هم

له سایه چه زره تی غه و من و دووه کاسی سلیمانی

نه ی مو مو لمانان عید جیکم بکن شه یرایه دل

ال گورته ی خالی سیاه و به رجه ی تانایه دل

واله و نه رنه شته ، چه برانم و نه کوه به جنون له حیول

۴۵

۴۶

ما شمع خال و خه تی پروخاری مه هه صیایه دل
 عزیزه تی نه نفس و خه یانم بژنه ماوه زه زره به
 مه ستا و به ره کوشه، زه دهی تیری سوزدهی له بیا له دل
 جی له گوتنه ان داوه که زکله بن فکر و کوشه تنگی بی
 ما یای گول ره ستهی شاهی جهانه تارابه دل
 که شتی گولزای جهانه بی سووره عه شت اوله زه تی
 به ستهی به ندو که مه نری سو شتی مه مولابه دل
 شماره زووناکه م مه تاغ و عالی دنیای دوون به رست
 مایای جام و سووراهی و باره که به هبایه دل

شهن و فیه ریادی خیه بنانی که زه ره هوو عه نده لیب

خاله عیرا شهن ما نضدای کوی شاهی به غرایه دل

سورخکای به شتو حاله له نیو داوه دل
 به روانه عینه نه ده سووتاوه دل
 وهل تا هووی ره م کرده له به حرا به دل
 سه رگه سته و تاوارهی دینا به دل
 سوژگانی وه کووتره له به نری هکله ری رام
 بی چاره که تی مه لجه تو مه توایه دل
 له م حاله تی دل بر شیه من تو حسی مه زه رکام
 بژجه که مه هر دم له دوو دینا به دل
 بی مطرب و صاحب و صهی و بی جه ننگ و ره بابه
 که جی ره حسی به عالم نینه ویرانه دل

سووره سیکه به راهه و شتواوه دل
 بر روانه به به ننگه به خویناوه دل
 سه بریکه به بر شتو شت و غه و غایه دل
 مه خنوو به سته به عا شتی له بیا به دل
 به و زانه ی خالی دل بی حینه ن زه ده به رام
 روژم سته وی تاریکه به بی تو تی به تارام
 و امه سته به غنوم که ده نری قه ده رکام
 له م عوسه که بی توایه نه من به رفی نه زه رکام
 به و شوعلهی رووی تو به دل بی چاره که بابه
 بژج وایه که عا شتی کوزی لای شتوه به وایه

عالم که سوو بزانی که رسوا به دل

مایل به روح و عارزگی رشتایه دل

توربانی سته گی دولته ری خیرزایه دل

چاره به جه نای غهوسی له به غرایه دل

شیخ به نای تاله بان بی له خادم سبادهی که کورک هه له شتی، له به ره وه که جووی کی نیکا وه هه ره هه بی له
 جووله که به کیشی که لا شتی هه جووی که دروکیان وانا «خادم سباده و جوله که که» بیکه وه نه که له بی که کوشه واده دا...
 کما نیک که نه و له به سته بژخادم سباده که خویشنه وه زوری بی ناخوش نه تی وه نه جیتی بوشکت بژلای «شیخ عه لی وای
 شیخ به زه و بی تی «شیخ به زه له ته که جووله که هکا هه جووی کردوم، واهه هه جووی که کردم باش به لایم بژچی کردوی به
 هه و تالی جووله که هک؟! «شیخ عه لیش هه وه و ده مه شیخ به زه بانگ که کار به به به جیادی خادم سباده وه لوتنه بیک
 زوری شیخ به زه نه که به لایم شیخ به زه هه که هه دانی نه تی

« به خواهر من له ما وده دا تیا خادم بازام جیکم، جووله که که لیبی هه بتوو نیکنه ی گرتی ورم نه ی وت بژچی شت
 کردوه به هه کار تالی خادم سباده وه له که له نه و هه جووی کردوم له ره ره نه ی وت مه شفا صهی ده جانی له سه رگم نه! »

بوو بوو به شیری جوان و نه و جوان
شاعیر بوو شاعیر نه جامی وایه
نه له که به زه بی به که جا نایه
نه همه در مختار

به نهی خوی را درری گول، یار که به یاری گولستانی کرد
له راخی قامه نت به رویش له بالای خوی که مانی کرد
له تار موی پروو به به غرب خوی نیشان دانه و کلا و لاره
و نم یاران که به شیره روژ له به غرب و اعه مانی کرد
په قیب شه رته له داخت ته رکی که ام من به ندهی یارم
دررک سا سوژده بی بولبول که ته رکی تا شمانی کرد
سه شی نه طول نه زانن سووه نهی قه وصی وه فا کردار
نه وه پروژی بوو خار به قه کل و عامی کورده کانی کرد

بنا به بمان شکستن نهی کافری بی ره حم و بی مروه ت
له داختی نه هه هری بی چاره وانه رکی ژمانی کرد

دلم کون کون بی وه کن ناوی بزرنگ
قه دی به رزی چنار و گوز و هار رنگ
که زوم بی خوی شیره به دجار له بالنگ
وه کوو عذراع به رگ که وتوتنه فنک فنک
هه دانیشنی چل منخ و سه در سنگ
بخورانی به به یکتا لنگ له سه رنگ

نه که به بیخه به ر غوردهی وه کوو رنگ
چلون نهی دهه به خورمان قام و قول پروو
له زه بیرون جا کده هه بخرد و بیومان
به لام هی که ام له داغی نه ام زه مانه
نه وهی بو یاره لای داوه له به له کن
و نم به وحیده نه سر و روژی تو به

ده شوکته بی حالی نه همه و نه ختی وه سلبت
به پروژ هه له اتن و نه حوالی ناو رنگ

من که کوردم هه ز به بیستقلالی کوردستان نه که ام
ناره ز وی ده وردهی ته ده تی حالی بامان نه که ام
ناره جاغه نه که سهی خرمه ت بکا بو غوری خوی
تا به مردن شه رته من هه به نده بی خوی مان نه که ام
ملاقی من هه ورده کوو شتری زیانن بو نه بهرد
مخینه که من خوی اطاعه ی و شتری بی لان نه که ام
که ره نه بری ملاقی خوی بی و توصیدی جا که ام
شیتا و بی عه قام له شه نمان شد بعا بیمان نه که ام
که ره سوژگان و پروی دوله به ته مانی کوو ظم بی بی
من له نووی شد و غه به ر ناره ز وی ده رمان نه که ام
لا به نوو خوان نامه ری دیکه و فرات و نیلی تو

من به فرستگ شسته که نه چکلی و در بر و ان نه کم
 چه ثنی قوربان سالی جاری خالص قوربان نه کن
 بزوه نه ک من بزوی به رجا ریوخی خون قوربان نه کم
 شتی حاوی که این کوردم بزوی و اما جنون رفعت
 خوام به دایم پروت و قوت و به رنه ری و عوربان نه کم
 به سیره که نه به شته و همی کورده و نه نه ندی شتر
 گاهتی همه مله پروو پروو ندران و گاهتی ندرکان نه کم
 داخی کوردی نه غره شسته بزوی من کافیه
 بزوی نه که ر شتم نه یالی بوتیه و رفه رحان نه کم
 کوردم و بزوی کوردی نه حمود به عیه که تا به ام زوه
 شتی حاوی کوردی خونمان و نه و بزوی گان نه کم
 نه که نه نفتم که درک و جنون نه رکان ها تو حیوی کتوم
 به شتی که این کوردم تا کو پروو همی دینه به ر کتوم
 ده نه که نه رسولی به نه نه نازه و نه که به ری و اعه
 نه تا چه رضی که چند ساله نه سیری به نهی دتوم
 که میان بی و تم نه و ساعه کنی به نهی عاقل کتوم
 نه قوت چکه ام نه به چه ندموره نه بی صاحب و جنوم
 ده فیلیان بخم ده کوو عاره من تو خورا هم کورده و نه نه
 به روینه و باره که رجه ندکه شتی عاقل و جنوم
 به جاری نه مرزو ما هیل غالبه، عاقل بووه به عاقلوب
 بزوه فیکان سانیانم ده کوردی تا بنم و بی جنوم
 له داعی ده لهری دون شته به به رط که بزوی خانی جهرا
 که بی نامه ردم نه رکانم له به رنه و باره بزوی
 له عه روی شیدا نه حمود عه حابه به به سواریکه
 له به بیانا بزانه نه سینی جنوم حیوی ده تا جنوم
 ساعه ای کورده به به به بی باسی زولفا و جا و بکه
 که تم نه یالی به رجه م و کاکتولی تا کوزا و بکه
 لابره ک، که تم باسی سونول یالقی لاولا و بکه
 زوه بزوه تائیش له ده تن ده زنه جنوه ساعه وی بزوه
 کتوه نه معرفی می و سلاله و گول و به که نه کن
 و انما که ریاسی له نه و قامه تی به عناه که کن
 به ر خوشی خورده و با تا به ری سینی بزوی شیره و انکه کن
 تا کوو که ی کتوه قوی و اپوچ و بی به عناه که کن

۱
۰۰۰۰

۹
۰۰۰۰

بی که من وی بشواین برنگه مان دوره و در
به یقه نیوه وانه ساری ده سقی جهن قه وی کورن
بوخی نازانن له توخی کاهوی نما سنگرن
هکل بکده به بیاهی کوردی هم سیداره لایبرن

زوه به زوو

هکل بکده به بیاهی کوردی مقصوم نالان بی به
باره ته حاصل کردن و پروت کردن کاروان بی به
غهری مه کتوب بو ته داوی کتبه هیچ ده رمان بی به
هیچ سیداره جاتر له عیام و سینه ت و عیدوان بی به

زوه به زوو

هه قعه من شه و تابه یانی ناره زوی گرمانه
سیتا نه بووم بل را نیما ههر مه یان فرور ستوانه
رژوله مردوونیم نازانن شیوه بی کوردانه
سیتو ته علیان سبده کله ش قنطاری واننه

زوه به زوو

وهک قه لایکی نه بیس وایه کانه ورا حمان
توت له بن تابه به خواردن سیهی ناو با حمان
جه ننه تن شاری کله یمانی و سینه و سابل حمان
سیتیا قی با بکده من لایه من له دل دارا حمان

زوه به زوو نائیش له ده من ده رنه هیره شاه ولی بدون

کاتیک که شیخ محمود نه حمود بگ به ند نه کله نه شکه و نه کله کله جا نه نه دا نه وری
نه هم هوزاره به هکل نه به ساقی وه له روژ نامه ی (روژ کردستان) ی شماره (۱۹) ی

۱۳۲۸ / ۱ / ۸ / ره چه با / ۱۳۹۱ هجری را بنوا کراوه ته وه

سه باعه زری خالوسی ربه نده گیم و ههم دووعا خوانی
به بو خزمه تی شاهی سخیطی گشت سوله یمانی
بانی قوربانی تو بوم نهی صلاح الدینی نه بووی
به زوری به نجه وه کی مه دیده به به سیمایونی جانی
له ده ست کافر نه چا تمان بوو بیجه مدینه والنه
له سابهی ده ست و سینی و ههمه تی تو شیری به زردانی
خرداره ندا به لوظفی خوت له جا وکی به ر به دوری که
به چاهای سید المرسل به روخی شاهی که یلانی
له یاجتی هم سیدرامانه بانی به و شاهی ده درانه
ح جور سیکه هه به نه حمود که کرد و وته به زیندانی

که گدازد که خرمه تا خرابی نه ولو به است
 به لوطی خوت عه تووی که چون که که رخت ساحت بیانی
 که جور صیقلی بی تا که که به با را نشی قوربان
 له به نظای له فکری عوت و مادانی سنیانی
 که گدازد اوای که ضایقی که فیه رصوی جازره یا خورد
 مه لیک ته عین تمه ج به در جاره که عین و ته نیانی
 که تا مردن ده کوو به نه له خرمه تا صی کوردگان
 جویانی خوی فیداکا بو که مودنه مرتک و نه رمانی
 من تمه عه بی هم له لافه خرمه به رتی سه روه ری کوردان
 لاهوت که تمه به نده بی خوی به عینی لوطی جبارانی

به زانی باقی بی که متا به تووری نه عه مودی مورسل
 به نایت سوید مودم قوربان به گشت نامانی قورنانی
 به لوطی و مود مودت تمه به نده بی خوت عه توو فیه روه
 که توو رخی نه زه روه مودله جورم و به لوهونیانی
 له لوطی توو زبار که به ناظکی بی به موختار
 به کاری هیچ نه هاتن توو عه کانی و خرم و خوتانی

که و با قائم مقام بیسته مود مودن
 احمد مختار

که زانی رام دوله که جمیع زبانه تی ده رگانه که
 که صی به نشان و اقولتی کرد خولور به روانه که
 کتابان مود قیه به خیلی باز فزنی را مانگ و خور
 له و ده موی بار خوی توواند و هاته نا و هه روانه که
 بار ده ری خست پر و موی خوی کومه بی عاتق شتر
 لایحه بیوه بزانش که عبه به به ربانه که
 عه قیه بی تمه و شوخه شتر دانی چه لادی دل
 نه ی دل و گلام فیدای تووره و عینوانه که
 و عقی و سل که که به توئی که به به خنده و بی که بی
 دل که لاوتنی بی خوی که خه نده و گریانه که
 بار تمه که ربت و بی توو های تا زعم عه قیه بی
 سا هیدر بو مود عای دوونه زده های به ربانه که
 عه زنه لای عاتق که مود عه قیه به نانه و بی که بی
 دینه به بی تا بزانی بیونه قورر بیوانه که
 مودله به بیجهم ده رجهی که رده ست بیوم بو بیانه من

۱۱
 ۹۹۰

۱۷۷

گه ره بی ده ستم که وی دوو مه مکی وک فایانه کی
 خونی جاوی کورده کانه بووه تهک شیون نه کن
 بویه واکتلاوو سوورن تاخه رزو و سیدوانه کی
 وه عدهی راتوو که دل خویش کاسه راسه رقه وی کورد
 مه نسی کرد وازوو شکانی وه عده و بهمانه کی
 مه زهه ب و دینی له قه برائی بی بدین و اهل سنت
 خالی کوردستانه نه جهود مه زهه ب و نمانه کی

۱۶

دینه گویم ده نگی به سوز و شیون وگر یانه وه
 ناله کی دقه له مه سرهت خالی کوردستانه وه
 لانه وازونی که من و مه زلومن شسته قه وی کورد
 که له به ده بی تور که کان وگه که به ده ست نمانه وه
 نسی و عیدان و عه رالته بی سوو سه سایه و درو
 بو سببه ت مهم قه که و توته سه رکتوانه وه
 راسته که رشی عه رالته بوچی صدالاف کورد
 وئیل و سه رگه ردان بکورد ریتو به سه رکتوانه وه
 هینه عیده به ختی کورد بو کورین و تالان بان
 کورمه لی لها تون به سواری هویشکی بی یانه وه
 خالی کورد نمانه به بی تورک و تیرکی و عه ره ب
 بی حیوه تهیره که و توره ته داوی صدالاف وه
 مهم قه راری عصبه به واخه لک نه لکن بو کورد نه بی
 له رقه بی پروونه قه شس ناخسته ناوگر فانه وه
 نه سررو باوایی به لام پروزی نه بی نه ولادی کورد
 دینه وه مه بدان به عیلم و سنهت و عه رافه وه
 نه وچه و انانی وه نه ن و حید نه کن که م میله نه
 له رله کرمایشان له تا ورمی و سنه و بوکانه وه
 بیک نه خیان وه زعیه تی وان وچه زیره سه ره سور
 عه قه و زاخوئه به سن بیک به قه ر بو تانه وه
 خانه تین و سه نده لی و خالی کوردستان به کن به بیک
 وه کن وه ستا نه دروون به مالزی مه نیتقه ی با یانه وه
 له کمرنگی منتظم بو سه نده تی حه قی به سن نه خیان
 جوان و یازاوه به تو بی و لاله لی نه لمانه وه
 به حله شیرانی عه سایه ر بو قرانی دورضان
 له روه کورد و ستم نه که ونه هاتن وچه ولانه وه

عیرخانه وه

بانگ و هوارنگی به رزه بانگی کوردستان نه کا
میتکی دنیای خمر له ده ننگ و شور و غوغا و غما کرد و رزه
ده ننگ و تارنگی چه هاله ت و اله رلا را ده رده کات
قه لبی مه هزوونی که سوو کوردی مصفا کرده و
لا جووه تارنگی که هوری چه هاله ت سینه که
نه جی اقبال که سوو کوردانی ره خشا کرده و

دلم بر خونیه بوئه و لئوه ناله
ره قیب خیله و ده جیه ی تو به ناله
شو کور شاهنشاهی خوین وجهه ماله
ده خیله بم کوزه خونیم چه لاله
نه که رده ستم که ون نه و زولف و خاله
که لی را ماوی دی نه هم بیره زاله
نه بنز او نه مه نه صری مه حانه
له نه عرفیه زبانی خاصه لاله

بچه سو و ما لم فی دای نه و چاره کاله
که نه و شوخه له حق من میره بانه
له تو که ی دوله ری را یارم نه سر رو
به شمشیری پروت نه ی یاری به ر خو
له لام لی قه دره نه سوزن و نه نه و نه
به دنیا و لاله به ستن نه ی بوه فیضان
وه فا و خوابان و به برو عا شمه زار
فیسات بم حیون بنو سیم به رخی هوسنا

له دنیا هاستن و ده ره خون له لای من

به راستی نه همه را که رو کل چه ناله

نه خونیه دل له لئوت بینه که گوین
ده که سیم لی بکه لاجم له به ر دین
فیسات پان نه که ی زولف به به ر دین
نه لئوت سینه طایفه رای فیه ردها و سیدین
به بالای نه و بر او نه خاز و نه مکن
که مته ره ناس سینه و اده کاتین
که تا سینه بنی تا و نه سنی له نالین
که دیم و نه سنا و نه زولف جین له به ر دین
قوبولی که ی له من تو جین و صا جین

خونیه ی جا و و روون مانگ و به روین
له به ر دین نه که ر تو موسته قیبه
به شیوه بولبول دل بو گولی پروت
گول لای لی ستون سینه بن به هاران
ع شینه خوابا نه و ننگاره م
ننگار شین بوئه ناسمانین
له لای من ده رخی خونیه بولبول که و اش و
وه کور به شماری زامار نیخ نه خونیم من
به ما جی لئوی تو نه بده م نه که ر دین

خوابا جی نه بی زستانی به رای

له حق نه همه د بکه ی تاوی به کهاوین

منی دو و جاری به ر ده ر دو به لا کرد
ده م و ده سیم چون له که ل خونیه ناسمان کرد
به هانه ی روینی شه رسم و چه ما کرد
به ما جی لئوی شرینی ده و ا کرد
وداعی خونیه له که ل اعش و به فا کرد
قوماری عا شمه تو زوری که را کرد

بچه قیبه سکن که تا جاوم که لا کرد
نظاره و س ناسکی و حش او هابو
که دیمی پرووی له من چه رخا و پرووی
شو کور نه و شوخه ده رخی عا شمه زار
که تو پرویت دلی بی هاره ی من
نه نه کانه همه دکی بی چاره پروت

۵۵۵

دو چاهم خونم که بارش می له عه شقی پرومهی نالت
 گر قطاره له تا وزولفت دلم بوزانه ای خالت
 خوا که ی بیت که من بستانم بالا و قامه تی تو بهم
 نه غوغای بر به جنگ بگرم دوو لیموی نه ویره سی کالت
 نه غوغای غوغای که لای من له ایغی وصیت نه ی جان
 نه که ریه کن که هفته جاری بی بی بری خونه نه حواله
 به شاه ای عماله سی تا گورمه و نه سررو له دنیا دا
 جنسو و تونگی و قه لهروقه ای تا لایق و نالت
 نظار الیم نه بری بوچی و ارنوانه بی نه همه د
 له عه شقی حادی تو به جاوه که ام و انوم به عه و دالت
 دلم بر غوغای چه رگم له تاله ته بولیموی گولنارت
 نه غوغای تو چه دره رارم من له عه خروت جی وی بهارت
 به لیبی به رجه کی تو ام ده سی که وی همه له بی لای
 کلنا جنکه عه ما لاله عه شقی زولفی زه نارت
 وی عا شق ده بی نه ام که جنه ت عه سرور بی جونه
 له تا و عوشاق را شه ها که لوی قوربان دل دارت
 که بازاری شه هدر شه که رو شری قه ناد
 له روژ بکو که بی تو وانه عه کی لوتق و گرفتارت
 نه بی کاغه زله به رگی گول قه له ام عا لاله عه نه ری
 که من مه نام که به بیستا بنوسم و عه پروغفارت
 که تو ته پرووی منی بی جیاره قوروی دل عه بی تو ام
 که من به بولبول تا جا و اله ده ورکی باغ و گولنارت
 نظار نه سررو له ناوجه من ره قیبا بی ی و تم نه همه د
 به حاله تو بند ده ستا که وی باری ادلا نازارت
 بار به ما بی لیموی غوی زامن دلان سار بر نه کا
 تو تک نه ما سا کردنکی شقی عا قل گیز نه کا
 نه ی خوا تا که که له ده رهه ق من و عه فای بی نه
 بو ع کلوا له ای به ختی من که هر پروله جنکه ی لیز نه کا
 ماله که ام و تران نه کا پروژم به ش و تار تک نه بی
 بار به سورمه ای ناز که و عه ختی حاوی غوی کل بر نه کا
 و شکسته سونی ها بنویته کی و ته به که حنت که رتوفنه
 ریخی غوی جولان ده کوو جا برین که شه و کا و بر نه کا
 که ی خوا بیجاره و خوا که دره و غه نور و عا دله

۵۵۵

۵۵۵

چون که گوی که بیامای چه زری روز و نوتر نه
 فافه که رفته نکراره به لایم نه چه در به دل
 هر به یاری تا می که بر و نه که چار چار نوتر نه

هه هه که نویش (جنوری)

چاری که چاران پریم که فتا وه چایی
 بالاسیم جافا که رزن بلورنی
 چه ند ده سته کلان و بالایه خه
 چابوک چوستا و خیز نازک و نازاو
 به ربه سببیم چون به سبب چه کوشش وه به در
 چه ربه نه و نواوه بهی عوصه ن نه جان
 زه نه خ به وز میروت خال سینه وه
 ده رووشم که که ن سینه ت چه فی غم
 به سندی شاهان رووکا به زره سینه
 عالم چه رانغش که تا به به رده ن
 دل که قایی ویش که رنا مراده ن
 چه فی خالوش دام صفا رده ن
 که به رده نیش بو زیند و وه بو وه

یاران وه چایی
 که رسم نشته بی، چوری ده ستوری
 چه ند توخته خالان وه چه ندنه خه
 بالای کام بالای چون تول لا اولو
 نه وه ند به بر زولفا، خالانش که رده م
 ده م وینه ی قولو بر کتاب چه یات
 لیو وه پر زده ی راز شه که رینه وه
 چه ند سرواریان وه سته که تو ی ده م
 نه بفتا چون تورنج خه یای سینه ن
 که رزن چون بلور جافا فی که رده ن
 سینه چون به که سته باغی شه داده ن
 چروقی شه حاصه نازه نیم مراده ن
 که رکه سینه مانه سینه که رده ن وه بو وه

هنون د توانه ی خال سینه هه ن

فیرای پر زده ی راز شه که رسنه ن

چار بیلان کجایی جوانی ده دله هه نه به ده کوشش نه تی « کاکا چه کوشش هم شه و نریک سعات (ده)
 له سه ر جنگا که م نه ریکی خویندنه وه ی کوشش و نه کانتا بوم به پراسی زوی کوشش بون « به ده کوشش کنده
 هم دیر هه ی دی به به رنمانا

« خوزگم به شیره کاشم که کهاوده ی یاراشن ! »

« له و چینی به ! خوم پریم فی به نه وان له چه رنویشن »

تالهی

ناوی هه ما غایه له گونزی ده ربه ند فافه وه ی نا و چهی له له بجارا ریا وه چه ند ده بیک له وه وه
 بر راند « روژ نوی » شماره ۱۰ سالی را

قبیله م سنیفاق

نه رده واکه ری ده ردانی فیراق
 نوشتا قم به یانه ور وه دفتا موشتاق
 سنیای دیرم گوزیره ی کافاق
 تایی چه تا تایی کتسوی بر سنیفاق
 هه تا که رد وه جال چه سته ی سنیفیراق

قبیله م نه ربیوت چه نیم سنیفاق

مه بون وه سه رگه رده خالان تاق تاق
 به ی تاقی نه بر و ت ها که ردم فیراق
 دل وه تون مایل هم به تون خوشاق
 یا بوی نه عه کس خالانی نه زراق
 با عبه ن به ی که یف دل مه دو وه زاق

هه رتا که ده نکت به رز بونه ناطاق
 هه رتا که تامنه چون ته ری ناطاق
 تالم تازیده دوری ناطاقه
 چون ته ری ناطاق ویردش هه رتا قه

به بکاری بار

فانی بو چه ده هر منقطع ناطار
 فو قی بار قهی به ری فله ک بو
 به صو سی ناطار، به علو وی ده رد بو
 ناوای چه رگم له ت له ت چه سه بو
 من چیش بی نید که رد نه کارم
 هر که نه و به د کار، به ری به ده شمار
 که فافن بهی من چه جالی به ک بار
 یا خو چه ما هئی به کرم دیاره ش
 تا شهوق شو عا ج شه سی هاوه رد بو
 شهت بو، بی رو عا نه کیم نه فه س
 تا که به بکاری به بو و هه قه س

یا هوی یا قه نوم به بکاری بار
 عومره ش کون تا بو، بو ز بو وه نار
 به نواش چه ته هه من (نور و حکم) بو
 مدام چون تا هم به رتا پا به رد بو
 به ک بو نیمه سا ج به در قه هه سه بو
 بهی ته وره نیوس بهیم چه دنی بارم
 نه داری خاشن، خنا نه ت نه تو آر
 بود نیوم چه دوور کون بالای بار
 بدام بهی نارام، شهوق پرو و خاره ش
 تا تالم چه ده هر وه زینه به ر بو

وه لی دتوانه

نوی بهرگی من و ابر نیداره
 هه رد لی منه بر لم هاواره
 به قفی که رد وونی کون کون کردوه
 ناقو و سی دیری به حیوه زان
 ده م به ها واری، له ل به یو پرووه
 پرووی بهیم بهیم بهیم زاره وه
 له که جراتی شرم هه سره ت به م رگم

نماره (۱) سیالی (۱)
 شهوق، به جی لوری

توف بر نیداره

هر جاوی منه له خه و بنزاره
 هر نا هئی منه (به مای) گرتوه
 هر نالقی منه دنای بنزاران
 شهوقی منه به که ژ و کتوه
 تا نه و روژه ی خیل دسه خواره وه
 هر و ابر شهیم خوتننه به رگم

کوچکی که واران

به لوری مانه دور که هوی باران
 تو خورا کوچکی کوی وله کام که واری
 توله داخی کی سو وادی سوژی
 است باین داخی کی له دلا تا به
 وی :- سیاه بهت بهم کیشی خوام
 بو ج بو نازانی له نسبت لیله
 شوش ماله گوره ی کیشی جافان

به خای بهخت به ش خوفه ی که واران
 وه ک من که او شهر یک خوام و به واران
 و ابر دوری تا هه، سیاه و خوام باری
 بی ماوی ماوای کام خیل و لکوزی
 بوله مای کام کیشی به رگت سیاه
 به روانه ی به شو دور که و ته ی پرووی شرم
 بهم شوینه ما و او گوزه رگای خیل
 که وارگی بهری زولف کلا فانه

باینکه کویجان دینه دواوان
دینه لجنه ولار نازداری باوان

قبیله موده نم

نه مالائی و هفت و هفت که رده نم
ده ستم سندن شای ستم پروغاران
بی خوف و غم نیش چه که س نه که ی ستم
نه پوشی چه مین شای خاوری
نیش و بان بالینم و نه ناز
زوبان و پرتزی س که راز و
جه مین و ه عرق بوی گولاه و
جو عرق نه ده و گولای م هپاره
تا دیده م نه سیر دیده ی سیات بو
گوشی هم بو سدرای رتزی ران بو
نه سه دجار قابیز سرام دویم
نیگر بو و ر بو رومی ره و ام
لکای ج خوش ما بو عومری زینده گم

کما مانتا مرزده ن وادی موده نم
نکاه کامی سرفت گیان سهرده نم
بی و بالینم چون به نیت داران
هورداره سهرده ی حیبت به نه نم
بو و زانورا چون نه سهای به ری
بو انه سوره ی با مین و نه نواز
ده نک و ه دای خوش ناوازه و
گونا و گریجه و زولفی خاوه و
چه س به نه کنوم بکنوم و ه چاره
نه زاره ی نزه و نه ناز دوات بو
بو سوره ی سرف خوش ناوازه بو
له فی نیم و نه نک گیان کیشانی و نم
بیلا به نامان به رمو گیانم
نه خاکهای تو گیان که روم ته سلیم

نه که ر و ه ته حقیق سه دکو گونا مین
(انسانه) به که شت که شتا مین جامع

قبیله م خاوم بو

روی چه خاوم ه نیت شواراوم بو
غیر چه دینی تو نه ریه ژاره م بو
نه رلاده ی فیکرت به ر که روت نه دل
نه که سوا ی تو که سنی نیم فر د بو
نه رله عزتی نامت فه راموشم بو
زوبانم یاره ی نیفی نه لاس بو
قه سم و ه دیده ی مستی سینه نک

نه که ر و ه تو به کرم خاوم بو
و ه چنگ گیان کیشان گلاراوم بو
به ژاره ی سیر خوش یای قه ناره م بو
چه رگم له ت له ت بو به ه ودای خاوم
سه ر تا نام ستمک نا لورده ی ده رد بو
سوز سوردای تو من خاموشم بو
ده روونم له ت له ت گشت به په لاس بو
نه که ر به ک نه خه من نه سنووم ده نک

مورخی س ر و ام چه تن بزاره ن
دنیا نه دیده م چون زو ملات تاره ن

خوسره و خه یالی

ساحب سوا و سان دارا نیقائی
به فنده ی باک کوی که ره م با
کما و ه سیران سهر داران دا

نم کویژاوه ی بو که ی خوسره و بگی س ر و کی گیان جان ژوتوه ده رباره ی خوی و خوشه و سنی ستم
کمای به ی خان خاسنی خوسره و خه یالی
موهه یا نه که نج خه زنده ولالی
ساحب سرف و زه و ق دل بی غم با
به ما وای م جنون روزگار ان دا

بنوار نه و جسته غم به يارام را
 ده به ياي نه سر به ديده ي تارم را
 ده ناله ناله ي شروان تا ي روم را
 ده نامرادي سياه به ختم را
 بزه بييش بيا ما و به جسته و حال
 به كيو خاتره خه جسته گرتن غم
 ياوه گه ج و مال ياوه زوري و تش
 بگره دالهيوت هيون خان حاتم
 نه كره داله يال ، ناوه ردا وه دل
 نه كنه و غه ياله ي نه و فصل وه دل به رر
 كه رجه نه به گنلوم نه رورگان
 به رسم خرداوه نه گه سانيه ي به خت

وه كوچه ي ديوان وه هي تارام را
 وه ده وري ده ويران نه نرووه يارم را
 وه زابه لاي سين ده رر يي جوم را
 وه زام شو ، سين به ختم را
 بزانا كوچه ي كامين تو هالم ؟
 سوفته و جوزام هيون يرواني رسم
 شاد كره را خاتره ديوان ي دل پر تش
 شوم و اهل وه من ، من و اهل وه شام
 نه سياه به و داي غه يالي باطل
 گيان و تش نه به سلم زه هر قائل كره
 دل سوز يي نك سياه سكاران
 به ها بدو به خت من به به نه به خت

وه رنه نه ي به نده ي ياوه ندي يامن
 نامر ده ن هيون كه يي و اچه سره تا من

كوردی

نه و سه به ر بويه را يم بر له عه شهي يار نه ي
 بروج ده ليم عاشق كه سكه لاف و گه زان لي بدا
 كه كه سني بيب و ياي من عاشق باوه رر نه كه
 دلا به به هيويي چه ده به شاطه گه ربي و ميله بار
 نه دگر قنار نه سيري دل به ري لي دل نه به
 جان فيدي ي به عوي ي با به دل نه واز و حال زان
 نه ديك عاشق كه ي ده زاني ؟ چونكه طيفل و به ر خوره

نه و ده دل بويه را يم عاجز و غم بار نه ي
 با به يكي سوز نه ي به هيوي به كه ي يار نه ي
 تا كره رگر نه ي نيا نه ي به گه كه سوي مار نه ي
 نه سهر و به رر عه ر و خور خور و جاوه خور مار نه ي
 تا نه و تش و نه كنه لاي به نري غه مزه دل نه نكار نه ي
 ده ام ده ي تا كه من به به رهم سوي به نه عيار نه ي
 تا نه ي سوكي له به ر صفي ي روخي اظهار نه ي

نه وجهه خارجه و روي كه كوردی له و رنگاره ي دستوه
 نه دكه ي عاربي ده ي بويه له بروج بزار نه ي

شوي به كرايه يا ده بخوره نه ام شو
 دلم و كل ماكي مفذوره توران
 سويكام نه قشاي ناو نه توده كيشن
 كه توي شاي كه نه كولا بوديه به ساي
 له دوريت من وه كو و بولوك ده نالم
 سوي ي مودگان و تيفي به روانت
 له غه و له لاي و يا انا نوزه جارت

كه ديده ام دور له كو ، يي نوره نه ام شو
 نه لاي وه ساي توي به نظوره نه ام شو
 چيگام به ر داره كه ي به نوره نه ام شو
 ج باكم به سهره و نه نظوره نه ام شو
 به وه صلت عاليه ي به نظوره نه ام شو
 كسي فريده و تا بخوره نه ام شو
 له ميه واته يا به بخوره نه ام شو

دلش حائل به ديده ي تويه بويه
 له من وه عشي و به ميده و دور نه ام شو

پره فیض کونجی میخندت عاجز که هر مشوره نالیم
گرچه بی پروا و شو مشغول نه غم و به رجونم که سما
بویب دیتی ده وای دردم بطا غمونی زده ای در درم
که موکلین بی یه ده سالی که من مردم ده سالی بی یه
شمه صیدی به شقم و هم شون و کفتم بویه که ن یاران
دهای طاهیرن گری سدرای و اعاشقه یارم

عنه به من لاهیجی به لایک بنی برون به زلفه ب ویریم
که قادر خوبی ده زانی من له سر کام به زهوب و دریم

بیم نگای دوله روی من دل ده رفیای به عهلی
تورکی به غمخوری له غمخوری سه سه روی له ساوه
نه هر روز که لغناوه به کوشه ای که بر تو
تاری کاکولی که نه فسانه له به کورده ای کال
نقدی فروغی که له ده ستا به دردم یوسه نه به موم
حالی عه شقم ده ها به غنیه ده کا به دردم کای

قادره کوردی له بوقه تالی له بومان قادر
عاشق نه و زینده ده کات و درستی به عهلی

وه لای بیار

قوسه که برو و عورده ت بیرو که مانه به عوبه
تیره بارانی نگاهت له دل عاشقی زار
به شه راهی نه می تو نه خای مرادم سوتا
پر رتعی عارضی یار و دلی به دیاره ای من
تیی که بر روی فتم صاصوره تی به بیضی عهلی به
به عهلی سونینت ده دم نه گم رشیه ای به عهلی

عه سره تی ناوی نه گم کو هکل و به یارم
دولیم که روه کوروشی زه مانه به عوبه
مه وله وی

چیز چه لهره ای غه یال پرو خاره که کی ویش
نمانا چه بیین شای سه و سه ن خالان
زه مین مننه ت بار یا منیا و مه و سرد
نه تو ی تارکی تالی شه ای بی که رد
عه رلو بیم به نیم که رهم نمانا

نه رسد چون یاران گیلک ته سلیم که رده م
نمان بی یاد کردار غه ده نگی به رده م

گوریز این له به دلش او می به عوی به عوی خوشیم
لنهم خالی بی سالی دلای مه مزون و نه گلم
بهی دار روی ده سل نای به طبع نارام و نه سکیم
له باقی بهوم و خوشی انم نه وله سر به تم کجا شیم
که والی چه شوه بوره عوی شه هارده ت برگی خوشیم
بدر حاجه تی به بیین مه لا بوره غم و نه لغیم

تورکی به یکان سوزی خوشی ده تکلیبی به عهلی
بادی ساغری هوشده ت ده زرتنی به عهلی
جام مینا و به بیی خهم ده شکستی به عهلی
پرشته ای جان و دل و دین ده یکتی به عهلی
با ج. له ده ستا به دردمی ناوی ده سیتی به عهلی
خوشی چه رنگ و دل و دیره ده مینی به عهلی

نگه عهت که بیك دل و کافه تی چانه به عوبه
میر و سوزان زه ده ده ک لولی سه مانه به عوبه
باغی شادم که دردم نه سالی شه زانه به عوبه
قصه ای شه و تری له و بیگ که مانه به عوبه
باغی زه مزه به در شوری چمانه به عوبه
خون که ر سوزنی که ی شوخی زه مانه به عوبه

نه تو ی به رده ای دل مه عدرومی دل پریشی
که کم کم نه گوشه ای لای سیامالان
چار چار که و و نه ناز با و نه شانی مه که رد
له طافه ت چون کتا و چه یات مه و ج مه و رد
وه سوقات به ریم خه ده نگی شمانا

هه ناسی سردیم نه دل خیزاوه
 وه یسوهی مهینه ت تم نه نگیزاوه
 بوی چیهی شو قتم هم به خ کرده وه
 نه شندی وه خت صفت نامای یازره ن
 دله دیاره ک بی قه راره فی
 نه سرد ده ولت مه ند چه هده نه گه فی
 به لام بوی که سانی دل بر چه تا حسن
 منیش سهرده شتم وه یه قیقهی تو
 من بازه بوی ده رد صیجران بالاش
 به لام ویرت بو وهی انه قیده وه
 نمازیم گمردن بطوری بی گمردن
 هوه چه زیدی ویشی بی یان کلاوه

خهیل خانهی که نصم له وار بیزاوه
 وه لکلهی سه رتل شادیم بیزاوه
 سزره وهی له ستم هه لته به رده وه
 یازره شوی دوری دیره ی نمازیره ن
 خه مال سوخته ت راگی ی یاره فی
 شس گیان نه ده رد دل چه به گه فی
 هانم سایه ی یانه ی ده ولت مه ند خار
 وه رحای چه شس خورات بوی بو
 کمانه تو و سوخته ت کرد با ویا لاش
 هوه کله ی وه زام مه ودای تیره وه
 کما خانه ی تو و دله ی بر چه هده رد
 خیر سیم تم دره شس نظر بداره

خراموشی نه بولادی دره نگی
 سوخی وه تری

نامه که ت بوی چیشی؟ بوی آلفی ده رد
 نماز داخان نه شاط چه بیخ هه که نره ی و نیم
 سهه تای زوغا و نه چه رگم سردان
 کاوریان ها خالوس شنه قه ن
 دیره کم ماچان بی وه قایت کرد
 زیاد بی سردی بوی خه ام کلا یه که شس
 هوای تازه دوشس تو شس وه دل کلاورد
 دیره کم تو به دل خه سته ت زه رور بی
 خهای بیک واکم بیخ شیشی زامم سرد
 بزه بیبنا نه ناما وه زاریم دا
 دلم بی بارامه ن زامم به دو حیل
 من طاله وه کال کالی کالی وه رده
 نام نه سرد زوران بره نیشی نام
 نه داره قاتم نه سردیم خاوه شس
 حاوانی دل که میشی چه عود به رشای بون
 خاتم بوند خاوه مهینه ت کاتشیا
 سرد دهلل مارون فی بون خیراقت
 به شوبقا شو و جانا شو بزم نه وجهام
 هر زانی چه غنیم هوه کلا و راره

باوا و حاجن وانام مواله عوم که رد
 رای ته دیر که من بوی نه مه نده ی و نیم
 بیان بوه وه! یاران هانم فردان
 چه تو که خیر تر خاستیم که قه ن
 وه قادی شوه بون وه رین که بوشس سرد
 کام بی گری تاو کوری مه یله که شس
 سوخته که ی کونه شس به یار یه یو برد
 نه ی بی شهرتی به فری جیت دوری
 کما کولطانوه شینه جیت کرد
 وه ناله ی شوان بی داریم دا
 من کله به و اچون بوی دلنوه شس دل
 گنرد به رده غتی وه رد و امه رده
 نام بوی خه نه شس کورده ن خورالم
 به بیبوره له کم چه ده روم ناوه شس
 لایسه وه به نزل یاد نه و فی بون
 پای مه یلو شس زه صحت توره
 به من له ی تامل چه نه و کلاورد
 بی مه یان نمازیره نه و
 نه روی زوره نه و کلاورد

باوه رو نامی عمومی جام چه سینه که
بیکم خزه ل مطام خردده هی دل بو
دو ای الله که شین ته قیل بو

دیره دنیا و دین دنیا و دینه که
باوه ره بهل هی دل ته سکن حاصل بو
غواچه و تو ویرت با لهر ره بهل بو

بح حاجه ت صهرخ تو بواهی بیم
من زروم شونا سان تالهی سای و بیم

قه دیره ک نه دنه نام نه و توئی سارا
رت دل گیره ن فرسوده ت خیا سارا
هر شید هه زانو، ناز سز گیان تو
بیمه رایه تم خا ساری سر کارم

نامه ت یون خه ره بی و ما هان باوا
بی شک ما لهی ما نمانتا راسن
نه دینم وه جهیم حالای مانگ تو
بی واره زولنه ن بیهی نازارم

لهر کا دیم هیلال نه و نه روی سینه تک
به سینه سینه به نه شریه بی ده تک

تو کوهاره هی ده ورتان هه سرازه هی خه
ده رده ن لهر یوک هیلالی
تو کوهاره ش لهن نه هی سر او کوهاره
بی شک نه هی بی شک خوفه ن
تو کوهاره کوهاره بنداز نامان
تو کوهاره کوهاره به ندرش به ویا را
تو کوهاره کوهاره تا خه نمان
تو کوهاره کوهاره تو فاج وه شت تهرزی
تو کوهاره کوهاره زاریم بلیمه ک سالو
داد نه مدو دارشان مالوومه ک لیم

تاکه ی سرده نگوست غه فله ت نه توئی ده
سر دای دایانان وه لای لای
تا یولا و تا و نه و مزه و نه و سید
جهی رایه بریان به و رایه جوفه ن
بریا نه هی تویشی سر و ه خه ش نامان
جهیم بهی خانی به و لای و ره ری را
فاجه ت هه لقه به سست وه خفت با خه ن
تو کوهاره کوهاره ده تک هه جلیس لهر بهری
راخ لولولیم نه دل نمانو

دعای و تم بری ویم هیکه بی وینه ک ویم

تو کوهاره کوهاره نه کات دل ماته ن تم بود
تو کوهاره کوهاره بر میرزای نه زه لهن
تو کوهاره کوهاره برات بی نه ندازه وه
تو کوهاره کوهاره ش نه قل پاز یاده ره
تو کوهاره کوهاره ده بردان جیشته که ران لیم
تو کوهاره کوهاره تو کوهاره تو شام
تو کوهاره کوهاره کوهاره لهر واره
تو کوهاره کوهاره کوهاره رانیمون
تو کوهاره کوهاره کوهاره کوهاره وهی

تو کوهاره کوهاره شت شتای سوه برات ک تم بود
زیاری نوقان رزق تم جه لهن
ایدو تالیقه هی عومر تازه وه
شخصی زینده کیشی وه سالی دولبه ره
من دیام نه روی ته قسیم ناره هی ویم
نه سیر رازان سیدیم نه گو شتم
دیما و دیمه ن وه لای نه ناره
نیشانه ی نمان خر زینده گانه ی ن
سیره و کارن سالی نه شته هی وهی
نمازاد که ره یوک دل بی ده ران جهیم
گوشتری عه ره ق بیلی باوه ره به و ره را

مایل بود که می نمود و گوشتی چه
گوشتی چه آید و جام جام بود که هل نهام

قبیله خالانین

شایخ و نوین مامان دیده کالانین
زولفه شن چوبه که سه نوبه به لرام دل پندون
پیشانیش چون شمع دیوان خانانین
یا مای دوولعه فتنه یا صغای سافون
کم بروش چون لعلال تودرت چه میدون
یا تو و من تودرت قه زه ده ستورون
چه مند بیالای منست چه پاره که کاهن
یا دیده ای غزال موربیر عاقلانین
ببینی حورن کلف مهرن که چه درون
یا مه درون چون مه در دلبسم الله عظیم
گوناش گول ده سکن یا شعله ای نورون
یا بر ره ای گولنار یا سانی عاقلون
دهم چه شمع ای چه یات زنده گان بین
یا ماد الوردون یا خورشید کمره ن
نخس نوی خنبر و حیرمه ای خانین
یا راه موی روح روضه ای به هم شین
دندان دور دانه ای شو عرای شین
یا صوابین سه عده شین دورون
زنجش شوشی زه در یا سیم نه کرده
یا طاوی هاوت یا جای ما پروتن
سینه ای چه دره فوار غم نه کافورون
یا نه خت کردار سله کمانین
یا داندی گوهر چه راندر داندین
سر تا یا شین وهی نور ته تمام بی کرده
یا بارگهی بالبول لعمده ای داله لعل
یا روضه ای رسول بیت المرفی
هر تما خور چه بورج خوار او سه بود

ره بخوری

سررداری جیای سرورن خالانین
فیداشش بام چه شکل له یلی خالانین
چون جام زده و ران چه سینه شین تونون
پیرای شوعله ای شوقه شین دلای چون پروانین
حینای وهی توره ته مام چه فافون
تو ستادان ره نووک چه درول که شینون
یا رسته ای سوکال ته چه للالی نورون
یا ته ختته ای لعلال سومای سوه بلون
یا قه ز افروش لاش شو خناسانین
عقله شین چون بلور یا زوبه رجه درون
هر چه یای لعلال تاوه یا نه ای مام
یا ده سته ای چراغ موسای یای تورون
یا لعل موی شرف مایه ای چه مایه ن
کم که شین منو تو شین خضر تانی بین
یا زه مزه م تا سیم یا خوکم و سهره ن
یا عم تر عم تار مایه شین دو کانه ن
یا نه نخه ای جو بریل مه چه صاچه شین
یا چه دره ای تا مایه مه نده ای چه جوه درون
یا نه ختته ای بلور ته لیسی نورون
لکون عماله شین هر ره هانه درون
یا دار الاقام جیای چه له کورته ن
چه صدر سینه شین دو و قوبه ای نورون
یا قوبه ای لزر به خشن مور حوطای بین
ته لای ده مستقیم شین ار مه نرو ای زه مانین
نریشته ن چه یا ح چه سینه تیر موه درون
یا عوته و رگ درون ماوای گم درون کور
یا قوبه ای بر نور وه سیم لعمده شین
قبیله شین لعمده شین فوا ته به دین بود

۶۸۰

رو چه بود فتنه در یا شین زیاد بود
تا که ره بخوری پیش خاطر مشار بود

کتاب نظام سبب له تاوان العینی کوردن
دوعاں مہر کم کج نم، نما سینه فی تون

~~Handwritten scribbles and crossed-out text at the top left.~~

صابریک

خونگه ده م زانی له به رخی لعیفده دهی نمازاری من
یا شو له رگیز گوی ی فی به لکم ناله و لعاواری من
پرور به پرور زیاده سوختنی به لکم و کار ی من
په نگه باز له لسانی له به رجاوه ی بیوگی بیواری

نه و کیه ی قه دهم رهی دلاری غو شوره صفاری من
تہ بی لصر جایل به زولوه، چه زله فی پره خی ده کا
تہ رخی تا تالی تاری زولفانی به لکم شیواوه چه
لعینده له تا و دوری ده گریه عاقیبه ت کوفانی نوح
سوتنی روم و موسی کرا، لعیندی و خه تایی یون به بی ک

صابری تاکه ی بنا لکم له به و نمازاری دوست

عاده فی شوی واته، تمم نیصباتی تا لعه سواری من

تم و دولبه ره به تم رجه فی کج ده در رفتنی

چون دل نه دم تم ی زالعینی به سینه تم که تم ردهم

به و شوره خه بلتیم به سینه ده یای سینی تم کج کافر

به و ماوه تہ ما شا که مہ سته که به مہ سینه

لوح مہ نه که من شوی دل تم سینه نه تا ویداو

صاحبه ت شوی به شوره سیری له لکم شینی صابر

به کج غه مزه ی تم برقی که فافا لکم سینه

داره دست ده دوران بکه یا شو له به نیصباتی به د

تم تم کج را و تیف گرتوم، تم ویر نه ی لعینا و مہ بکده دست

تم تم کج خونتم ده خوا، تم و سینه سینه غو فی یاره کرد

ده وره یان داتم له یوار له زه حبه تہ روم ده به دم

بی تہ نگه غه یان تہ لکه ی وقاتم

له شکر غم یوار تہ رده ف تم له سینه تہ گریه تاو

صابری به و حاله کما خور شهره ی رسوا ده بی

چاره ی یا لم بکیر له صاحبه فی کجرا کجدر

ره نزی (له زه عانی زوه)

له لولفنی قادره تم و ما لعه خودا توفیقی بو داو

که نور سیدی جاها ان تارا به لکنفی سیر بوداوه

له باقی خانی به رخی تہ حلقه ی دم و ازه که م حاج کرد

(به دق الباب) له صرو ستم و شیوکه یارم ده سینی داره

و تم یاران مہ که ن لومم له سیر تم حاله دا شو که

سیردی تا ز و نمازی من له سه ر تم رگه دا خواوه

و تم نه ی دل تہ سوتا خچی و کور و به رگی منت سیر

وقتی بیایم که تویی چه صبح نه میباید نه تویی بیایم
 و کم تو زبان به سر چه و در شبه نجات بومنه و تو شستی
 نه تو نه کسی که بیت دیوه نه مه (هفت تاج) چه و ماوه
 برینم تویی له سر تویی به، ده برزی بیو که بر شوی
 ده وای نامتوری دل بوی به! عیال می نام نگای ماوه
 نه که رساله نه که رتاره، به نه سری نه و دلت زاره
 به قصه سیدیم زاره، به کی دانه به کی دوه
 له به رتوره کی به رتاشاننا، دلی چه مهم بر تیشاک بود
 به چه دوری شعوری شعور زه و تم حیوان له لاراوه
 نه دست تو هم که جاوی که بوت به بری زخمی دل خند موی
 له ته شری دلی به زری نه که کت حیران و داناوه

نه کی سو سولانا لاله ده ست بهوری نه که کت به دمان
 هیچ به رسم نادا زه مانی قوت به نامان وزه مان
 سه به سر د خونی جگر که کوه ده ستم دوله ری
 ده که مع دوله بر، به لگو به لگو جویله دوله ان
 شوی و شریک، گول پره هن، ظالمان سه هن
 تا که نیگره، فذوق ده لهن، تویی زبان
 وه سفا و ته عرضی سله مانی به که اس فانی تمام
 خدایه عرضی له ته عرضی که بی نوبقه زمان
 جومله به زاری به نازنه، تا جیرانی ناز دار
 کوانی و ه بی و کوانی ناز دارانی کافی کاسان
 به به شهمی کبابی چه یانه کافی سارد یا نیلوم زر
 سر و عیدی وه سالی هر رطانه لگول شیره له بان
 سر به بی گریانه یادی چه و ماری سر رسته قام
 سر رطانه عه بی می جاوم سه له عه سرهت بازبان
 (هر فاکت اولیه ایبار صبا قربان اولوم)
 (کل برت ان عالی بمانانه بن این بیان)
 « قل و ان سامات من لهجرت و لکن کل یوم »
 « من بکاء الحسرت عینای و الله تجریان »
 (وصلین اوزره شکر ایتمم انذن فلک)
 (لهجرت کوسه ماع ایچون صالدی بنی ناشیوان)
 « ما شکرته لدرهن من وصال لحظه »
 « ذاقنی کأس الفراق ذفصًا ساعی الزمان »

دایا کامی فزاک میونکه اسر رانا کامی بی
 قورعهی به ختی به دم که و نه یه واندر ناگه هان
 ده ستر باجه و قور به سر نماواره ی یار و دبار
 یاره بی هیکه سس به صیای من نی و اماک و تران
 ساریکه شاری ره واندر ، جان دزو زندان صفت
 کوهی بیجان ریواری بوون به ناهوی سیوان
 ده چیه روو باری ده عینم لارو کور خور بوونوه
 نیکه وه لیک پراده مورستی لهر وه کی گولا غه ندران
 شز ده بیه غیسی واقه تا کم ونم کردی
 نو ده تی لوچی همراهه براموسی وه ی جا و یه شان
 عاده قاعا هنده به فضای خراسه قه ت نه
 عیب نه هیکه کی له لایمان وازی ولیک براموسان
 اسر به یاری خراسه ، به ره فضی به دتره

ره مزی لایمان موی نی یاره به قورینی به دزبان
 عاوه که آ دوودلا مه به لقمه ک دلم نهک دال و او « دو »
 دل به میرت و ابرو که به نطق غیسی عیم و او - مور
 غه سته خانم دوو که رره ت ناسی به پاره ت لهری تو
 تو خودا غم چار به کوشتن بی غه لاسم که تو وار
 صفای ده وره ی لوی نالت بوو به دانی عه کل و طام
 ناری کا کولت له بی صوری دلم را بوو به او
 دل له به ر شیمان و نیانی فراقه بوو به خوش
 نه سته ری دوریت ده زانی غوینی چه رگم بوو به او
 دوله رم گری ، وه خای بی میل و مانه ندی نه
 موو گول و مور سو بوو به قد لهر وه کور لاروی لارو
 کا کولت به عالی نما و لکری غوی گریه
 نایبی بوو به ای نیمه گا لهری گریه گا لهری خار

دل که به رسای غمت بی جان به لهری نه
 به لهری غمزهی وه لهری بوو به غمی ره مزی تازه سواو
 به بی شورش لهری هجران ، دل نارامی بی به
 با عیبی کامی ره قیاسه ، که دل کامی بی به
 دل له به ر شورش لهری شری تو هوسره وی صه
 و تل و مه هونه وه کور بارام و گول نه دانی بی به
 لهری نه عیاره له کم ل یاره وه کور شمار و گوله

۳۵

۳۵

عاشق بی دلم ، بولبول سینه نه کامی نه
 هر که مرخصی گول ، لایحه محبت تی دا
 بیا و در روی قمره کطاوی شروه ، گول کامی نه
 سخته و قالم بی مینا که له ساری غم عم شوه
 بوته ی غم شیمی بقا سیم بی غم خامی نه
 ره مزی بیماری شیمی سر سینه و دوهاوی یاره
 خامی کلشکر وره و غن و بادامی نه

نه ی کهم بی خلات چیکه
 نه ی کهم بی خلات چیکه
 بوزغ شیمی بی جان
 جانانه که لکات چیکه
 بی شکر و دل نازاری
 بی نه لهر و نه فانت چیکه
 ده سلی بی و ده رمان
 بو و حل و شطاب چیکه
 بوزغ لکات له شفا نامه
 شیمی که لکات چیکه
 که لکات و لکات رمان
 چیکه بی خلات چیکه
 لیونی شکر یاره
 شیمی له که بات چیکه
 بویره سحر و نازی
 که لکات و نه لکات چیکه
 نازیانی شکر بولبول
 ره مزی له برات چیکه

جان بوته ده متا جانا
 لهر چیمین که بوزغ لکات
 مرده ی قه ده می جان
 سر و لکات
 لهر چیمین که بوزغ لکات
 چیکه که نه کهم نازی
 سه خسته ی لکات
 بی سینه بریاغ
 له رشتونی دل لکات
 بی جزا جیمی خود کانه
 بوغه زمی شفا لوقمان
 سوملین نه نیمه جان
 شیمی زه نه خنی یاره
 نازیانی له لکات
 همه القدم نازی
 جان هزاره بو نازی
 نه دردی شوه و نه دردی
 ده سلی گول موچه ی دل

له سر بردی سیرات شورت بی که خوم جگرم گریه
 ده سر سیم خونی بی دنا و نیم پریش کنی بگریه
 لفر و سیدی و ده یس و کافی با شیدا لهی بیته سیران
 له جیژنا بوچی نه ی کهم بی یک نمونه به قوربان
 انی یاری و احوسته ده یاری که به یارانت
 له قوی سده که به قری له ایمانته به ایمانته

له دنیا که ده سستی به لکات دامت
 بی که شوت بکوزی چیکه ، له لای که خیار مه به ناوم
 بی که جیمی مایلی یاری ، لکه خود روز چایه یاری
 نه قیروبی که سس و مستینه و کوه سرر گنیز و نوری لوم
 موزی له لکات یاری ، ده چین بو یاری و یاری
 ده زام سن گول ده کام ، ره جانی عه نوم لکه به قوربان

علاصه ده دردی ره مزی کوشنده لوقمانه جانی ده
 به خیمه به بکوزه به لکات لایحه بی له لکات

هاجی قادری کوئی
 لہ دہ وری خالہ کہی حاوی کی کہ داوی زولفی داناوہ
 شہ بی میرا جی سوجانی ، بہ قدری سر روی کوئی زانی
 کہ شہ نیک تاتی مایلی بزوی کوئی گوتی یا رہ ب
 کہ مان کہی سوو کفانی زہ مانہ نیم بلایں ناخر
 بہ غہ کوز باسی کہ وزارہ کہ خہ لعم و دہ رقی کوزارہ
 ج صیاد کیم حادری بوہ شہیاد کور ستادی
 و رہ پو لعی دلی و بیام بہ لہ ستی برو لعی مہ سائونہ
 نکھارت کورن بیلک لہا جی لکوی شویش نام

لہ سر رہ قیرہ کہی کادہم وہ لہک - ۱۹ - سوز
 لہ سر رہ شو بہ شہیل لوزی لہ سیوہی رگیہ لای داوہ
 لہ سو خدی کہ زہ رزہ تی کادہم سر ری خوں بو لوی
 لہ پیر شی پیر جی ساتی لہ جی جی جاہہ کوزارہ
 لہ پیر شی پیر جی پیر جی دیتوہہ دانم داوہ
 ج لہ ستی کردو کہ سواوہ ج بازی بہ ستو و
 لہ تاہ دل خہ زبکا باغہ لہ تا چا و پر دہ کا
 لہ جی خواہ زہ کا نانی ، لہ جی قو ماوہ قو ماوہ

لہ جی قہ قدرہ کی حاجی قوری کوئی کہم بہ سر رشتو ما
 دل کیم لہ دنیا دارہ ویش سو دیکہ قو ماوہ

س (مخلص) شاعر کی کوئی

دل لہ بو شہ من بہ ساتی کوئی دہ بی بہ روانہ بی
 سوز شہی باوانہ بیت و لہ لہ بیروانی
 حاجی تی تاتی بہ جی مہ شووری بارہی مہ شہی کوئی
 مہ سکی شہ نانی بی بو کور و دہ بی ختم شہی
 مہ خیز دہ کی مہ ساتی من بہ لہ لہی روح و دل
 سر رہی زنی جانانی کی مہ شہ زہ با جانانی بی
 دہ س لہ زولفہ بی بی برا مہ تلوسہ بو سولطانی پر دم
 شور د کا شہ شانی کی مہ مہادی وہ ک شانی
 کالہی سر دم با شہی وہ قاتی کہ عازری رہ ضیب
 بولفہ کہ ک تاتانی بی وایا کہ قہ ت تاتانی بی
 کالہی مہ شووہہ بی عا شہ لہ ر جہہ بی بی
 مہ سجد و دیر و کہ شہہ یا نہ شو تخانہ بی
 مہ سر رہی موشکی شہ تاو و مہ شہ کی کمال صوی شوہن
 نہ لہ نانی لہ تا مہ و زولفہ و بیوانہ بی
 دامری مہ سر رہی قہ شہری مہ عطان شہری
 ج ک شہ ک بیانی بہ لہ با قہ شہر و لوانہ بی
 تارہ زوی تر شہ و رو بہی باہ بی عبد العفی
 با لہ لہی مہ قدرہ کی شہ لہ بی شہانی

لہ لہی مہ ولہم رناعیرن بویہ و الوردہ وری پر دم
 دہ لہ (مخلص) تاتانی کہ تاوہ ک کہ جی ناوہ ویرانی

سودا لعل ناگرتی چایوم که مهنه شیت و ...
که لئی ده فضا ده لایم بایم دل بگوروم خنوم له وی لادوم
هخ کینا فضا که می بی قامت و غوغه ده لسان و شون
له تاکه می سازوش مینه تی دووریت بختیم من
به لا و هک مورخی نالایم به دایم لهر له نالایم

له مایه بیخانه لایق دا وه لمامه لستوک و بر سوام
له دوورین دا خه ریک مایم به لا و ایا که یوک بایم
وه کوو بولبول لهر مینه لهر به لطار و به موعام
به سیتی و لیل و سه رگه رالی و ده شت و کوه و سه
به ررندی به رره بالایم به مکر و اهل به بالایم

ده که دی کمالی وه سالی بیتی دو لهر دا به خورانی
قه دی باریک و لیتی نال و چای شته لعلایم

دیوانه سفت به سینه زجرین دو گیسوم
یک ده لهر به ریشام و بیک ده فضا به شیم
که کولی خه یالم له کنه کولی لهر نایم
ده رویت و نه لهنه رسته کم لهر ده به گویا
شیرین صفتی یاره بی میل و به لایم
لایقه بی به ورده لهر و لیتی و دانه
وه ختی که بیی مکتب به لهر مان
به ته لهر سونه که سه ربه ده شکر ده خوراک

سودا زده دی خالی نه تایی لعلایم
نمائی نه سالم لهر مه عینه و هک موم
دنیا به لک السوره مع به و خور و به موم
یا ظا لهر یا باطنم یا ظاهر و یا لهر
دیواری که کینا بی به نایینه به که به لهدوم
سایه بی قوت و کینه و لهر و لعل و کس و لکوم
لهر و به نام رالیه تا کینا نه نه لهر
گر بوخت و سولم یاره نایینه ته راروم

یارم که بجان گره سه که لهر مایه
بو ده بده بی سوسنی شیک لهر مایه
یعنی جوانی

که یعنی جوانی

خه یانی من که عوقده ی زولفی نه وی کوی و انانی
له ته شایه ده مای دانا که زه رریکی ته او نانی
به لهای عارض بو بیضا بایم بایم به رجه می بردی
به لایم به ولهری خوره له نه م سه و دایه دانی
که رتوی سیئه به خوینه! که گر نیو هاوه، خویناوه!
له به رنه م خوین و خویناوه له دیده و سیئه مانی
که چاد خوین زبور دل پریش به غه مزه ی بکوه ده و ویش
ده خیل یانم و سالی که یانی گلی لهار و لمانانی

چو انوروی

به دای زولفت به سوسی، نه که به سوسی که سوسی
که که باری که دنی ناره
سفی ده بین لولم کال که ما
که که رده که رده که مایه مایه
که که مایه مایه مایه مایه
که که مایه مایه مایه مایه

«به باطنك بويار»

گيانه ! گوڤندهك هه ملبووك باهه
شيانى خاقى بىر له درك وداك !...
وه نه وشه هه خووش بووك بهارى شامى
دلهى سه سهه هه هه كه يان تاما !...

كهوك بووم مابى و دوورب له بهارى
به دى دل پره هه به به هه ، سهه كار !
يا له نينووك سهه هه خووشاوى به...
زالمى پرده هه بى خيروك ، زور زار !...

گوڤندهك به دوورب ، له به به شامووك به...
لهه رتوم بووماوك به جاكه وانه ترش...
شاد بكه دلهى بىر له تاما و توى
به دووشارى كه ترش ، به گوڤندهك خووش.

گيانه ! من بووه وه كور لهوژاوك
سازنده هه دل شاد ، كه هه هه و بهووك
«به ره هه نه وگوڤى كه شه به دووشارى»
توم لهه لا پراره به دل شه به به بووم...

تامامى تاكوڤنه جوانى وگه شه و بهارهوى
دبهارى باللات به خادى بهكم !...
نهك دلم درك و خادى بهارهوى...
دوورب به به هه هه ، كه يان كا له هه !

سليمان ن. م.
11
15

* «به بهريان وت ... بىر شهوانت مرى ، دك گيانه خوخواه شهيم بىر كه تاكوڤنه»
* «به گوڤى در بهريان وت ... مرده بى شاي به... دك خو سردوون مرى تا هه شه هه»
هه نه تاكون به به شه به به يانام كه شه ، يا دار كه شه ، ...»

له گه لاسه ئه و به بيه دل ره قه ناه
مورا عاقی لاده ره که تی مای زار
به سه یای ئه شک و کونی بای لکانه
غه کما دوری به که رسوره تاج چاره
که سو ئه عزای ده سه بو دو زبانی
به که ام تر له سزه به غافل فی به لیم
گر فقام به به موبقا که سال
له کوشای فکر پر سیم له زاری

به ئه سیفانی نه و عالم سه قه ناه
نه جاره به و تم دارو و به و ده قه ناه
بناغه ی خانی مای نه شیه له قه ناه
ره قیبه و که رقیس سلیب پچه ناه
له ده ک نولم به دی نه و نه قه ناه
که کورتی بی جوی بو خای نه نه نه ناه
به نولم و کوشته کاری ناه ناه ناه
گوتی نولتقای ورد و موغله قه ناه

به گه ساوا سیطی ئه شک و نه سیلا
به بوزی سینه ناهلی موره قه ناه

تو به یاضی لاملت شیری سهای نه بر بینه سور
مختیا بیکت نه که هت به شیری بی نه سور
له ره سهاریک مورو ریکی به بر مانی له لام
غم سزه کی جیوت له سه م ده بی بیکه نه ده
نه کی فرشته ی عالی حوسن و به که موی شو که بر
شیه ی تو نا موکلینه بی بی نه نه نه
خفتی وردی که غیری نالی له بق لای نه نه نه
چا و ک دل ده رکی ده کاره مزی نه که حوسن به سور
نه صی پروردی پاکت له ز کین م را که ده قانی که که کورت
عم فل و کوشش و جان و جیه هم چونه سه ریک ده که نه نه
ساحی دوری به ناسه و خاری سوزش مغم
تاله سینه م را ده که ن کاکول و نه سیرت گوزه

کوشته ی له بجه و قه و نه نه نه نه نه نه نه نه نه
دل له بورت مه سه له بورت بی سه قل و بی کوشش و نه نه نه
سالم « له دیوانه کی دانه »

له نورو لاسی ته شیکای را گرت و گوتی پرورده
به دو سه نه نه ده کهای پریشای را گرت و گوتی پرورده
نظام کرد قه نای من ناله قه نه که ی و ابیبه و تی نه نه نه
گو تم بو نا گرت به ر دایه عومری من گوتی خوومه
گو تم که ردی که چیه ع سقت مغم ته کها و تی شیکای
سه دی و نه که تو له هم را سو به سه ی زنجاری گیسوومه
گو لم بابیه له خوانی و نه سالی تو نه و مید و بی به شیم
ونی مردوت مری عاشق به دایم زار و مه پرورده

(له دیوانه کی دانه)

له زانی خوادا سه شیخه به چه درو زولت ، سه قالی سن
 ده ترسیم قه سردی روحم کم بدو م ناچاره نازارت
 نه گره دورت به بهرد لقم دا نه ده کوو تو به کل لقم دای
 که خوا کرده به به کل لقم ده B مه نصوری سه درارت
 ده زانم سه رت زوره ، که مه سه وداگر وری سه سفت
 به نه قری جان مانم سه کھا له سه ودا را خریدارت
 نه گره می لیتی تالی تو ، که لای تالی ده کاسه ای
 به لا زوره سه لقمه تالی بی له دوو لیتی سه کبر بارت
 وئی تا به سیت دارت بی کو او بر دداو ترکی بوخه لقی
 منین سه قری نه کم سه رت بی آ به لیدان و به درارت
 له نالی بیره سزی گره سیت نه بوخه وقت له نا لھی بی
 نه ک گره می له نای سه و کز کا گره می بازارت
 ره نصقان تو خوا چاری به نمایت دلا به ریشام
 به لقمه نه عفت ده وای ده دردی دلی بی چاره نازانم
 مه لاین یاران دلت بوخه دا به سه شقی جووله که ی بی دن
 له دینی سه شقدافه خوره که من طعام ده وری سه طعام
 موسولانان دو عاکه ن تو خوا به لکو موسولان بی
 موسولان گره بی سه حقیق به زه شمت من موسولانم
 ده ترسیم دینه که ام دانم له بینه که سه شقی بی سفت
 له باو کم با که من به س قی سه ترسیم له نیمانم
 بروی سه تاقی میجرای دو عاکه گویان نیلامه
 له به رت سه کوف که میای که بی بووم له و خوا صای به له و دانم
 له شت دا به سوزی سه شقه ده خه لقم که بی گریاند
 به لا نه وضعه لقمه سه بینه سه وری سه سن و گریانم
 سه بی سه و ج ده بالاده ، به بی سه روئیکه بیره عنای
 ضوونه ی شافی کو با به ، به بی فارغ له رضوانم
 فرمیکای خوئیم سه سینه و سکا وی حیوانم لسان
 نمانم تو وری حیوانم له حیوانم
 له می فه لقمه بیره سزی گره سزی سه م و دانم
 له رهنه سه سیرکا له دلای سوزی گریانم

انی دا بووت به خیتو بلرین

۱۰۱

۲۵

« تۆزىك بەزەيى »

بەيشەش بى بوناندارە كە ديدوى دل ولەسەي لپراسەي

من دا كوئىر وناينايە !... ۵۵

گيانە ! پروپەرى ، نازدارى باوان
 پروئانى يەردەي گلفىئەي چاوان
 بۆنچ لەه سوپوانىك وەكوو تۆ وايە ؟
 لە پراسەي ئە لگا ، وايى يەروايە !
 ساراي وللاي دل يان بەم پەتە ، ..
 بى گياي بەزەيى ووشك و بىرنگە !
 ياخود لەروە كووبە شوغى تاي ، ..
 وايش بەر لوتى بەر زى وناز و بى باكى ...
 لە بۆش و كوئى دل دلداران ..
 بى وئىئە و تاي ! جوانى نازداران

تۆف گيانە ! خوئى باغى ناوانم
 بۆنچ وايى يەرواي لە دلەي مام
 وا تۆ ، .. وا ئۆي لانا پوسپىنە وە
 ئە كە يئە دل بەرنگى سىنە وە
 ئە وئىس لە شويا ئەي پە سىنە وە ،
 ناغى پروئىك ئە تە قىتە وە !

قە لاي ناوانىك كە پوارە سالە
 بە فرىسكى ياد ، بەم شىنە تالە
 بە شە و خوونى و ئە شكە ئبە و مائەم ،
 لە ناو سىنە ما درووسەي ئە كەم
 بە نارنجوكى دلەي تەنگ و تار
 كە كە يئە لە خەم ، لە تارسەي ديار
 بە نازە وە دىي يشكۆي خەم دىي
 اگرى ئە كەي ، تائەي پەمىي !

گيانە بە دنامان !
 سايان
 ولەيوام

دروست کرده! دهی سا باناکا

نه بم و نه سرم به ناوانه وه

بادئین لئینه پیش نه فوانه وه!

هیونکلم بونکوش نه نکه و شوره بی

که واته هادار! ... لئونیک به زه بی

نام

کورد

۱۹/۱۱

✽

«مه لایحه مه دی فیکری»

ئه لاین یه کیل لوره له «میرید» ه کالی چه زره تی کاک نه خمه دی شاک «قی برن»

حاجتی قارری کوی له باره ی نهام شاعیره را ووتوو بی

«یه تی تر بوو حاکمه مه دی فیکری»

«میری ده نه نکاووت به تیریک فیکری»

چه ژنی قوربان نه خیرک بجه یی قوربانی ده بم

لقم گه شه قوربان نه شان کالی سوزگانی ده بم

دوتی ده عده ی راپ من، حاکمی بی به تیری نه مزه کم

ده ی کورم، با بملوژی قوربانی سوزگانی ده بم

حاکمه لای کوهه یفه لهر که ان بیند و قوربانی بی

رؤزی چه شه بیگه تی ده سته و گره یی ده بم

چه ژنی قوربان له بانی تیریک شای و جهز نا نه کالی

دکم به یه روانه ل بروخانی شه من شه بمانی ده بم

نه و عهززه موری حوسه، کاله تی به عصب به

نه تی نه من شه کها که به فیدای جاوی نه تانی ده بم

شه سوزی صرله سر نه بیان به قهیدی کوشتم

له ره ده و ا جا بولکه، قوربان چیه ولانی ده بم

رؤزی چه ژنی کوهه یی ده یی، برؤی تانی بیته وه

به برن بانی فکرم لوره تی شه کر ستانی ده بم

.....

نه و ده ویت پایه یی که خه لقی ناوی نابهن تی چه ناب

نه صهل و فه صیانی گه ریزانی واجیه لانی نیکی نیاب

اکدای خضری و سه گت مه عجبونی بنگو خندریس

دالی رایه پر زبانی، بانی بانی قه چه باب

«مه عوی»

له دیوانه کالی بی

چه ماغای ده بره ندره قمره «تالی»
شیرین چه خاشاک
چون زهنگی زولیات زولف زولف خاشاک

دوونه بروش په لویه ست نیکې سهره سته
یا خاله پروی «بهر» یا فرقی جهیون

قودره تپه ی تمزا بضم کبرده ن وه «قه ست»

دووعه ین شیدای شاهان شهیدا که ر

چه «صفحه» خورشید دیوانه ننگ ویش

دیاش وه دیده ی که لعل دل داران

خه طی کلف وار که شیده ن چه سیم

مه کلور و بین چه «بین الصوام»

نه نفس بی حساب جیش مه لوده ده

ده ها گول سوئیچی سهره شکوفته

یا سر قمان «لم یزل» که سته ن

دو پرده ی گول تار ده ورش دان عه چه ب

تاریخ کوئی زخ شمع بی لعه منا

نه فاف کر چه نه ف ستاره ی سهره

نوریده دیده ی نه یای بی کار

شیرین تور چه مه لک و خوشن چه ماشی
۴۸

منخالو وه نغم سوب دانه ی خاشاک

لکیرالان نه لورج عه قهره ب په لویه سته

یا خه ط مه عکوس خاروی قه دیمون

سه یف دوم ودل پرتیز عه ی ده م و پرکه ست

تا خوب ده وران ، شورش پهیدا که ر

قه طهرانی رقه نال نه بیوه ض دل که ش

لوف مدو وه چه رگ چه سته ی لکه زاران

چه مابین عه ین ساخته ن دوو میم

که طاس ل چه دورر واسته ن قیام

باو آ ی نه نفاس مه سبای مه ریم

به ناوه قه ژاله ی سویمده م سوفته

..... منقار بول بول شکسته ن

له کل پرومانین مه نشوره ن وه له ب

په وندق پهنش پرنگ فیروده دس نه عیلا

نه سیه ن چه دامان راپره ی قه مهر

تاریخ بو درنگ بو سینه ی خوشار

که در آن میان که ۲، سوراخی خفته

سایین ده میان جهان داده ان خفته

که یله ان چه باده ای شاکان به سنده

که قوا که ر چه می که بر به عین سنده

نورین نه ر چه نور با نور چه عده

عکس که و که رده ان کتاب چه و شانه

سورازی و ماه ده که هم باخته ان

چه به غز که ر دو له و جش بر خفته ان

که ر بیو سو مکین بو سه ش بی خیلان

به له غزو له بان تا و ده رقی نانی

دور که مجرم دور نار دور غوی نه و خیز

به که کیش نه بورد به نصای کافور بیز

بیون تازه تو فاح که در گول و دم

عارفان به رده ان ناشان و ده مه

که ر بده لیمان به مال شفق

موعه طهر به بو نامیه می به حریت

شکرم صه فوی ایم، چه یان به ش دور

بی به ان چه صاف کتاب چه یان بورد

قاره تن بیون برود، به بیون به له بیل

کتاب ده رده ان که حال ده سقا جو بره بیل

که به به نه بار یک، بار یک نه به به سون

نازک که نه به فیکر و هم فلان کون

جلوش گیان گمان، نه رام بیون به بی

بوم شمن مند که رقی ناه و ری

نارون وضع دانای سر غه ییب

شیرینی شیرین بیون که مده ان بی غه ییب

کوتا که ر که لام - تالی - نه خمیان

دل زه ده ای صجران به طانی شیرین

کوشیار بر چه وقت که ده با که ر چه فام

له ب به نه چه اوصاف ناز کن مقام

هر چه خطه ای نانی تا شیتلیم

سنگه ر به ی غوی می چه صرا

با نیو به من سیرای عالم فام

سان عیبه نه ان، به خطی بو چه عام

بیا نیو به کتاب نه پرده ای بیو ار

نظاکه ر - تالی - و کئی به بو یار

مصطفی به گئی «گوردی»

ناصیحی مو شفق ، نهی واعظی ناشوقه دلان
 جاویری ما ^{شوق} سو زبیری نه صری خه جانات
 چاره ی عیلاقی میرمان ، ده وای یامه نیوسای
 موصیای شمر به تی سرودا سرور پره خجیده ته نان
 به قیه دوزی جگر ی لرت له تی شمشیری چه فا
 سر لهمی سینه ی مه جروحی سه نانی له ایجرات
 دار یکی عیلاقی بی چاره ی وه ک مانی خه سه
 بی « نه نظاره ی برزخ و بی ته جره به ، بی نیف زبان
 ظاهر دیکری لوطف و کره مت لکام نه جو اش
 بویه پره شمع ی که ره مت جاری به بو (توشنه) له بان
 نامه نیکیت به کم م کرد بوو زینبا نه حرر
 بو نه جاتی دل و کارا می ته ن و راهه تی جانات
 منشرح ^{سه} بجا له موکله تو له ته داعی به ی سرردی
 قوت مه به تالی سیمین برهن و خون بروغان
 گوی له مه بگوه ده می نا صبح به ز لوطف و کره م
 باعه بان که کم به تو هم ده رده نه ظاهر چه نه بان
 نه روی داوه له صه کاری دلی به ده خسته
 وامانی کردوه بو تیری مه لامه ت به لکمان
 بی دل و گوی له نه سیه ت نه گرو سرور به و به ند
 خطه و کم رزه و تو با اش و به ده لوار و نه زان
 تال لای مه بوو له مه نصی نه ده بووم قوت غافل
 که به لومه وه ره شه گه به ده خیل و به نه مان
 که فوش زانی هم و ام له صر ده فوی هم وی
 ناعیلاقی ناخوری کردی له مشی عطف و عنان
 سالم وه قصبکه وه بوه سسته به مه حکوم می که جانی
 (فارخ الجال) ه له ته عنهی صه ولو مه ی دیگران
 نه صر مه شه می یضاد هم من به زانم
 نه مستوجب و صه نه ده لی زه جرد لیدان
 که له ستم ده کم وی شمرت بی له به رجاوی هم تو
 چاروی و شفق ضعی که ام وه گرو گوردی له چایکان

شادیر: پروانه تی کوا ، حایر: سرور

« وه لی دیوانه »

مه محبوب جافات ...
 مه محبوب بی‌عیب تابه ذه‌ی جافات ،
 سررقه تار لؤلعه نه برین جافات
 سه رکیش پیره و تللا ، سوخکین کلا فان!
 ناله‌وری (موردییر ما آج) مه کان نه لهرده
 جویره‌ی سرنگه ره‌ی ناز جل کرده
 خاویز خال داره ، نه تا و خوته ن مال
 نه تار نه لهرده‌ی شوخ جازین خال
 وه طهت نه ضامن سر به نه له صلاح
 صید سه رکین ، صیادان بی‌داع
 چه ره‌ی چه عیبت جالاک پوره
 سریدی شکار خونینک وه لکونا و ته
 لاهان جازین دانگ به ره‌ی لاهان خیز
 شکار تیزبالا تویند جالاک خیز
 شه‌ی شاپه‌ی سرنگه جافات
 نام تووم نه به‌ی هم خورده‌ان جافات
 به و شوق و چه‌ی شه‌ی پرو خورده
 کیت نه دا وه ده‌ی گپه‌ی تاره وه
 به و حاجی قه‌ی تران دلا به‌ی شاه
 ستون یانه‌ی کیت نه کیتا وه
 به و دیده‌ی پای جورده‌ی پای خونه‌ی
 نورانت وه لکون کی نه کرده‌ن پره‌ی
 به و نیم نیگای ناز پیواری پوره
 تا خیر کیت نه که رد وه نازیز نه زده
 به و بالایی نه و لؤلعه وه نه و پره شه‌ی وه
 به و کوی کوی کلا فان ده شه‌ی ده شه‌ی وه
 دیر دلا چه کیت نه جاناتان وه زورور
 تا جز یانه‌ی کیت نه کرده‌ن خایرور
 من دیوانه‌ییم چه دا ع کوره
 داغ نیای به وه بان ده مال چه لوره

وه لی دیوانه

« تالعی » -

۵۵۵

جراح مه دلکوشام
 سامن چه سه درات دایم مه دلکوشام !
 چه و پرۆ بادهی عه حق تو کرده ن نویشام
 مه بام ، فریو مارم ، ماتم ، نه سویشام !
 نه و پرۆ عه حق تو چه که للام جا کرد ،
 سایل وه تو بیم ، که جام مهیل نه که رد
 به هم کارۆ چه جه غهیر زام تو
 هیای نی بو ت پیوه ، نه کو نه و نه تو
 وه فیدای باللات بام ده وای زام بتهن
 بالای تو لهما نیش لهما دارووی بتهن
 چون عیای بهرهم پرۆی به ک نه فو اس
 بهر پرووت بونیوم بهی من وه جهن وه جن
 وه نه - تالعی - مه بیت باده تهن
 سیلات نه بکن نه پرووم خادتهن

۵۵۶

جراح نینتیزار
 دیدیم بهی دینت دایم نینتیزار !
 چه نی چه دای بهرز نالقی بی قه رار
 جیش میو سیلات چون واری ده هار
 که شتی بینا بیم به روار کوهونه
 باوای نه مواج مه در به کوهونه
 مه ردومه ک تی دا ده ور مه دو که ردهم
 به که بونیو پرووی لهیل وه چه
 به فیدای باللات بام مه رفی نه لاتهن
 بخانا چه مین وادهی به راتهن
 من موحتاج تو م جه مین به ردهی گول
 - تالعی - بی چاره ن ، با وه جن بو خه جل

۵۵۷

جراح موکتاقم
 وه تای بی که متا وه تو موکتاقم
 چه و پرۆ وه چه دین دیدی تو تا قم
 یا وان وه که ردوون نالقی فیرا قم
 من مو به روانی بی به وای تو نان
 بال شهندهی هجران جگر تو تو نان

۵۵۸

بہائی پر رہی جسمِ آگیر پر امن
تھو سہر مہزائون جوڑان جزامن
تھگہ لکھورداری پورہ نہ پر ام دا
بیللا مہ وینی جو فتنہ نہ بچام دا
ہراج بئی ام ب.....

وہ بھی نہ دینی توجہ و نیم بئی ام !
تگہ وہی تہ ور توجہ سہی فکرام
نہ عوزہ ن بیللا تہ ماعن کارم
پرہ زائون بیللا پارہ زای تو بؤ !
ہر پوزادہ ر پڑوی ہوا پھ بؤ بؤ ؟
وا کہ جہ فہر تم با نر و تہ رہم
بھہ آلت ہما تو وہ سوڑگان ہم
نہ رہن کہ روم نہ پرات حا پوی مہ یا تم
زیندہ گھمہ و جان تھی وہ لہ بیللا تم
دل پھروانہ ور مسکات چارہ ت
بئیتیزار وہ سون مار جہ رارہ ت
تہر - تالین جوڑان جہ وق یار شیں بؤ
چون جہ پڑوی مہ جہ ر پھ روای نار شیں بؤ

« تہ مہ جہ رہ تہی لکھو تراوہ پھ کی « عبدالرحمن بھگت » ناویک
کہ زورہ ری تی تی ہی (حیلم) آئی کاتی آ بابا بھگان لہ لین
عوسما فی کاندوہ نہ لیک و مل کر تی کراون و لووی تی !... دانہ کھم

لکھو عوم بہ تہ واوہ تی دہ جس نہ کو ت
« بہ دہ تہ حوالی تہ جانا جانی کہ خاصای ملکی بابائیں
لہ تی داری تہ لہ کن لکھو رہ کن جہ راجہ وہہ ریشاں
بہ گوبازی خہ ریکن دہ ستہ ی مضوی تی ناغا
لہ بہر زوونی تہ لہ کن لکھو رہ کن خہ ریکن بابا جی بابائیں »
تہم جہرہ لکھو تراوہ پھ بہ پرووی وہ زعی کورده واریمان بؤ تہ گڈر تہ وہ
بابائیں اشکا بندی بابائیں کان ولھائی عوسما فی بھگان بؤ و لہ تی
گورزہ واری و پراو پرووت و باج تی - نندن یان، تہم جوار نیوہ
بہ تہم لہ پ یازیک کونہ وہ وہ رگرت، دانہ کھم لکھو تہ وہ نہی تی
لو جہ رابو -

« حوكب التاريخ »

~~(وهذه قصيدة القنبر حسان بن ثابت رضي الله عنه عن طاعة حسان بن ثابت)~~
~~(جدار قبل أنه يشتم منه قبل حكام عهد الجاهلية)~~

موكب التاريخ للظهر براندفاعا
والى الناجم ساهوا وارتفاعا
وأغذت البرق مقلوباً نظيفاً
بالدم القاني هما جاً والتجاعا
وبأرواح الضحايا صعداً وأماماً... (٢)
إخضراراً وارتجاعا
وكهوى الفارسه ضيقه
نحن والطائي إحتراباً وصرعاً
إننا نحن المرديه حياتنا
والشيدية صيطباناً وإضطراباً
ظلمة كاهلنا تحمل الدنيا جواراً
ويد ما فتأت مبعاه صناعاً
إذ دحرنا الظلم فألهم الصواع
وأردنا مجدنا نقاد انصاعاً

موكب التاريخ لا ارتفع شعاعاً
لمريديك فطاماً ورجوعاً
طالما سحابتك نوراً هادئاً
إذ تداعت أنفُس طارت شعاعاً
قد سحبتك ولم صد ذريرة
لك كالمظلم إذ الليل تداعاً
كهارباً لا ينطوى إلا على...
ظلمة تأسفها ناراً براندفاعاً
كل عطر ثورة عارفة
تحمق الظلم ، إشتاباً وإقتلاعاً
كل جيل قوة زارضة
مزقت عن دنس المضمق قناعاً
كل يوم قصبه مطراً
دم حبيب إذ تبناها سراجاً
نحن أصل الأرض كدهاً وأجفاناً
نحن أصل الحق زعماً وإنتفاعاً

موكب التاريخ لم يزل ضاعا
 كرم طهرت فمناضيا ضاعا
 فتك الوهن ولم تحفل ولم
 سلك الفتك افتريا وابدا
 فاحديت وقد كنت ضاعا
 فعلت الصبر والبأس ضاعا
 منذ عهد الرق حتى زمن القن
 حتى جلب الجاهد ابتيا
 زعموها سنة خالدة ...
 خلق الانسان عبدا ووطعا

(ناتواوه ، لدهم خلك وه رلدهه ر لول
 خويا بيكه ره به نديوره له غذا)

« مهلا مایه مه دی فیکری »

دل وه کوو بولبول ده نالی که هیت و زار ، زار
 بو فیرای پرووی جانان بی کوهه ولی قه زار
 چه راج که هج ، پرووکه هج پرووی واکو به خای من عه ریز
 خسته نه عیار بو به من ، من وکل و نا طاری دیار
 کهنده له بهر دوریت ده نالظم له تاو ده وی ولم
 خوین له حیادم دیت به خور و هک تاوی مارالی به طار
 جاوه کهم که هر چه ندنه تو دوری له من خور رایجا
 دل له لاته ، پروخ له ده ورت ده وری به به روانه بهم وار
 عا خای پرووتم نه که ره ندان له من بزاری تو
 ویدی من که هر تووی وه کوومه تصور نه که بهمید له دار
 نه ی به قیب یارت له من کرد ، سابه به ده من که ل گره !
 مال خرابی نه سالی تووم به سالی به نه ری کهی نابه کار
 وه من منت له وقای به وکل کردیم نا که حق دهک به قیب
 ده ردی به کته بنت گرتی یارت نه که من قورن و جوار
 به کل رفعت به دجار ضروری بی ، کاری تو بی مایه به !
 جان فیرای نه ونا سخانه تا قیامت خالده جار
 ناله نالی - فیکری - به وانچه لقی عاجز کرده
 که هر له گوزنه ی جاوه که ی و افیح لوه هر دجوتی بار

بیم گوردی یا واپزایم مصطفی بیگی گوردی فی بی چونکه لم یسر
شعبه کمیم وه نوو سراهه (گوردی براده ری همه بی بی بی فاند)

دلیم که لیه له مایهت ، وایره وانه خوئن له زامانم
له گله اوی به لارا غه رقه به ره رتا به زامانم
خودا تا دای به من وای دا ، به جارتی وه صهای دوو دلهر
ده لیه به برکه ن جای به ره رکنان ! فوله کن خوئن گوردی تا لایم ؟
وه کوو گوردی له دوو جیتران درنقا ، چه جیره تا ، ده ردا
نه شام هیو ، نه و شام هیو ! به جارتی جالقا و تراغ
له تا روژی چه جیره گرتی چه من داغی له دل دایه
وه کوو فرهادی کو لکه ، بی فکر دوور له یارایم

به لیک بروه له پرا بروه کانی به رقیقه تی سقبه ندی له سلیمان ، له خان کا
ماهی به لایه لای دا

نه جاتی صه به زولفت بوو که جی به روت نه جاتی دام
نه جاتی له علی شیرینت نصای بجزه کانی دام
ده مکه صه غریبه مهی فرو شام شوکری کوو یاروب
له و آخوا لیک ده ک جاتی به یکن غه رقه له باقی دام
له (صوم) تی لیکری توو انووم و (افطار) ام به وه صلت بوو
کوو مری عه شای دایم بوو که نه ام به بوو به باقی دام
به جاتی به منورنی ماوی توو به (قه مانی) و (جیه خاکی)
نه جاتی له ام لیکری نه ندشای برتی لکات ونه لکاتی دام
(ظهره بانه) ی وصال عه شای و عوشره گوی چه و گانه
له عه رقه مهی که ده جاتی به یکن جوره شاطی دام
نه یالم بوو ده لکات که (تصور) نقطه ی حالت
له باقی خورده بیفی دا که لای جارتی نیکی دام
وه کن لکان الضیب جارتی
الا لایه جاتی نه باقی دام

بین چینه ، ارده ری که مه رت زولفتی چه لیا
نه گریه به جاتی ماوه ، له سه ره فیه مییا
نه پره جاتی مه نظیقه ی جوی میانه ،
نه بوو که رصدی به لیه له مه لای ته ماشا

حين الله قد القاه في اليم
 سرمد سرور اوتنه ن بيماري عه شه
 له في الخد كالاخضر مصام
 به ظاهير زارو به نجور وزره عييفم
 ولكن في الهوا جري منهم
 عه زاتي باغي وه ساني تويه - فاني -
 فلا تقتله بالاصحاح سندم
 سرودي ده بحروره، يا ليت موت له به ر پرو
 ايا ر مع الصبا للصبح هيو
 صبوه ده ردوعه شه تويه ده رد
 زيارت عليها الله ارجوا
 يادي عه عصبه ت قامت شكته
 لذنب الصب من التوب مفضوا
 لم دل دا جري عه شه تويه بويه
 كاصفاق الالوان صبا مملو
 به بيماري ده لي حياوت حوام

يا له دل به داعي لاله به نجان
 لطلب الرن رما لا تخافوا
 عم ناني عم شق ، رسته ي زولفي دلهر
 الى الرضوان يكصد ينا ويصبوا
 كه لاعت - فايه قى - اوه ن شه كه وشه كه
 فلا تاهد ولا يكلم حواه

به خوشتر بيان وت : كورت بوزه ، دقي : كورم بهي بايخ باري غوم بهشتي خوشتر ده
 به خوشتر باري كه من نه ت ناسيلا ، خوت له كليم به به كرا بهي .
 كوزه بهرك كه ي بانور بي شكيته ته شه ي نايوت .

عه لی که مال با پیر

که تا دولبه هر که لعل عاشق ننگ لعلکای نیکانی بی
نه که پیریش بی دایم که ره نه بی تاخی جوانی بی
به راه رتیره بارانی سوزت خوی ناگری شینان
که زیمت که ره نه کا بار و سستی سازنده رانی بی
نه که ام پر دم به غه لغان و سر به بوت پر دم شریتم
خدا نا که رده نه ک بوتر که زانی، نا که لکانی بی
به طالع خیر بینتی سوده تی عومری له دنیا را
نه وی ده رحه ق پره فیقی به دنیا دار و نانی نانی بی

نامه (۲) سالی (۶) گملاوه

«له ده شتیکی میولا»

له شاخ و کتوی دی میاخنه تا فرهادی به دجام
له ده ست و میول و کیم رده ی ده حه تا مه جنونی عه و دالم
له باس و خواسی دنیا نام و قه ت ناری که اس نابه
له عه بی نه لکی، بی و لوز خوی نه که ام، کونرو که پرو لالم
خه ت رده ت به بی لام، چله له ده رشیانی قالی نه حرو صه زف
خه رکی عوه شکی عه شکی و کونرو له ده رسیانی خه ت و خالم
به شوعله ی که ره جراه ک من وه کونرو وانه نا سوو بیتم
به شه و تی پرووی نیکاری مه له جه بان کونرو به پرو بالم
له خه فسا تی به بریم و وای ناس پرو و دایم
له ساه ی عه شقه وه داتازه مه جنونی گورگالم
که مالم بی کتیر لوز جیمه مال و عقال و زلیو زریه
له ساه ی عه ری خواوه خورم «که مال ام، که ری بی مالم

نامه (۲) سالی (۸)

نه ک به مه کما تیری غه مزه ت چه رگی کون کون کردوه
تیخی نه مزوت به رگ و دلی نه بن نه بن کردوه
با سر رشیم دانیم، قابل تی به ده سن لعل لگیم
خوامنی تو ماچی نه و لخواه نه و سن کردوه
قه ت نه نه ر نا کاله کون لکاو و رفته ریادم به قانی
خوار لی اتوی یاله ایولا ناله کما سن کردوه
ده رود چه و روعه ام که سوزی بویاوه، کونستادی نه زهل
پرووی نه وه ل - خور و خور سانی و شای بی بوترل کردوه
موشکینه بکریته وه که ره گری گری بی به خاتم به که س

ده ساي حوق هم پروشته يه يه ك هه رگري مين كرده
 كه من له چه مي سليم وزه در نخري نه ديوه پر قوه كيم
 زور ده ساي ياك و به نو نري ، يسي وييلگن كرده
 ياري بي مايم - كه مالي - ده ردي دورى و صابري شوي
 يك كه پرت وه قضاى دلي هه دوازه دهى من كرده

ره نزي به لاراني

فيدات بم بو به ته هريك يه قيب هم به وره نه نو نري
 له سه ر ماچي دلي پيري يه حوق صا ساه نه سايي
 به نه عاي هه گكي وا ، له با نهي سينه دا ساكه ي
 له زيري لوسولي مكن نه مامي كينه نه پرو نري
 هه و اله ي كيم به لادم سه كه ، تو بستو جواني شوت
 به تيري غه سزه بلو صه باري بلكوزه ، گه ر شونيم نه بر نري
 له سونول زاري به مام تابه لانه ي سرغي زاري دل
 به شان ي به نجه تو خوا ساهه گه ر هم لانه بر مياني
 به يايي لار و عيشوه و ناله ت واكو ساهت سهد
 به ريشوي چه فته بو پيشه ي دل مبه رگم نه پير يفت
 له سه ر تو خنرم و بنگانه م له شو به فته كود و توش
 روا نه ميرد به به دناوي له ناوا ، نام نه پير يفت
 له سه نكي بي ستوني دل به نه عت و نه م نه ل كه ند
 كه نه تواني به به ديشه ي به فا نه خستاي ناله ي
 به مال و سه ر فيدات هم نه ي ته بيب نه ر بي تو ستواني
 نه جام ده ي له ده س نازاري دورى ي ياري ستون ي
 به نه خفي قيه قهه ن گه ر بگانه و شوخه نه ي - به نزي
 له كين نه لاي ده خيلت بم نه كه ي ناوي به ر كيني

{ هر كه شام زاره ي شيطه به يري هم شاهانه كن !
 چون نه بي نيمه له كه ل تورك و عه ره ب نشانه كن ؟
 يا خوره قول نيكه بونه ها و به در خيلانه كان ،
 قه ل نه لي من شاهانم ، به يري هم به يرانه كن
 (عالي پايه نانا)

« مصیبتی به گوی کوردی »

که واداری نه پر کورته گ، که مه ریحین ، چیه گول تاری
 کلاولدر ، چاو خومار ، شیرین جوار ، نطال شکی تاناری
 که مالی لهاته جهر (تصویری) نه بر روی تو، له یاجن چاوت
 له مه جانی ده سانی داله ریزی، که هج لهات نه و خه ط و په رنگاری
 گول نه میرۆ خوی سوقاییل کرد به پروغسارت له لای نه لقی،
 به ط له هر ده م دریا و و لچه برزه گون - مه جیروپی بازار ری -
 دو عام کرد چاوه که ت خوتی تی ، که خوتن بوونه منی بیماری کرد
 ره ضیق تانان دو عام کن ، په بی زالم ، هر ره بیماری !
 نه گه تو پر است ده آبی وقاتی دل تی، نه دی بوچی ...
 به بیکن تیری موکانت به خور خوتن دی له سوختاری ؟
 وه کوو (فیه واره) خوتن ده تانی له گوشتی میجوه ری که ردون ،
 له چاوه می جاوه کانی من ، له دوریت کیننده خوتن باری !
 مونه جیم گوشتی که چاوتی که دی ... نووسای له (ته تو بیم) دا
 که نه ام سال « ذونبیا » نالغ بووه ، نیفاده تاناری
 نه توتن ته قلبیدی زولفی یاه ده که دی دووباره نه می عه قروب
 هویا که روا له چاو دا ، چیه بی نه می کورته سوختاری ؟

هوار چیت ، قهت مه که خوا هیش له دنیا - کوردی - تانماوی
 له خوت عه قل وله دل صه بروله به سخت نمداد ، له یاریاری
 عه زیزان ! من نه و پرو بیم له لاتان
 له مه زلومان ، به لک خوتی بی ، ولاتان
 که نیتوهن یار شای لوطف و عه داله ت
 که لی مه نضه بره نیتان که داتان ،
 نه گه رچی خاک و خوتی یا گوزارم
 به هرما خوت گوزه زاناکا - پانان !
 که من پرو بیم چه که نه ام برمه که ن لقم
 له من خالی مه که ن کوشک و سه راتان
 وهرن بر و انسه چاوی بر له خوتنم
 به ته فصیلات پیتان مابه راتان
 چه فاتان رام و کوشکان به زاری
 نزودلی ره حه هته ، چه ورو چه فاتان !
 نیتا لهی چه بیم پروزی دو سه دچار
 به قوربانی که داو یار شکان

۱۰

insitut.kurdistan.de Paris

مه لئن که لکن نه لپو ، پړوی چه لکه نه
 چه م قه لظانه بویدی ته زاتان
 نه سی کوی تو ه خاسر نه کچه
 په لوی ، تورره ی په سوی یا نیاتان
 مضم هر کرده تان بوله شکر خه
 نه ترسم مه پروم بکن سویاتان
 نه گه هر لپو ، نه گه دل لپو ، نه گه پړو
 لکه سو پړویی حای به سینه ته ساتان
 سه نه رمان ، چونکه پړویی لکات دنه لکاته
 دوامان بو بکن سینه و خوانات
 کم و نه کورده کک - کوردی - کچار چار
 بکن یا دی صوحی بی ریاتان

«تووی لپو...»

«چونکه شس بودل ره نه بی که به ته مالوم ، خونی
 دلم به تا به بی بو نه و ته رمان بکه ، به لوم نه
 بی نه وه کی سینه بی بکه سینه وه نایه تر پړویی و

«...! ...» ۴۴

نای ، که بای برق وقای و تورره بی یک
 لکاتی کرد ! لکه ستای - چون بی به زه بی بی
 به شنه سزاو نه شکه خه و دورری ،
 که وسینه و نزهی خه رمان سووری ...
 ساری و نادات و نفوس به خای و لپوام ،
 بی په روا لکه سوون ، به دهام بادا ، دام !
 نه و به رو لپوهی که به مانند لپون ...
 به نه رک و پره خ و سزای تال و توون ،
 بیتم گه یاند لپو ، به رکه هم لکینیا
 تو شنه بی سووت بی په روا کی تا ؟!
 رانهی نادات دام به دهام بادا ،
 لکه سوویت پیراند بهم لادو به ولادا ، ...

....

چون لمانا و به گ وجه ردهی زور داری ،

« که تاوینی به نصیاری »

کنازیز ، که رجه نده کوز و کالاروی
چه خار و مه یته ، غوباری کنازار
به ری کناهمان شینی که ساوی
توینی پریش کردووم ! چه شانی شه وی تار ،
ون بوون نه سینه ومانگ که تاوی .

که رچی پره شه بای نه زانی ناچور ،
که تی کردو ته سه رجه زرای باخی ...
به کهاری ترینی پررگولی به دجور
دلی بو لولی پرر کرد له داخی ،
تال و ژره کهاری بی پایان و زور !

زور تازه نخونیه ی که او نه و گولی ...
کناوات و نخونش و دل کناوات وهران ،
بی که وهی گولی به کس بدانه دلی
فرشته ی به نعت و کوزاری ته رایب !
تیک شکالت و یون و که هم بیای !

که رچی له وه و به پر و نصاری که شای
مانگی به نصیاری ترفیه ی که کهات ،
له بهر ترفیه ی نه وو لهی له شای ...
که سینه ی که او و کناواز و کناوات ،
ته می بوو چه رخ و که ام دلی پره شای

وهی کناکه و من که ...
نه نه سینه ی که شای ،
نه تیکای نیگا ، نه ور
که کنا میان دیار نین
و کنا بی راهات که
بیان ،
بیان ،
بیان

با فری زانی پررگولی

کاول بود که سوخت! به پای پری
تنگه آن بود که لختی به روزه مین،
همین خویشتی که در ته لاوازی و کزی!
به گره و به لروی نماغ و عاقه مین.

به تلام به بره برای هم که سوخته رده،
به لپوله‌ی بزه‌ی کوسید و نواوات؛ ...
له گوتی لیوم، - له رجه نزه رده -
بجیا نابسته ده و له ریگ نه کات،
به ته مای تام و لپونی بی که رده!

که نمان خستوره^۱ و ابه نمازادی،
تنگه پرت به ناوله که شای و پینی ...
پای و خویشتا! کتام گوتی تیارک ...
که پس و کتکینه، سینه و شیرینی،
لی نه مزی که کابه - شانه‌ی شادی -

نفسه
۱۰/۱۰
سپیدان

ن ۲۰

۱) خستوره : به به بیت ، به گره و ده باله

x نه لایه رستانان کاتیک که به خورمه کتول به نکان به رانجه به مین دانه پری و ره شای به ده و
کاتیک ، گورگ که به رده و ی نیکی یاب ره ستانکوی به گله نه که در به روان نیکی او له به یک نارین،
هلا نه که به کاتیک له گورگ کتان برینار بیت و کویک لی تنگی ، گورگ کاتیک تر به کومهل به لاوازی نه در
در خرد و بخری نه کات و نه نه خورن.

x شک نمازادی : کابرایک که بود زور حفاری به ده کرده نه لای به شای برانن ، طای برین ، ده نه چنگی
فایست ، نه و سرده مین که مریک شوره ت و صا و صا ع نرایه و شه وان درنی قی و کردایه و مانی پیررایه
به جبر به زه و نماز ناوی ده نه کرد ... نه لایه که کاتیک کا و بلاد بیوان نه و که وا (فلا نه نماش یان) بر لونه
هم کابرایه به جت نه وی نمازادی مه سه له که بیت و به نه حاکر دست ، نه کوی نه کرده و ده کات و پیا و و جلی گوزنه
گوتی که به نه کردو بیان و مانی شوی نمازادی نه کرد او و کوه نه لای و برانن که و انهم کابرایه نه مش و نه در
زکی به نه کرده .

۵۵۴

له عظیمی مانی له چه وسیله را دی بوونه مری را ...
 نه و له روزه گهره لهم دهره دهره کن نه پینه وه .
 عینای دا ، که دی ته بی عه شقم له سپوره تا ،
 حقیقه ، وکی ... بهم ناگره گهر بشویند ...
 وهک شه و کتا به سه رمه لکی رووخاریا ، خهکی ...
 گیرا هم کافتابه ، که قه ت به نه پینه وه
 مهوری به یادک تووه به شوغای که پرتوی ،
 غایب له دیده بوو به خودا ، دله پینه وه !..

دنیا تیا ترویه ، مه وه سته ، تیا سپرو ،
 کئی مایه وه تیا ، که نه بوون ، تیا سپرو ،
 دنیا به که دو پرورزه ، نه وازش بکاء ، توهوم ...

(له عینی وه نشا)

... پرورزی کنوشم که سته داکي سپینه پرو
 پرو ترش و پروروشه ، له پرویه کن دا ، له یه کوم دا ،
 قه لکری درویه ، و لکری درو ، له دروو لکهر درو !
 پستی که را پسته وه ، تو پست شکانده ،
 نه سپرو خودا شوکورته ... چه نی براله پرو ..
 پیری نه مای باغی جه وانهی کنوش ،
 تا زهم ، دره خای توئی ته مه
 گه بدن که چی گولنگه ، سه
 پروانه چاوه کام ، که له سه
 مهوری به موده که له مردن بی نه .
 رویانندا له پشم ، لپشدا دهره برو
 له مود عالی ته یا به ندو له دار
 که چی ده سکی که ست ناگاته دا
 دلسای نه ورویا ، وهک نه هان ،
 له چاره ی ده ردی عه شقا بشوکه ،
 له گه ل زانیت ، ده که و به کوشای
 (صه بی) قانلیه ، نه سپرو ، بو
 سه رو سامانخت پرسی ، سه پر
 سه ری تو شووش ، نه سه ر
 غروری صونه ، فیرعه وکی
 ره قیبه گل به چی بوو بوو به
 له دنیا دا وه کور مفرالی تا

ان ا

50

به ناکامی دهین دنیا به کامان
 به طمانه مه گره له دجاناته ، بهامی ..
 که رهم که ، ساقیا بگره برجامان
 برامه ردم دهوی عه قای نه له ناکت ،
 به له نجهی ناز و عیش و سوهی نه و نه مامان ،
 به کولفه ت ، نه و ، به کولفه ت ه تمم گرفتار
 ده کور به ک ز اصد و مه هوی له دامان

ملامت های بیارانی
 Berarani

ملامت های بیارانی
 سان (۱۷۹۷) کوچی فرسوده ای

یاران نما خرواب
 یاران نیشانی دنیا نما خرون ،
 نیکای به بیوار ، بهی نظا لیهون !..
 عه لامات مه و هورود ، انور که ام ، نه رفرون
 که رده کی عه بیایه ب ، .. لامات به د ،
 به بیای بی جه عام ، ..
 که ره چی خوداره ندر ..
 به لای مه خولیا
 به عالمه کنده
 بن شوومهن ،
 ن بی شوونه ن ،
 کھید نه گوته ن ،
 پره واه منده ن ،
 اشان شه نده ن !
 ناعه دلی کیشان
 لاره ریشان
 دی مه و ایجان
 مه سا جان
 هجه نان
 هسه نان
 به مه گیران
 نما تر زویران

حاکم ناپرسائی داری فه قیران،
 زالم نین وه تهنگ ناله ی نه حیران،
 نه میران نه ریک نه راجات نه نهن
 فه برآشان بریکه ی بره عیهت که نهن
 نوکه ره ی قاخ قه تاره به سهن
 لیج فی نهن وه تهنگ شکات به رجهن
 میرزاو (مقشای) بیان که ره ریک کار به ده ست
 رایم کهان جه فیکر فیضای به ری که ست
 که ره ریک جه فیکر به ری که رده نهن
 به عزتیهان نه ریک شهرا ب وه رده نهن
 به عزتی به ی نه خا جه کار سازی نهن،
 به عزتی که ره ریک به یه باری نهن
 قانون بی کاره نهن، شهرا بی محوردهن
 مهق نامه علومدهن، باعهق مه محوردهن
 (قازانان) نه ریک پریشوهن رده نهن،
 شهرا بی سالی مه نفسی که که نهن
 قازی زور مه قبول پرۆی عهده جاتهن
 مزانو پراکه شس، قه لسی نه جاتهن

insitut kurde de paris

însititut kurde de paris

خواه نه هم که لبه سینه نه ز تراوه کنی به و لم به باز باری کوننا به ناوی
(رلا آردی) به و تو شمار کراوه

میزام دل با من کرد ...
دل چه فی بولبول به روانه با من که در
با من به سینه تان خا من و خا من کرد
لکور سالی تالهی به خت و تین قیا من کرد
نه ده ل بولبول وات ... سه نه سه ن تالهم
مه نشورن نه صای تالهم به عالم
هزا مه کیوم سالی پهی روئی
مه نه نوم رو چه گول بونیوم بونی
گولجان مه پینان گولان چه گولزار
مه مازو پهی به فاو چه در خار
به روانه واتن پینان (وه حاصل)
تو خاسه ن به وصل گولمه ن واصل
نین وه روئی به رگ گول وه نار
ماوه ی مه قام ساز لعه وای باز
به لی نه عیوشم چون نین چه فی لکم
بر مکلین به رواز به شوق شوقی شوقی
موشیوم وه شوق شوق صرای فالوس
به وصال مه کورم که رد پایش یا بوس
دل وات وه بولبول به روانه یعنی
هیند به فتم میوه صرف چه فی مفی
عاشق که به وصل مه عشوق بود واصل
مووده عا و صورار هینین کرد حاصل
نیاز کوناز ساز چه فی یار
سرگ هینین یا شوق یا شوقه ن یا نار
به لی چه نه زه ل مه هیون بیم به بیا

به نیشی وه پروی

بیم

مهلاوه له رخاښ

له ځي وه نازه وه
 شپوي نازو ونښن عه قروب گنازه وه
 سه روه كلا نځهي ته له م کاره وه
 چه رخ ناسا ریا نه په لواره وه
 سه روه شيرازه ي که روځي مه بته وه
 تا پردان وه لکون ميقرار گه سته وه
 عهين وه نيکاي عهين نا لکوي به پره وه
 موږه ش وه په بيگان ته ميور به پره وه
 مه ه سيمه چه بين که رقه مورنه وه
 جام جهم وه بهرق بفضاي بيزه وه
 مه سيمای شيرين نه چه ميوزه وه
 فقم به معزه ي کتاب مه عجز ناته وه
 نظر زرينه که رد وه عه ياته وه
 که رده ن وه صيای عاء الورد وه
 چه وزه خال وه پای ليموي زه رده وه
 خوشکري خال وه رده ورهه لقه ي ناقه وه
 وه بريقه ي بهرقا وه سه خافه وه
 نافع هيون نه رگس گول و بياله وه
 تاريخن وه لورج دوده ساله وه
 کا گامه که رځ لا وه مه بله وه
 (مه لا) وه لکه واي ناز له بله وه

نيم نيکاي له يلا لها وه نازه وه
 ناز عه قروب گناز بي شجازه وه
 سه رويونن وه توون تادوس نازه وه
 (سه نغان) مه جيوون کورد وه زه نازه وه
 به وسيا زولغان ده بته ده بته وه
 چه نده که س لها وه داغ جي نه پره بته وه
 لها وه گه رد مه يل لها وان لکه پره وه
 تا پردان وه لکون شور و شه پره وه
 خه سره ونه لکان که رده وه وه لکون وه
 سوب وه ستاره ي سه ره خيزه وه
 نه روي به نجه رهي شاپه رويزه وه
 که بله ن وه عه تران نه باتانه وه
 که سکه نه رهي برد وه زو طانه وه
 به و خورده خالان لاجه يوره وه
 که و خاله فده رها دد که رده وه
 به ربه روي ون چه رخ ناي باقه وه
 به ربه روي ون نه و ج قولله ي قافه وه
 به وياله خانه رد نازه خانه وه
 مه ربه هر که نه سه ب وه قه باله وه
 فنيو کلا نځهي ناز و که بله وه
 چيون قه س لها وه کاوکوي دوجه بله وه

ده مت چی ؟ .. پر له دورو دورجیل ویا قوت
 نیشانه و مورچی ؟ .. نه طهای زمروت
 به گریانم وه کو گول بی که ف یار
 له باغی من به بارش خوچه بسکوت
 قیوم کم کی که ر لوظهای زوره
 به که م تر لهنه وویکی خالی لهنه ووت
 شوکر له سامه وه بو یادگاری
 به کارن زه فحه کی شیری که بروت
 له غه ضره ی حیات ، نه بر داکو و پس
 مه که بو قه تالی عاشق ره نجه بازوت
 نه خو شقی عه شقی لیتوت ، وه صیبتی کرد
 تا شن داری عه نابی به تا لوت
 منی بهم حال و حال دی که دهی ووت
 کتیبکی نه ریم دیوه به ر لوت
 به (نیله) بی نه باقی میهری لیتوت
 جام ، صبرم ، که موم که هر شاعه بی روت
 له ناله ی که رس دل باکت له لوت
 به کمالی سه ر دی مه صوی من رلم سوت
 و کور روتر نه و مه که له دورو ده ر کم ووت
 له میوه که شک رناله ی نیمه سه ر که ووت
 که نه و لیو و درانه دی به جاری ،
 له به ریچوم که مود له عل وگو که ر که ووت
 وه نه وزیرک ش وئی دا ، که یی به سه ر
 وتی که رسته که تاوت و ال له سه ر که ووت
 له کت یاره ب نه به ریپستی بکم من
 که که ر کم سن بو صبر ره جو ، بی صبر ر کم ووت
 رلم حوک شیری پیشی شوقله گرتو
 له سیدی پر له سوزم ده برده ر کم ووت
 به پیر که مود دهی دا ، که ری پیشی که ات
 خودا پیاده که که سن به زنه زه ر کم ووت
 له سه ر نشو هجو به ده م گریانه وه دل
 که ره ک یر بو که که نه م مندانم ده ر کم ووت
 له رسته ندادوه نه م شو بی نیطابه

۷

مه لهن من ماله عالمي مه فنه، كوت خيالي
 به خوراي كه ده نهم ناله كت
 له سنيهم دا، يا، ما، بي كه ته ركه و ت
 بردي كه و خوزه كه مرد سيني كت
 نه جاني دا، به ره همت كه جي به ركه و ت
 به پير كه و روزه ده مه حوي كه وه نره
 له سه جور بود عده كووسم و م كوت

نه و روزي من

نيم كه ليني نه و روزه امير
 وه خي كه له به كتو به مانه
 ده استو ده ر گول پونه
 موني روت بي جيه
 من اليم نه و روزه مادي و خياني دل آزادي

۱-۱ گولاله ۱۹۶۷ لاپره ۷
 شماره ۲-

اوي خوني كه اراني خويو، ناموسي تري بي
 به خيو چه رده بي ياره كه خياني خه لعي ده كه خينا
 به زور تو ناوت نا چه ردارا اينا خياني بي خينا
 كه نا خاني به دل خياني استماري خي خينا
 قوري بون گره وه او خياني به دي خياني توي خينا

۲-۱ گولاله ۱۹۶۷ شماره ۲- لاپره (۹)

خواو به لفه به رو خوران اها بهي دين و ايمونه
 او ان تر كه نو سراه سه كي راجال و عربانه
 به قه ولي خوي بيخدا به به نزي گوره و كار او
 خريطه و ته مري ناگا له سه رليوان له ناو بغلو

خياني و خياني يا...
 ۱۶ کاوون خياني كه... ۱۹۵۰

« بِسْمِ اَللّٰهِ »

بِسْمِ اَللّٰهِ لَای خادون لهیه ت به صاحب بیداد حنی حیره ت به
و هک شیر برفه وصت توبه لهه له ت به به غمزه غمزه استقامه ت به

به لام امانه لای من و هک بایه
خوخته لهم قه لای من زور تابه

ته و الیه کم رونم بی داوه با تو برقیه ی آفه تی حیا وه
جمله کم وتوی باش لیداره قونده ره کام بویاخ گزاده

ایت کورد چی و کورد ستانی چی
غمزه لهیه تو لهه ولدانی چی

یا خدی کرام ترا زانده سینه ی و هک زیوم جهان نوانده
نرخه ره هم بی شکانده زور بیاری گه و هم فریوا نده

ایت قه وصیه ت قه ی به لایه
له و کاره لارون هم کاره باجه

بیایان ده رنگ لهه لهه لهه و چو نکه من نانوم لهه تانیره به و
له نرگش نو شم له گهل اسره و قاسیه قاسیه و هک نیرد که و

ایت شعوری یا کو روی به ز
چتکن و هک بلوریکو و هه نور

من قه ت دنی غوم ناکم مکر عجز ته و الیه ت کم کم مضر
اچه نرگش دوکانی کبر لهوی لهه سخی که که کانه به

به زرده هه نه و به هه حیره و به باز
دنی ناسی آفه به به رو وانی

ایم هفتی و هه ا دی بولام ایلم بوم بی له به بنه و مقام
ایای زور به جو ش قه بی تانی و خام آخرد فوزه تو ش یاری دلام

ایسا لام اکبری به عله لایو به نو ش
ایرانی تالان گه کرد فراموش

آزای له لام دانوسه مایه غیرون و لهه ت به بنه و عناه
مقاو دور بینی لام بنیه مایه با بی نجابه ت مکه ت خنابه

نحس که جمله یاره ی زوری بی
ننگه ری عقی پوپو قوری بی

مضای ایانی گه نجی و لهایه گه نجی و انه بی لام بی براه
برایان امه ری هتراه لهه چی بی ده ری و حنی حیا به

وه ندر لاره کام که به یه روی
آلای شاد بیان قه ت مکه ت لهوی

۱۸ / کانونی بهار / ۱۳۰۱

زبیره - ۱۹۰۰ / شماره (۱۰۷۹)

بم بونی جهرنی حم و لودوه

ماهی طلوسی که و که بی چه رخا فتوته
 ماهی غزویی که و که بی مه نخو بی وه هخته
 مه خری مروه حدینه که ماهی ولارته
 ماهی ولارنی شه ماهی اقلیمی حکیمه
 مه ژنی موه حدینه نشانه ی سارته
 نه کم مانگی نامی ونوش وده هر عه نش و عسرت
 تهلین و ذکر و له لره له به عیدی الله
 ره عی تیا بکا نه وی اربابی نه رروه ته
 زبیره

ماهی ربیع الاوله ماهی مه به رره ته
 ماهی خه وری گه وده ری به عری صرافه
 ماهی هدایه به رکه کن برزو فیض خیر
 ماهی ولارنی شه و سلطانه کان نیه
 ماهی بروزی مه قدوسی پائی محمد
 ا وناه و روزه نیه دم صیت ا کاله نان
 غور و بخورو صدری حیا حیه
 یازده با قدوسی خیر و شرف بی له بولوه مو

کوردی

سینه بوئین خزان مه روان نشانه بی
 بهک سیمایه عه ق شناسی که عه یا بتیانه بی
 سه به جلوه قی زاهدده صد چهار اگر حد دان بی
 بهک له سه ربهک زام دل وایا که زامی شانه بی
 لیوی خونیه هه ر که وه نده نازله تاوانه بی
 ارگای خونینیم له چا و مد با لایا وانه بی
 خر صاعه تا به که ی بو چاوی منی وهک تانه بی
 له ژنی شماره ۱۰۷۰ - ۱۸۸ / کانونی بهار / ۱۹۰۰ / کانونی بهار / ۱۳۰۱

دل وه چاکه زامه بی نا سوری تری تا نه بی
 ا صلی مه قصه دهر به کله بو برستاری عه شوق
 نه قتی لیا هر باطنی بیات و بی عیبی نه وی
 به رطه یعنی تالی طره ی زلف! خه رفان کاشی
 بی که نشی دلبران مقدر عصمت که م که کا
 خاله که ت چون دانه دانن چاوه که م عیب مه که
 سارقیب آواره که سالی له بیست چاوانی من

عزوه لیلک ملا محمدی کوی

له عه نه تی خزا له الحدو گوری
 به قه ی کورسه گانه چون خه دلان
 له هومو چول و عه رضی کورستان
 باری خه نک ایون به روزوبه شه و
 خونیه له کتر صانی شهر آخرن
 ادرکه سانه شه بله ایجه شه کورن
 عامان و چایکی و جه و المردی

ا دل سه ی ری له کورده کانه گوری
 گه بی کوردی نه قرو به سه زبان
 چه عسرتن چه اهلی شاستان
 بونه به خیر و نو که ری نه م و نه و
 له سه اوصاله به کتری ما کورن
 عه لقه بو عیدتی صلاح الدین
 عه زاکه ی بیعت بسم حیه کوردی

ژنی شماره (۱۰۷۴) - ۱۹۰۱ / کانونی بهار / ۱۳۰۱

کتابخانه

له وتری ۱۴ شباط ۱۹۵۷ و ۱۶ جمادی الاول ۱۳۷۸ والی نوابی تہ تیو لہ لہری تہ تہ ص ۳۳۳ کہم دوست و ہم واپرز
نہ خرنیہ از بکرمش یارچہ بک غم زہ لعلی

ی یارہ ، بی لہیز صخرانہ اون و قوت	عالمی تہ تیوہ ، تہ و او عنکبوت
بی کیف ہای دوستک ، نہ ریم بو پانی	عالم وک کارگی لہ لاجبان خالی
بی کہ و او کراس ہای کالاو کہ لویہ ل	راہتی تہ تیوہ بہ بر روی کہ گہل
لہر و وک و ہر و ہر دم ناچم لہ مال	بر ریوم لہ گہل وک طہری بی بال
اونی وک تانہ کہ و توتہ خیاوم	چہ ناب الہ ناول بر اوہ ناعوم
جہان لای اجبان گہ (مہر جہا) م بو	کہ زانم سبب کہ و او عہ نام بو
تہر مہاو عاری بی ، یا خرد ہواص	من صرورہ (الناس باللہاس)
تہ و او نابی دار دلہی ز امام	تا بہ غوم تہ تیوہ زور دافع بیام

زیر ص ۱۰۰
 لہ بابرت قونایہ وہ و توتہ تیوہ
 تہی تہ وہی گولزاری دین تہی تہ و جہانانی وطن
 تہی لہ صفارا بہ تہیت تہک تہک درری عہدہن
 تہی بہ چہی بازو شہ ہین بو تو جہ لادت فطری بہ
 تہی تہ طرافت بکہ بہ کبارہ راوی تو تہ کہ ن
 دہ رہی نہ طہی تہ دتہ خونین لہرس و فک لکان بی
 دہ رہی تا رکنان کہ خونید جہرافیا دتہن بکن
 اندلس ، تونس و جزائر ، فارس و فیرسی و فرم
 تا اگانہ خطہی بہ رخ و بخارا و دہ کہ ن
 تہ تہہ عی علم و لہرہ ر بون گہ ر جہ مسلم بون لہو
 بیت مسلم بری لہ دہستہ چون کونہ بہ چہی اہرودہ
 طلعتہ کی جہل و عہ داین توری اصلاحی تہ لہستہ
 خرصہ تی زانی عہ دو تہ غنہ لہ فطری لا اولہ ن
 تویس اگر خرصہ ن لہ دہستہ دہستہ بیہ صہ توی کہ ہی
 شہ و جہا لہ لگدہی و روزش اہوی ہا و لگن

تہی ر حارہ ۱۰۴۸ ، ۱۰۵۱ ، ۱۹۵۱

در غزلی مصروف درین شماره ۱۰۵۲ ۷ خزان ۱۹۵۱

ده صیقله یورته خیال و سلاده افکارم
 ده صیقله باغی بی ستمیه غزلی نفسم
 ده صیقله بشرونی له آسوننداره روزی امید
 به ده وری نقطه ی ناوهندی دائره عهدا
 به شد ستاره ژیری آلم هم تاده کورور
 به ده رودخانه وه گه نی اخوم و بی لوم
 به تیغ جهور و جفا! سینه اجن اجن خوم
 منی فلك زده ی بی نوا نی بی چن بکم
 نه خاوهنی صبر و حال تو جون و املاکم
 نه خاوهنی که من دکارتی ده وله مندی به چنگه
 نه چاره زای بلاط و نه له موی سفا
 نه کاتبی ده فی طبع خوه به سندی نه نام
 نه له و عطفه بی شرمه کافی به احلام
 من او که سم که له فندی خدایه صا استیا
 من گو و طیفه پرستم که بیت و سه ساله
 من او صدقه جمع پیروده ره م که تا امرو
 ده صیقله چونکه به خیزانی احدام و وقار
 ده صیقله چونکه له بازاری عفت و اده با
 گوی جنگونی باغی که سبکی پاک نه نزار
 له گله امید از انم که (رضایا) هرگز

ده صیقله لاله زمانی دله ی بر ارام
 ده صیقله جانف به زرمیه به غمی به بدکارم
 ده صیقله جی مرمی نه دیوه به و گارم
 له سر صحیفه ی ام ده وره چه شنی به رگارم
 به روز همتاوه کو به دیاسه دانی بازارم
 به اوف و اوف و آخده که خول اخوم و هشدارم
 به تری ده درو بلاجهرت و دل بر بندارم
 له گله زمانی به دکار و به غمی لاسارم
 نه صها جی به و کورا نوری و زهوی و زارم
 نه صها جی کور و کالیکی زور و ده س دارم
 نه یاور ی امر او وزیر و خون کارم
 نه شایر نی که و اب زری هرزه گفتارم
 نه له و صدقه به ناده گانی بی عارم
 به ریم نه کرده ده ره جمع به یار و انبارم
 له سر و طیفه م دنه کراوه زه جو اندارم
 که بی نه بو که بی من لده هنی بی زارم
 چه و کهرانی صداقت فروش و کربارم
 به نقدی کورده وه به رفاه دار و تجارم
 نه مالی گول نه فی ناسیکی راست ره فشارم
 له له و صی ناخیزی به ناسی نه بوه زنگارم

ده غزلی به لاجین درین شماره ۱۰۶۸ ۷ اپریل ۱۹۵۱

به نوعی که ری خواب و خور آبی به سدا
 له به رانی بی شه و خدوی بی نه کورن
 له سر سر سمعانی نه سورایه وه
 دنی بایه بو تو درانت نه بو
 گوی باغی محرم کچی عاظم
 و باکو ت کو تو نیمه نیمه م سکن
 آگه صد هزار کلمه گنری له نیم

به گی بیستی بی کابراییدی گه زت
 به سرمانه نه ی ما قدرار و سرهوت
 به عاتی نه کورن و نه بورایه وه
 کسکی کسکی در رنگی له بو
 دنی آبی گزهی خبه گو لهنی دلم
 به خه خه نه گه ر قیسم قیسم کهن
 محاله که من ده م لده م سرگ بشیم

عبد الوہاب نوری (۱۹۰۲ء) لہجہ حیدرآبادی لہجہ

۱۹۶۶ء تا ۱۹۶۸ء لہجہ حیدرآبادی لہجہ

۱۹۵۸ء

(۱)

آسمانِ روزگار کہ ورہ ویش نہ ولانمان
ہم ہی! ہم سید فوسن ہر سید سستی بہ بہ ہستی اندر انشا

تھی تہ جری جوان!! فہ جری امہ لمان
لابہ تارکی لابہ تارکی لہ سہ رہا جوہیا مان

(۵)

تہ نری رہا جان چکان نالہ عالمہ مدبرین
زبانیکہ ہر آنہ ازہ الہ کہ بہ لانہ
نہ نری ، نہ نری ، دہ دوری خہ راجات نہ نری

راجہ کین ووریا بون رایہ رین ہتار بون
تہ رین تہ رین امہ تہ وہ تہ شہ رازین
تہ ہی ہارین لہ ساروب لہ ساروبی بی گانہ

(۲)

بودواروئی کورر دالم ہول آروین
تہ ہمد نہ شہرا لہ سین لہ ناوکوردستان
لہ زوتی ریمانان کوربو فرا عوش
بری ای تہ وی کورر بری کورر ارچار

ایمہ کہ لاوسن ہمازہ بی تہ تہ رین
بہ اخلاقی جوان بہ علم و عرفان
نوسیبون سہ ردهی بی کوش و بی کوش
بہ لام صدہ رشتہ ہا تہ تہ وہ کوش

(۳)

لا ریدہ کان بیت خہ رین تہ ابن ہشاہ دی
تہ کی رزگارم کہ تہ لہ نہ خوشہ کان
تہ ہی رزگارم کہ لہ زور دارہ کانہ

گورگہل وہ رن زوریا بون بولدی
لا دی کورر برہی وہ سزجان
لا دی کورر برہی وہی تاوان

محمد فضل بیگ حاجی رسول بیگ (۱۸۸۸ء) لہجہ حیدرآبادی لہجہ

۵۰۰ - ۶۰۰ خربہ لہجہ کوردی لہجہ ۶۰۰ - ۷۰۰ حکایتی کوردی لہجہ بہ بہ ردهی خوی ناووتی بو ماووتی لہجہ
ای چہ رجن ناہ

عمدی - ملا احمدون ناوی ملا محمد کوری و ملا اسماعیل کوری ملا یوسف خلیق سلیمان به هر دو
ملاوی کوری بوده به تادله هر دو منالیده له ۱۷۸۰ هـ له دایه بو له ۱۲۲۶ هـ له ۶۶ ساله اونیان کرده

* هر چه نده که چاوم نینه ترفیض تده ره که م
ابنانه چه محتاجه که اظهاری هنده که م
شایسته م اگر افندی عینی له سه که م

* که م نده له زه عانی عینی ن پانی قاشقی هله بی دا له گل طاهر بی کوری له وی بی
که ی در جیدی مدینه جسمه شده جان
در لفظ مدینه مانی که را عجبارتو چون
زکمه شماره ۱۰۶۷ ۷۰ که بیول ۱۹۵۱

* ام روزه چه روزی که دنیا شده راوه
دنیا بی آسوب خلاق به محومی
وه ک تدرزه اباری به خودم کشف و فهم
ام وضعه که ناوی به سفر ا بون امو
گه و ده به ام عالم هر که سن به حیاتی
را اندر سه امور سیده وه و وامه بی برسی
فوتاه له به رسو جوه که روحا طو و یابو
که رسته و تی زینتی نینه صمی له به هارا
پرگرتن و بو کوشتنی ام عالم به ک سر
نیک ویدی ام عالی اسلام به جاری
هر شه من جهتی گه توه آتوب و مصیبت
ام ظالمی سفاکی (سفر بک) ه ارو
ده سفت و جبل و شیو و جزیره ی هر دنیا
طهاره به انسانی شه و فتنه وه و دایم
بالونی (له لوی) سیه که گل دینه بزوسن
ام جوته بلزاده ی بالنده بی امرو
برق و غضبی دانده نارنجک و بومبا
مشو، روزه له به بر برقی قلیچ ورم و سونگی
له و روزه وه دنیا له به تا ام دهه بشک
بختی ده که توه آتاری شریعت شه بیون
که م دینه له سنا وه کوزرم بو به رونی
باری له به خاطر پیغمه که ی خون
له مالت بوه به م که کوشه سانی دل عالم
(عمدی) دلی به خیری خوه نگی غم

کتابخانه

یارانه له جبرگم ، یاران له جبرگم
 نه وه نه هیده کوته پیناوی
 نزیك بروسوه له طای خردگم
 له روانه خوینی زامی جبرگم وه
 بهلام وه جیده تم نه بی لاتان
 نه زنا تیره که م له ری که خیلان بی
 کلبه که ی به رزی بوقه دیالای شرم
 طاق کسین به ویندی ابروی طاقی نه
 بنوسن به خوینی جبرگم به کردوم
 چونکه او نه من خناری (چینی) ه
 به کلووه که وی که ری گوزاری
 بزانی کوشته ی ده بهی خوینی
 جوابی به سیاری جبرگم وایه

بیدی شرم ایسه و ریا له جبرگم
 نه وی نه هیده کفن بی ناوی
 شهیدم کفن مکن به بهرگم
 به که نه زو خال خوینی به بهرگم وه
 له ری نه زک و نوسه دوره ولانان
 نزیك له وارگم و له سر و بلان بی
 له شقه سدم بی به زیاد و کم
 که آسیده گاه ری روحم بی نه و
 که من به تیری ده منی شرم خردوم
 له ده شقه بزاره جیل نشینه
 ری ی بک ویندی سه رقبه که خاری
 له خاکه ام بی ده ناگو بوینی
 دیاری محرم شورری له لایله

ناری (ملاک که صم ملا احمدی محمود) له دی ی یارانه له شیره (۱۸۷۱) له دیوانه (۱۹۵۰) له دیوانه

له یانه ی (خزی) دوری اختیاری غم نه کم جیلگم X بی صوفی شای ده منی مانم نه کم جیلگم
 که آه سیننه وه ک سوزی سه ماوه ری له جوشنه له جیلگی حاله دلدا خوینی جبرگم ده من نه کم جیلگم
 بیابانی فراقه وادریکی ووشکوو بی آوه X قناعه که مره اشکی آتد گریم نه کم جیلگم
 له شله ی آفتابی رووفتت به کباره بی بهش بوم X له زو باری له ما به شقم کووانه که نه کم جیلگم
 دلم وه ک آسوا هم آسوانه بو حزه ی محنته X سرشکی ده ده منی جیوم به سه بی جوم نه کم جیلگم
 که بووکی بیری ناری زلیوه ری کسینی محموده X به بی زلیوه ده به بوونی طبعیتت زه نه کم جیلگم

- 101 -

(10/1/1871) 1871 قىلىنغان (بىرىنچى دۇنيا) ئۇرۇشىغا

بىرىنچى دۇنيا ئۇرۇشى 1914-1918 يىللىرىدا يۈز بەرگەن بولۇپ، ئۇ ئىنسان تارىخىدا ئەڭ قانلىق ۋە ئىقتىسادىي زىيانلىق ئۇرۇش بولغان. ئۇ ئۇرۇشنىڭ نەتىجىسىدە، ئىنسان تارىخىدا ئەڭ كۆپ قانلىق ئۇرۇش بولغان. ئۇ ئۇرۇشنىڭ نەتىجىسىدە، ئىنسان تارىخىدا ئەڭ كۆپ قانلىق ئۇرۇش بولغان.

بىرىنچى دۇنيا ئۇرۇشى 1914-1918 يىللىرىدا يۈز بەرگەن بولۇپ، ئۇ ئىنسان تارىخىدا ئەڭ قانلىق ۋە ئىقتىسادىي زىيانلىق ئۇرۇش بولغان. ئۇ ئۇرۇشنىڭ نەتىجىسىدە، ئىنسان تارىخىدا ئەڭ كۆپ قانلىق ئۇرۇش بولغان.

بىرىنچى دۇنيا ئۇرۇشى 1914-1918 يىللىرىدا يۈز بەرگەن بولۇپ، ئۇ ئىنسان تارىخىدا ئەڭ قانلىق ۋە ئىقتىسادىي زىيانلىق ئۇرۇش بولغان. ئۇ ئۇرۇشنىڭ نەتىجىسىدە، ئىنسان تارىخىدا ئەڭ كۆپ قانلىق ئۇرۇش بولغان.

بىرىنچى دۇنيا ئۇرۇشى 1914-1918 يىللىرىدا يۈز بەرگەن بولۇپ، ئۇ ئىنسان تارىخىدا ئەڭ قانلىق ۋە ئىقتىسادىي زىيانلىق ئۇرۇش بولغان. ئۇ ئۇرۇشنىڭ نەتىجىسىدە، ئىنسان تارىخىدا ئەڭ كۆپ قانلىق ئۇرۇش بولغان.

بىرىنچى دۇنيا ئۇرۇشى 1914-1918 يىللىرىدا يۈز بەرگەن بولۇپ، ئۇ ئىنسان تارىخىدا ئەڭ قانلىق ۋە ئىقتىسادىي زىيانلىق ئۇرۇش بولغان. ئۇ ئۇرۇشنىڭ نەتىجىسىدە، ئىنسان تارىخىدا ئەڭ كۆپ قانلىق ئۇرۇش بولغان.

بىرىنچى دۇنيا ئۇرۇشى 1914-1918 يىللىرىدا يۈز بەرگەن بولۇپ، ئۇ ئىنسان تارىخىدا ئەڭ قانلىق ۋە ئىقتىسادىي زىيانلىق ئۇرۇش بولغان. ئۇ ئۇرۇشنىڭ نەتىجىسىدە، ئىنسان تارىخىدا ئەڭ كۆپ قانلىق ئۇرۇش بولغان.

بىرىنچى دۇنيا ئۇرۇشى 1914-1918 يىللىرىدا يۈز بەرگەن بولۇپ، ئۇ ئىنسان تارىخىدا ئەڭ قانلىق ۋە ئىقتىسادىي زىيانلىق ئۇرۇش بولغان. ئۇ ئۇرۇشنىڭ نەتىجىسىدە، ئىنسان تارىخىدا ئەڭ كۆپ قانلىق ئۇرۇش بولغان.

بىرىنچى دۇنيا ئۇرۇشى 1914-1918 يىللىرىدا يۈز بەرگەن بولۇپ، ئۇ ئىنسان تارىخىدا ئەڭ قانلىق ۋە ئىقتىسادىي زىيانلىق ئۇرۇش بولغان. ئۇ ئۇرۇشنىڭ نەتىجىسىدە، ئىنسان تارىخىدا ئەڭ كۆپ قانلىق ئۇرۇش بولغان.

insitut kurde de paris

۱۲
نهی باری صبا به کی همه الای نه در بیان
نهی میروه همی فیصلی زای دلی سویناو
نهی باری خه رمان

وه ختی که نه دهی شه و له لقا و پوی دره ختان
سه دره نگی نهی و ناله ی عورت به فی دای
نهی مو طریبی نالان

گه رتو نه بینه پوی نهی نهی نهی قودره تی لاکهوت
چون بی بکه که نی خونجه دهی نه صلی به هاران
نهی نهی زه نی بوستان

چون ناله ی معزونی که وی دامه نی کنوان
~~نهی نهی نهی نهی نهی نهی نهی نهی~~
نهی موئینی مورغان

نهی باری صبا همه ته مه و ته وه کوو نینان
روورنی بکه ره که نی جارانی سوله بیان
مه رفوونه له سه یوان

په و شاره که مه شوره به کاشانه ی بابان
یه نبوعی نه ره ب ، کانی گوهر ، معذره فی عزیزان
همه لای شران

سه بری بکه بنواره به شاره به کاشانه ی بابان
ده وری بده نه ختی له دهی صوحی به هاران
نهی باری دل ناران

نهم نامه یه جوان بگره به زه سنگی بلورین
راز او ته وه چونکه به مهر و مه که و نه خته ر
عینه ن وه کوو نه فیه

به و شاره له ته قدری نه و واسطه بی «رین»
بی خه تیه سه ری شاهی نه ره ب ، خه زره کی زلوه ر
نهی باری به یامبه ر

زاتیلی نه دینه به نه ره ب پچوه معزوری
عه زری بکه چاکه به دلی نیوه به نووی
که رماته له دوری

عه زری بکه نهی که که لی شیره نه ره بیات
بی ره نگی به سه ، گیانه له کوشلی شه رینا
کوشاری نه ره ب ، شاعری سرفکر و خه مالان

نهی

هینده جوانو دل فرخه بو و صفتی نایسته زمار
خوی نه سینه و صفتی جوانی باغی کی زیر پیو چنار
که تی کرد ده سینه خسته سرتوی که و هر زمار
که نجی باد او بلو یا خوقلا کی ده ستم افشار
طه لند کی

دولبه ریگ دی غنیمی دینو آرا موقرار
رولو قوت و ک حانک له آوا و قی زبوه کلتا
من له خوشیا که سکه در بوم که و تمه هر که نه و لوی
شاریه و نه و او کو چه و نه زیر دره تدره که جو

محمد علی لوری (غنناک) که لیمه

له ضرره کی کوی خور بانج نه که رلو سر برینم من
وه لو طهر پیکنی بی پرواز له خولیا ی غریبیم من
نه که رح بر تو بسم کا به لام بها و بر گریتم من
به خیری داغوناله و زار نه حاوه بی که بینم من
به کورتی دور له به ختیا ری هر خلقی زه بینم من
به حالی سودی بی سودی به راستی زور خیریم من

منی من که ج که زیر تیغی اهل به ختیاره بود
که چونکه زور چه خای دیوه له ش پراشی و آزارم
له دطازره به شادی نه حاوه نایسیم هرگز
که و ابوکدی نه هر زلفه که تو به ختیاوتیم خور بان
شادی به زو آهنگیم له صفتی غما سین
خوایه یا خور لطیفیک که و یا خیریم با پروا

سیر محمد ته کی

سیر اول آوریسم آلو الراج
تا پیشی سکر له بیانی کبابی
به بی هر دینی ره و سستی که ری

که ریک کو پانی زیر و ته لای
له باداچی ته را لیک در ای
بجریل بینه و سکر له لوی

حاجی ملا عبدالله کی کویبی (حلام)

دو بسم الله به لوی سوره روت
له خوشی ره سستی زبوری کی سوت
که و زری و هر چه تم بو طره ی روت
که و ختی ده که وی بوم نالی روت
له اضوین نقاهی جیای جادوت
بیه خالی له حکمت خالی هندوت
دولیوی لعلی تو یا قوته یا قوت
منالی قاصدی رعنا ی روت
که یانه ی خادعه حلقه دو کی سوت

له صفحه ی مصحفی روی هر دو نه روت
وه کو شیخ لایم خور بان له خدای
بروی تو تفره و نظاره جمعه
نه بسم جیوه له خرای محبت
بیه تأثیری علمی باطل الکر
له ملکی روم نه کاله ریاد شاهی
له و ختی خنده تا معلومه روت
له گلشن ناروی خت س روی نازت
به صافی بی تیکل نه دایم

که جوی شوکری نه ضلی (که می) عقابل به شیخ ره ضای طالع بانی له و طایبی هم له به سته کوی
شیخ رضادرا که سرره تاکری به مده ستای نه کا

پوره شوکری به سیه بانه ته گیم و شرمیت له بق نه لکم
دایکه کیر خورت هم والی سوری سرکه بلق نه لکم

به سوسی همی هم طول نوکره

وه لای شوکری و ضلی

شیخ ره ضای عزت به گیم خوت لوجی نه همق کرد و و
م و هم و هک ماکه ره که نت و گویت و ده ها له بق کرد و و
هیزه نیسی مینی سابق چاوی نه بق کرد و و
مهم (گولین) لوی که وا که واردی مو طلق کرد و و
من به م طرفه ماره ها کوزیم شق و بیق کرد و و
لوم نه و هک نه ماره ها کوزیم و بیق کرد و و
باوکی م معلومت نی به له عننت له زانت همی نه ره س
گو به گوی م اکت هوزانم رایه به برکی پس و پس

نیسی زور زور حاله دوروش و ضلی نی نه و
لنگی شیخ شون ته و هم لوی دزی کوزی به طول و
له که سنی هات و به ضری نوی شستی نی نه ها
به سته بازار ی هم دیدی باز له تا خانه ره صا
تاله بانی همی هم موون گم و ادوبی شرم و هم یا
گم ره م کانیات لونه بی زنیان نه ته کیم ش هم ره را
باوکی م معلومت نی به له عننت له زانت همی نه ره س
گو به گوی م اکت هوزانم رایه به برکی پس و پس

واله به شیخی برات نیسیاتی که واری کرا
وه قته لی ی خون تا بلین خنکی له بو بانی ترا
لوج له م شاکی تم له ندیه کوی زنتان دارا
خانه رانی شیخن کافر خانی دانستان و هم گم را
کومبی کوز قیمتی نه علای به لوی دانرا
که س نه ما بیت و نه کا له تا به هندیس هم در را
باوکی م معلومت نی به له عننت له زانت همی نه ره س
گو به گوی م اکت هوزانم رایه به برکی پس و پس

گویم خویا سینه سیر با شوخی بر یا نه کم
 خوت و که رکوت به جاری سر بر سر نه فنا نه کم
 باله ناوانگی زنت بیجالی سر دجولا نه کم
 باکوزی و هک قه لعی خیر بر بر هم طهرق و نه کم
 معنی ~~فصل~~ فیلا دای گای تم سر رو با نه فنا نه کم
 بوج نه که می هم جوم بهی تو شیخی هم جوت با نه کم
 باوکی معلومت نی به لر عنبت لر زانت هم سر ره س
 گو بگویی دایکت هوز انم رایه به ری پس و پس

ناوی سر بر لبونه بهی ده لوسی بی نام و نشان
 گو رگه لور و مبی ~~کوتی~~ کونه چیزی طاهران
 واقصاً نه ویی و تم هک بی دایکی توان
 هر لر سر قتیله ی زنت سر دمنی جانم راهم قان
 همی لوت و قصیرم لر خرم ستا همی کی نه گان
 لیره ده ت ووت شیخی علی که وارم همی لوفه رقنا
 باوکی معلومت نی به لر عنبت لر زانت هم سر ره س
 گو بگویی دایکت هوز انم رایه به ری پس و پس

من بر تا شویم به جاری خان و بانوتان نه کم
 کینم بی م شورتان ره لوس و بر دختان نه کم
 هر لر کورتا کج به سانی سر ده تا دوتان نه کم
 یهک بر یهک هافا به گانی ده وری خانوتا نه کم
 هر و شو کولان و بیرو و دار و پر دوتان نه کم
 سر ته همی ده رنه کم تا کوپ و که ندوتان نه کم
 باوکی معلومت نی به لر عنبت لر زانت هم سر ره س
 گو بگویی دایکت هوز انم رایه به ری پس و پس

insitut Kurio de Paris

تا بزم لاله تبت نه بزم خاوه ف جوان و ده سدرات
جادی نادان و ليوام نه ف گوی سدر توی و دلالت
در اهر مری (داده مری) گوی دل تاویک لیت خم ۹ ده بت
به سدری نوک زبانم له بقی به جیدی بات

باری سیریم ده ووره تانوره لیت نه هیوه
تدوی جوان یریت پیکه وه سآله ف من به ته مات
لیج نذبت تاقه به کینکم بره بت با فووم نه کوژم

له و له مووره سته سپری بخی ده سری ده اولیوی نه بات
که تک بوم راده کشای فومت به سدر داکیشم
که دسه که نه ماه ۹ که در ایامه به ریبت کزومات

لیت نه هیاره نگه له به رته نگ ده با بونت به پر یکم
نه سده نه مو سله که نه بازنگه تازاری نه دات
توند رتیری به سه بوم ^{نیل} ^{نیل} که ^{نیل} ^{نیل} راز ده م

به سیت که سگاده ده م نه و توره سراسر شای که وات
گیانه که م فووت که ار جار ف تری ده او به من
قه و ف بت کرده وه نه سکه تریم به لیبوات

نایدلم بیه شی وه ره پیش ده با بونت قی خم
نه و نه گوسیه التونه له قامکت به خدرات
بیه له خاوی که نه وه ره به بوه ساقه به تدوی سرت

باری لیوم ^{نه} تکف تاره قه که ی سه رگوانت
ده ووره گیانه و قوه تیزی نه م بگم به ووت
نه زف ده ستم به سدری به بجه نه فووشم که له لات

با بگم تو بیه له سه ده سته و تیراده ی گیام
ریشه بوزم ^{ببیم} سالک به ره و کوسلا و رات
روزی که له که رته ده ستم دله که م تبت راکم

له ترو جیهله فیداکاری به ره و کوشاکر نه بات
توله سر نه م پته بیت تبت ده جیه کینین له پرا
سه له بیت درک مشول و توله دلم تیری نیگات

له له لای تو بیه نه وه ی سه ده مه و بی یگای کیشم
خوکی به ریبت که له عیام که دی رونای ده کات

هه ز ده که ی جاری بریم بوم و هه بیس تا قای نیم
دهم له نیوانه مه و سینه وه خوم ئادی هه یات

هه که خوم ناده ته بختاوت نه تو شه بوم نه بکه

موتی راسته بجه با سم و ده ههین له وولت

هه ی تو ی داله محمدک ناههزی مه یوی ده ده که وت

نه وی جوانان له مور لایانه به ته خیا له به لات

لیت ده بجم جاری به بی ده نی نه هه بیله ی به قاو

ناری هاو کاری له ته نه شو شه که ی دینارات

له ووتم کوای بی که های دلم مه سکیته

(حافظه) م موسسه هه تم جا و له ده ستا تو له موولکات

۱۱/۱۰/۱۹۶۱

هه زوی مه لا نه خوری مه هه باری به دوست
هه تی ما موسسه هه باری ها و بریم نو سرا و هه وه

له هه یوی له هه یوی له هه یوی له هه یوی له هه یوی

مردنه بی تو زبانه زبانه بی تو عزیزم
 دهره خوایم لرزای تو دهره مارمه ربه تم
 تو بس و کوسن قور نه پتوی گه ریزانی عیلم تم
 و تپای سه هرا نه نه هاتی غور بی بر صحنه تم
 نرسی م جهنونه خنک تم له یلم له و ونکر دوه
 هم له با هو عیست کسباله بو جهیه هم
 و هک جهه نه وایه جه نه ت و ویله گولزای نیرم
 قه ت نی به ونا بی ره هاسیت تا وه کوروی عمره
 دل له ناری غیره ت و کس خوخه تنگ و پر له تم
 هی بکم سا هی یلم هوی قه دهره وای کر دوه
 غم ده وای زوره زوره پرواله دل سه بره ما
 کولفتم گر تو جه به کوری قه ت نی به چاره و سیفا
 به در سه بار نی نه سه ما چه رفی بی ره هم و بو ما
 نه و نیهالی اهدری بو سه روی قه دری قه ما
 کوانه سی و سه ت غوی بو هم سه ره لگر تو وه

هونری شیخ صدی شیخ موی ما بی مان اهدری
 ی کوری شیخ ماری نواری

به دم دروچی خوینی ژشکه و دم ، بروانہ چونم بوت
 ده روونم کیلی زوخی ده روونم ، بروانہ چونم بوت
 یہ قیسی گٹ نہ زمی بوو کو شتمت سے یری کہ چونی بوم
 دو عبو ده ست و تیخت من ده کم بروانہ چونم بوت
 به غده دار سے نہ وہ کت نوت به رن بحدہ جینی قوت من
 شکاتی جہوری تو یہ کہ کس ده بم بروانہ چونم بوت
 هه ناسی نگار نیم برده وه به رتا ده روونم سووت
 به ناله تارلن خلت نہ دم بروانہ چونم بوت
 بیانو بجه شیوهی توت بشیونہ به من کوشتن
 وه ها چاوی به دت لی لاده دم بروانہ چونم بوت
 به ناو کے گریه هه رده م ناو کے چاوم شتو وه نہ کت
 به خوین ناغوشته بی ، تو چاوه کم بروانہ چونم بوت
 غمی خوشی نی به مه حوی له دلن ا هه غمی تو یہ
 له عیشتر قمتا ده کم غم بو به غم بروانہ چونم بوت

غم مزه ده سے زولفم بہ غم مزہ ہی چاوی سریرانم وہ کا
 سہی داوم مزہ نگ تپہ بارانم وہ کا
 عاشقی زارم لہ سرچرخ نہ و نیگارہ وہ کوری
 طفلی نادانم لہ سررماپی لہ گریانم وہ کا
 داعیہ سے ناوینہ دینی کوفہ نہک روحمی کی بی
 کہ قہر تی بہ و چا وہ کالانہ کہ تالانم وہ کا
 یارے من ہر گیز لہ قہ تلی عاشقی پہ روانی یہ
 چونکہ رووہ شیشہ سے بویہ مزہ کو تا نم وہ کا
 ناو لہ چوانم لہ بر زولف و عوزارت دیتہ خوار
 دو کہ لی نہ و مجہ رہ ہر وہ م لہ گریانم وہ کا
 من وہ لیم یا قوت و ریحان لہ طلی کا میان خوشترہ
 نہ و بہ عیاری شیشہ رہی لہ علی خندانم وہ کا
 قائم تی تو نہ خلی طورہ طلعتی تو نورمی طور
 وہ م بہ وہ م وہ جھسی جیلوہ ت مسکت و سریرانم وہ کا
 فیکری زولفت عیلمہ تہ ہ صفی وہ مت ناکم بہ دل
 نیکنہ گوی پیشہ نہ لہ و داپہ ریشانم وہ کا
 رو لہ نہ بر روی تو م وہ کا چا ووت بہ موژگانی کہ پی
 قیلہ نیشانم وہ دا کا فر موسو لمانم وہ کا

پیسیم دهلی : بگری وه فایی که ر سیرمی لیوئی

یه عشنی مرواریم ده وی پی نرنی سه رجامم ده کا ؟

به خه تی عتافی دروشن اسین نوسراوه

insitut kurde de paris

înstitut kurde de paris

Handwritten marks, possibly a signature or initials, located in the upper left corner of the page.

insititut kurde de paris

institut kurde de paris

institute kurde de paris